

Khốn Tù | Trói Buộc

Contents

Khốn Tù Trói Buộc	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	9
7. Chương 7	10
8. Chương 8	12
9. Chương 9	14
10. Chương 10	16
11. Chương 11	18
12. Chương 12	22
13. Chương 13	24
14. Chương 14	26
15. Chương 15	27
16. Chương 16	28
17. Chương 17	30
18. Chương 18	35
19. Chương 19	38
20. Chương 20	40
21. Chương 21	43
22. Chương 22	48
23. Chương 23	50
24. Chương 24	54
25. Chương 25	58
26. Chương 26	62
27. Chương 27	65
28. Chương 28	68
29. Chương 29	71
30. Chương 30	73
31. Chương 31	76
32. Chương 32	81
33. Chương 33	83

Khốn Tù | Trói Buộc

Giới thiệu

Editor: Huyền Vũ + Mạc Lam Như
Thể loại: Đàm mỹ, hiện đại, phụ tử, HE. Khi con vừa mới chào đời đã không biết mẹ

1. Chương 1

Translator: Huyền Vũ

Tôi tên Đồng Vũ Hân, cha tôi là Đồng Nghiệm. Cha tôi rất đẹp trai, sống mũi rất thẳng, đôi môi mỏng quyến rũ, đôi mắt phượng hẹp dài lộ ra những tia sáng, khiến cho người khác chỉ cần nhìn vào là biết cha tôi là mẫu người nghiêm túc. Cha tôi khá giàu, ông kế thừa công ty của ông nội, tiền vốn ban đầu là 100 triệu. Có thể nói cha tôi rất tài giỏi... nhưng... tôi không có mẹ...

Từ lúc nhỏ tôi đã không còn mẹ rồi, thậm chí trong ký ức của tôi còn không có dấu ấn nào về hình bóng của mẹ. Bởi vì ngay từ nhỏ đã không có mẹ, cho nên tôi chưa từng bám lấy cha đòi tìm mẹ. Cũng vì thế nên cha cứ luôn khen tôi ngoan

Nhà tôi rất lớn, giống như hai ngôi biệt thự ở trong nội thành, còn có thêm một khoảng sân có chứa hồ bơi rộng lớn. Đối với những người có tiền mà nói, loại nhà lớn nhỏ thế này chỉ là tầm thường, nhưng cha tôi nói, chỉ cần hai cha con ở với nhau, thì đã đủ lớn rồi. Đúng vậy, đối với tôi, thật ra có người người nói ngôi nhà này bé nhỏ tầm thường, nhưng chỉ có cha và tôi ở, thậm chí vào ban đêm cảm thấy âm u đáng sợ, người làm trong nhà lại không phải lúc nào cũng phục vụ. Chỉ khi đến giờ mới tới quét dọn, vậy nên người giúp việc không ở cùng nhà. Cha nói “ Chỉ cần hai người chúng ta ở, như vậy là đủ rộng rồi.” hóa ra là ý như thế này, cha, sẽ không kết hôn, để cho 3 người cùng ở trong ngôi nhà này.

Nhà tôi rất to, có khá nhiều phòng. Vậy nên tôi có phòng sách riêng, phòng thể hình, phòng chơi game, phòng để quần áo, cho dù là như vậy, nhưng tôi lại không có phòng ngủ riêng. Từ nhỏ, từ lúc mà tôi còn chưa biết gì, tôi đã cùng với cha ngủ trên một giường.

Quen với việc hai người ôm nhau ngủ có gì không tốt, mùa hạ, ***g ngực của cha man mát, áp mặt vào sẽ cảm thấy hơi lạnh, rất dễ chịu. Không cần bật điều hòa cũng có thể ngủ 1 đêm yên giấc. Mùa đông, bên dưới chăn ấm, tôi bị lộ đầu ra ngoài, cha ôm lấy tôi như ôm chiếc gối vào trong lòng, cực kỳ ấm áp.

Khoảng thời gian đó trôi qua rất vui, cho dù không có mẹ, tôi cũng chưa từng cảm thấy cô đơn, cha rất thương tôi, luôn luôn coi tôi là nhất, thậm chí bất chấp công việc của bản thân, hàng ngày rất muộn mới đi làm rồi lại về sớm, luôn đi cùng tôi, tôi muốn gì cha đều có tôi thứ đó, ngay cả đó là những đòi hỏi quá đáng. Bởi vì luôn có cha bầu bạn, vậy nên đối với tôi “bạn bè” là một từ vô cùng lạ, tôi không có bạn, chỉ cần có cha bên cạnh là tôi cảm thấy mình có tất cả rồi!

Niềm hạnh phúc này chỉ duy trì đến lúc tôi 4 tuổi, rồi sau đó lại từ từ đổi thay...

Đó là một buổi chiều đầu hạ với ánh nắng mặt trời tươi đẹp, ánh nắng mặt trời ấm áp, chiếu đến con người vênh vào lưỡi nhấc. Vốn dĩ cha đang ngồi trên ghế ở ngoài sân đọc sách mắt dần dần nhắm lại, ánh nắng trời ấm áp chiếu trên gương mặt cha lan tỏa dần ra, dường như toàn bộ người cha đều bao phủ màu nắng ấm mờ ảo, đẹp như một bức tranh vẽ. Tôi nhào người từ chiếc ghế trên lan can ngắm nhìn cha, cười dần ra...

Cha mở mắt, sau khi thấy nụ cười của tôi xong, trên mặt cha cũng nở nụ cười, thì ra khi cha cười còn tạo ra hơi thở thanh nhả dịu dàng, càng trong lành hơn.

Ngắm nụ cười mê người của cha, tôi càng cười một cách ngu ngốc hơn.

Sau đó nụ cười của cha to đột xuất trước mặt tôi, kèm theo đó là một thứ ấm ấm mềm mềm ghé vào môi, đến lúc tôi định hình được đó là môi của cha, thì lưỡi của cha đã trườn vào miệng tôi.

Vào buổi chiều đầu hạ với ánh nắng mặt trời ấm áp năm 4 tuổi đó, cha dùng đôi môi mãnh liệt ghè gớm của mình cướp đi nụ hôn đầu của tôi. Từ đó trở đi cha chẳng còn do dự kiêng kị hôn môi tôi, mỗi một lần hôn là 10 phút nhiệt thành quyết liệt, thật giống như cha muốn dùng nó để nuốt chửng tôi, cứ như vậy, cơn ác mộng của đời tôi bắt đầu...

2. Chương 2

Translator: Huyền Vũ

Cảnh báo: Có H

Năm đó tôi 13 tuổi, năm lớp 8 bài vở cũng không quá nặng, bài tập một chốc đã làm xong, sau đó bắt đầu nấu cơm, mặc dù nhà có giúp việc, nhưng những việc nhỏ nhặt trong nhà đều do cha và tôi tự làm, như việc nấu cơm rửa chén, cha không thích cuộc sống của bọn tôi bị người khác quấy nhiễu, vậy nên việc nhỏ đều tự mình đụng tay, cũng khó trách việc cha mua ngôi nhà không lớn lắm này

Tôi đang vui vẻ đứng nấu cơm thì cha về

“Cha về rồi đây.” – Cha vừa nói vừa cởi giày

“Cha về rồi à!” Tôi ở trong nhà bếp đáp vọng ra

Cha đánh tiếng bước tới, thấy tôi đang đứng trước một nồi dầu mỡ, cho mớ rau vào trong nồi, phát ra tiếng ồn, hơi dầu ăn bốc lên cao

Trong khi tôi đứng đợi hơi dầu nguội bớt, cha đứng sau lưng ôm lấy tôi

“Cha, sao vậy?” – Bởi vì cha nói lúc nấu ăn ôm ấp gần gũi rất nguy hiểm, vậy nên mỗi khi tôi nấu ăn cha đều đứng một bên xem. Vậy mà hôm nay cha lại có hành động không giống mọi khi khiến cho tôi thấy rất kỳ lạ

“Có phải đã xảy ra chuyện gì...” – Lời còn chưa kịp nói hết, cha đã cắn một cái vào phía sau cổ tôi, khiến tôi đau đến cắn răng nhắm mắt lại

Cha hôm nay quá khác thường, nhất định là đã xảy ra chuyện gì rồi, lẽ nào sức khỏe có vấn đề? Trong lúc tôi còn đang đứng nghĩ ngợi có chuyện gì, cha mở miệng hỏi một câu không bình thường: “Tiểu Hân năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

“13 tuổi” – Cho dù có phần không hiểu rõ, quay đầu nghi hoặc nhìn cha, nhưng vẫn trả lời câu hỏi của ông

“Đã 13 tuổi rồi sao. Thời gian trôi qua thật nhanh, con đã lớn thế này rồi, thần sắc của cha lộ rõ vẻ sầu muộn, đôi mắt mê người đó lấp đầy vẻ bi thương

Cha gần kề môi tôi, nói: “Con đã là một đứa trẻ trưởng thành rồi.” sau đó lại thêm sâu vào một nụ hôn

Ban đầu tôi còn giãy giụa, sau khi nghe thấy tiếng “pa”, biết là cha đã khóa cái van ở bình ga thì cũng bình thường trở lại

Nụ hôn kết thúc, tôi mềm nhũn người dựa vào ngực cha, đến cả sức để đứng cũng không còn nữa rồi, cha rẽ mái tóc ra, hôn lên trán tôi, bất ngờ ôm tôi dậy, sải bước về phía phòng ngủ

Được nhẹ nhàng đặt xuống chiếc giường lớn không rõ đã ngủ cùng với cha bao nhiêu đêm, cha ân cần vuốt mái tóc tôi nói: “Tiểu Hân, cha đúng hay không? Tiểu Hân thuộc về cha đúng không?” Trong giọng nói còn có chút lo lắng

Câu hỏi của cha thật kỳ quái, mơ hồ nhớ lại hồi bé vì 1 lần hỏi cha một câu tại sao con không có mẹ, cha nói: “Tiểu Hân là của mình cha, không muốn mẹ tới chia sẻ Tiểu Hân với cha.” Khi đó chỉ nghĩ rằng cha quá thương mình, nhớ tới đây, tôi gật gật đầu

Thấy tôi gật đầu, cha ghì không nổi niềm vui trong lòng, nở ra nụ cười rạng rỡ, nụ cười đó thật giống như làm nứt nụ hoa bách hợp, hoa ngênh lai. Nhiều và phức tạp vô kể khiến người ta mở mắt không nổi. Đó là lần đầu tôi nhìn thấy cha cười vui sướng đến vậy, bình thường cha có vẻ u uất phiền muộn giống như hoa thủy tiên, đem đến cảm giác không rõ ràng. Hôm nay nụ cười của cha đem đến cho người khác cảm giác hạnh phúc, làm tôi bị nhiễm mà cười theo

Thấy tôi cười, cha trước là thần phục, sau ngay lập tức bỏ nhào về phía trước cắn gặm lấy môi tôi, nụ hôn không chút dịu dàng, đem đến sự gấp gáp và thô bạo

Đi dọc xuống dưới, hôn lấy cằm tôi, cổ, xương đòn, cha xé áo tôi, cắn lên ngực

“Cha đã chờ 10 năm rồi, 10 năm rồi.” Cha vừa cắn vừa nói, theo đó cắn sang đầu ngực phải

Cảm giác ấm nóng ẩm ướt khiến cho người ta có cảm giác thực kỳ lạ, mà thuận theo trò đùa cắn gặm của cha, giống như cảm giác bị điện giật từ đầu ngực trái qua đầu ngực phải rồi truyền khắp cơ thể

Lúc cha không thương tiếc cắn mạnh một cái khiến đầu ngực tôi giật mạnh, tiếng rên *** dâng tràn ra từ trong cổ họng tôi

Bởi vì tự mình phát ra thứ tiếng nhục nhã đó mà xấu hổ, cha kinh ngạc nhìn tôi, ánh mắt của cha càng khiến cho mặt tôi đỏ hơn

Chỉ ngạc nhiên được một lúc, sau đó đổi thành ánh mắt đầy dục vọng, giống như con thú hoang đói khát, bừa bãi độc ác, tàn bạo cấp bách hơn, khiến cho tôi rơi vào cảnh hoang mang sợ hãi

“Tiểu Hân, cho cha, cho cha!” Tiếng cha thở dốc vang bên tai tôi, đang hoang mang, đang nghĩ để mặc âm thanh như bùa chú ma thuật đó, từ đầu đến cuối như muốn phá vỡ sức lực của tôi để thâm nhập vào bên trong cơ thể...

Từ ngày hôm đó, tôi đã trở thành người của cha...

3. Chương 3

Translator: Huyền Vũ

Từ sau ngày hôm đó, mỗi tối cha không cần biết đến việc điều tiết nhu cầu cơ thể của tôi, làm cho tôi thường xuyên không thể xuống giường nổi, mỗi ngày không thể nghỉ đủ, cứ như vậy kết quả là cơ thể vốn đã gầy gò của tôi càng thâm hơn, mà còn không ngừng sinh bệnh. Và đương nhiên thành tích cũng rớt xuống nghìn trượng

Trong một lần tôi bị ốm sốt đến 40 độ, cha đã đưa ra quyết định

Sau hôm ấy, cha không còn bỏ mặc mọi thứ mà độc chiếm lấy thân thể tôi, cha còn giúp tôi đăng ký tham gia đội bóng rổ ở trường. Sau đó, cuộc sống của tôi đã khá lên rất nhiều

Đội bóng rổ ở trường có thực lực vô cùng lớn mạnh, đứng thứ 4 của tỉnh, đội mạnh như vậy ngoài việc nhận thêm thực lực từ bên ngoài còn nhận được một tân binh như tôi. Mà nghĩ kỹ thì một vận động viên có đạt chuẩn hay không cũng chỉ có duy nhất một điều kiện đó là liệu có thể chịu đựng được việc huấn luyện gian khổ hay không. Mục đích của việc huấn luyện là việc người đồng thi sức lực cũng tăng

Trong những giọt mồ hôi của đội bóng rổ, một người trầm mặc ít nói như tôi dĩ nhiên không kết bạn được, nhưng mà tôi chú ý tới một người. Anh ấy có nụ cười chói lọi, tràn đầy hương vị của ánh nắng mặt trời, dễ dàng đánh gục người khác, giữa đám người tự làm bật lên sự tồn tại của bản thân. Sau đó tôi lấy cố tập luyện, khiến anh ấy vào cùng một đội với tôi để chỉ đạo huấn luyện thêm, dựa thêm vào sự ủng hộ cho đội bóng của cha, huấn luyện viên chỉ có thể đồng ý

Đàm Hàng, học lớp 3 năm 2 ở trường trung học Ca Nhược, cao 1 mét 83, thực lực ở trong đội bóng xếp trên thứ hạng 10, là người chỉ đạo huấn luyện cùng một đội với tôi. Đối với một đứa ngu dốt như tôi, anh ấy trước giờ chưa từng mắng nhiếc, bình thường rất quan tâm chăm sóc tôi, không cần biết tôi chậm tiến bộ chừng nào, anh ấy toàn cười rồi khen ngợi tôi “Có tiến bộ đã là tốt lắm rồi!” còn bức tôi khi không có người đừng gọi là “học trưởng”, phải gọi là “sư phụ”

Anh ấy thích cười thích ồn ào thích đùa với người khác. Mọi người đều nói anh ấy là một đứa trẻ hiếu động không thể nào ngồi yên được. Cũng bởi vậy nên chỉ cần cùng anh ấy nói chuyện là tôi thấy rất sảng khoái

Trong ví của tôi có hai tấm ảnh, một tấm là ảnh cha cười rất dịu dàng với ống kính, tấm này là cha tự để vào trong ví tôi, một tấm là học trưởng vòng tay qua cổ tôi, trên mặt đầy mồ hôi nhưng nụ cười rất thỏa mãn, bên cạnh anh ấy là tôi cũng đang cười rất vui vẻ. Tôi đặt tấm hình của học trưởng đằng sau tấm của cha giữ cẩn thận ở trong ví

Tấm hình đó được chụp trong một lần thắng ở trận đấu hữu nghị nào đó. Ảnh nền trời cùng sắc xanh và cam, những đám mây trắng trôi dạt, ánh mặt trời chiếu xuống bóng thân cây cao vươn dài phủ xuống vệt

bóng đen. Cảnh khuôn viên trường ở chỗ khác, hương vị vô tận của mùa hạ tản ra, học trưởng là thuộc về mùa hạ

Ngắm tấm ảnh học trưởng cười vui vẻ, tôi cũng tự cười, tôi nghĩ rằng mình đã yêu rồi

“Đang xem cái gì mà cười dần ra vậy? Ăn cơm rồi đấy” Cha đến bên cạnh tôi nhìn trộm một cái, tôi cất ngay tấm ảnh vào trong không để lộ dấu vết, cha chỉ nhìn thấy hình của mình

Trong khi tôi còn chưa kịp quay người lại thì đã bị cha hôn, nụ hôn dài và sâu, nụ hôn bao giờ cũng khiến tôi tê liệt trong lòng cha. Buổi tối ngày hôm ấy cha ở trên giường lộ rõ ra vẻ gấp gáp, đem tôi “ăn” hết sạch từ đầu đến chân.

4. Chương 4

Translator: Huyền Vũ

Cảnh báo: H

Trước mặt người mình thích, ai mà không muốn trưng ra bộ mặt tốt nhất của bản thân. Tôi cũng không ngoại lệ. Mặc dù đã rất chăm chỉ tập luyện. Nhưng sự tiến bộ lại không lớn là bao. Tôi rất chú ý đến vấn đề này...

Học trưởng thấy tôi cứ buồn rầu không vui, xoa đầu bảo tôi đi nghỉ một chút, “Đừng có nghĩ nhiều như thế, nền tảng của em không tốt, muốn một chốc tiến bộ nhanh là điều không thể. Cứ theo khả năng của mình bước từng chút từng chút một là được rồi. Khi luyện tập không được phân tâm!” Học trưởng dịu dàng cười với tôi

Dựa theo việc học trưởng xoa đầu mình, mặt tôi đỏ lên

“Ha, thằng nhóc này đúng là nội tâm thật ghê gớm, mặt sao có thể đỏ lên rồi!” Sau đó một đám người cũng tới để xem cảnh náo nhiệt, mặt tôi lại càng đỏ hơn

Kỳ thực có tiếp xúc thân thể cũng không có gì, khi giao đấu, tôi bị uốn nắn thành những tư thế va chạm nhau

Vừa ngồi ở cạnh tường nghỉ ngơi vừa nghĩ như thế, nhìn học trưởng với tinh lực dồi dào đang khiêu chiến người khác. Một chai nước suối ướp lạnh được đưa đến trước mặt tôi. Ngẩng đầu lên nhìn, là một người trên mặt nở rõ nụ cười, mí mắt thành một đường khâu dài (ý chỉ mắt dài mà bé), trên mặt điểm xuyết một chút tàn nhang, lớn lên trở thành một cậu trai da dẻ trắng nõn. Nhận lấy chai nước mà hắn đưa tới, hắn liền ngồi thẳng xuống bên cạnh tôi. Đối với cậu nhóc này, tôi chỉ có một ấn tượng duy nhất đó là hắn cũng giống tôi, đều là tân binh mới trong đội bóng rổ. Còn lại, ngay cả tên hắn tôi cũng không nhớ

“Học trưởng Đàm Hàng thực là một người dịu dàng! Đối với ai cũng rất tốt, không câu kính bao giờ!” Cậu trai vừa ngồi xuống liền bắt đầu nói, “Vận của cậu thật tốt, có được một huấn luyện viên chỉ đạo là anh ấy, đầu giống tôi, huấn luyện viên của tôi là một người nổi tiếng bạo lực ở trong đội.” Nói xong cậu trai chỉ vào một người đàn ông cao lớn đang đứng trao đổi với huấn luyện viên cách đó không xa, chỉ xong quay qua cười ngọt ngào với tôi. Mặc dù trông hắn có vẻ không tài giỏi gì cho lắm, nhưng khi hắn cười lại có sức cảm hóa người khác

Cùng với huấn luyện viên trao đổi xong, người đàn ông có vóc dáng vạm vỡ kia xoay người, ánh mắt thoáng chốc đã hạ xuống bên cạnh tôi, “Dịch Tân, còn muốn nghỉ ngơi đến lúc nào hả? Lại đây!” Kết thúc mệnh lệnh hung hãn liền giậm chân đi về hướng khung thành của nhà bóng rổ

“Vâng! Đến ngay đây!” Cậu trai tên Dịch Tân đứng dậy ngay lập tức, lúc đứng dậy còn không quên nói thầm vào tai tôi một câu: “Nhìn xem, một người đàn ông bạo lực!” Nói xong liền vội vàng vàng chạy qua đó

Nhìn hai dáng người một cao một thấp, trong lòng đột nhiên xuất hiện ảo giác, Dịch Tân cũng giống như tôi có chút mong đợi đối với người nào đó

Từ trước đến nay đội bóng có một quy định – “kẻ yếu” phải quét dọn. Không cần biết đã ở trong đội bóng bao lâu, chỉ cần không có thực lực, đều phải ở lại dọn dẹp. Đây cũng được coi là ý tốt của huấn luyện viên – không muốn quét dọn thì nâng cao thực lực của bản thân đi!

Mỗi lần đến phiên tôi quét dọn, học trưởng đều ở lại giúp tôi. Học trưởng bảo đây là công việc chung, nhưng xét theo thực tế thì lần nào học trưởng cũng cùng với người khác trêu đùa, toàn là ăn hại cả!

Hôm nay dọn dẹp xong, lúc mọi người đang thay quần áo, học trưởng cởi trần, vung vẩy trong tay chiếc áo may ô thể thao mà anh ấy vừa cởi, bắt đầu mời mọi người tham gia hoạt động của tối hôm nay

“8 giờ tối nay, cùng đến vui vẻ rồi làm quen với các em gái, ai muốn đi nào? Muốn tham gia đến đây đăng ký với tôi!” Học trưởng hô to làm cho phòng thay đồ sôi nổi hẳn lên

Tiếng cười khanh khách náo nhiệt trong phòng thay đồ thật không phù hợp với tôi, yên lặng thay đồ xong rồi rời khỏi phòng thay đồ

Tối muộn, để cha vận động trên người tôi, nhìn cơ bắp cuộn cuộn ở ngực cha, dần mặt ra nghĩ xem giờ này học trưởng đang làm gì

Đến giờ này “Tình bạn” có lẽ cũng chiều xong rồi, mọi người đều đưa theo cô gái mà mình thích, là đơn thuần tiến về nhà hay vào trong khách sạn làm cái việc mà tôi đang làm lúc này đây? Cô gái mà học trưởng để ý trông như thế nào? Cô ấy có ngã vào lòng học trưởng nghe tiếng tim đập hay không?

Nghĩ tới đôi vai của học trưởng, tôi dựa vào ***g ngực cha, để mặt mình kề sát lên đó

Được ôm trong lòng học trưởng có phải cũng giống như thế này? Không có cứng như thế này, mang đến cảm giác mạnh mẽ dẻo dai ấm áp, còn có nhịp tim đập vừa mạnh vừa có lực. Nghĩ đến cảnh học trưởng ôm người khác vào lòng, tim tôi liền co thắt lại

Bỗng nhiên cha nắm lấy tay tôi, nâng mặt tôi lên hôn một cách điên cuồng, không chút thương tiếc, không chút dè dặt, tất cả chỉ có những động tác gấp gáp và cấp bách

“Tiểu yêu tinh này, cha phải “ăn” con, ngay cả xương cũng không được thừa.” Cha thở dốc tự mình tuyên bố, chậm chậm đẩy hẩy dục vọng

Cha đột nhiên điên cuồng làm cho tôi kinh ngạc, tất cả mọi thứ giống như trở về với lần đầu – sự cướp đoạt của cha và nỗi sợ hãi của tôi

Không biết bị cha “làm” đến bao lần, ngày thứ hai đến giường cũng không xuống nổi. Nghĩ lại đêm trước cha làm mà không ngừng không nghỉ, tôi nghĩ ra rồi, đêm qua là lần đầu tiên trong 10 năm nay, tôi chủ động tiếp xúc với thân thể cha.

5. Chương 5

Editor: Mạc Lam Như

Thời gian ở đội bóng trôi qua rất vui vẻ, cứ như vậy sắp tới là đại hội thể dục thể thao của học sinh trung học. Đội bóng rổ trường rất nhanh liền đánh bại 4 đội bóng khác, sau đó gặp lại đối thủ nhiều năm là trường trung học Nam Hồ. Hai đội từ lâu đã có ân oán, huấn luyện viên nói rằng đó là bởi vì đội bóng trường tôi năm năm bị trường Nam Hồ vượt mặt tại bán kết. Theo tôi thấy thì đây chẳng qua là do huấn luyện viên vẫn một lòng chưa tâm phục mà thôi.

Mười phút trước khi mở màn trận đấu, tôi bị sai làm mấy việc lật vật rồi trở về phòng nghỉ lấy khăn mặt. Đi tới phòng nghỉ, thấy cửa phòng hơi hé mở, bên trong đồng thời truyền ra một âm thanh nhỏ nhẹ. Tôi cảnh giác đẩy cửa ra một chút, nhìn vào bên trong, là Dịch Tân cùng với anh chàng bạo lực. Vốn định đẩy cửa vào, nhưng bầu không khí bên trong làm tôi dừng bước.

Anh chàng bạo lực nhăn nhó một chút, nói: ”Năm nay tôi sẽ cố gắng hết sức để đánh bại Nam Hồ, mang cậu vào thi đấu bán kết.”

Dịch Tân lộ ra nụ cười khích lệ: ”Tôi cũng sẽ vì anh mà cố gắng hơn nữa.”

Anh chàng bạo lực dường như có thêm dũng khí, tiến lại gần một bước. hết sức chân thành nói: "Vì em, tôi sẽ nỗ lực hết sức. Vậy nên có thể tiếp cho tôi sức mạnh để đánh bại bọn họ hay không?" Nghe đến đó Dịch Tân lộ ra biểu tình mờ mịt.

"Anh có thể hôn em không?" Anh chàng bạo lực vô cùng dịu dàng mà nói ra những lời này, dường như đã lấy hết tất cả dũng khí của mình, rồi lại bắt đầu bối rối giải thích:" Anh chỉ là muốn...muốn cố gắng thêm mà thôi, nếu như em không thích, coi như anh chưa nói gì đi."

Dịch Tân xấu hổ cúi đầu, cứ như vậy hai người lâm vào trầm mặc. Một lúc sau, Dịch Tân mới khẽ gạt đầu.

Chàng trai giống như tìm được bảo vật, sung sướng không gì sánh bằng, tay run rẩy đưa lên đầu Dịch Tân, nhẹ nhàng chạm môi mình vào môi Dịch Tân.

Nhìn đến đây, tôi cảm thấy mờ mịt, ngơ ngác trở về.

Trận đấu bắt đầu.

Nhìn về phía học trưởng đang chơi bóng, tôi đột nhiên cảm thấy hâm mộ Dịch Tân. Nếu như tôi cùng với học trưởng đối vị trí cho nhau, tôi nhất định có thể giống như anh chàng bạo lực, tỏ tình với học trưởng. Nhưng vừa nghĩ tới cha, lòng tôi vừa có chút ảm áp bỗng chốc trở nên đau đớn, sắc mặt cũng dần trở nên trắng bệch.

Thấy tôi không khỏe, Dịch Tân muốn đưa tôi đi nghỉ ngơi,tôi từ chối. Cậu ấy và tôi không giống nhau, hiện tại cậu ấy nên ở chỗ này cố vũ cho anh chàng kia. Đây là thời điểm quan trọng của bọn họ.

Trận đấu kết thúc, đội chúng tôi thua, lại một lần nữa dừng lại tại bán kết dưới tay trường Nam Hồ. Dịch Tân ôm anh chàng bạo lực khóc lóc vô cùng thảm thiết. Học trưởng trên khuôn mặt tràn đầy vẻ buồn bã, không còn tràn trề sức sống như ngày thường nữa. Huấn luyện viên ôm đầu, ngồi trên ghế dài, thật lâu sau vẫn không nói lời nào. Cả đội dường như đều chìm xuống sau thất bại lần này.

Kì nghỉ hè cuối cùng cũng đến. Trong những ngày hè nóng bức, chỉ có một tháng nghỉ hè nhưng huấn luyện cũng vẫn được diễn ra.

Bởi vì học sinh lớp mười một trong thời gian nghỉ hè phải học bổ túc nên không thể tham gia huấn luyện. Một tuần đều ăn ngủ ở trường, cha tôi rất phản đối, không cho tôi tham gia. Vốn là tôi cũng không quá muốn đi, nhưng nghĩ đến học trưởng có khả năng sau khi tan học sẽ đến xem luyện tập, vì vậy tôi không để ý tới phản đối của cha mà quyết định tham gia huấn luyện.

Nhưng một tuần lễ đã trôi qua mà không hề thấy bóng dáng học trưởng đâu cả. Ngược lại, mỗi ngày đều thấy anh chàng bạo lực thân thiết, ân cần thăm hỏi Dịch Tân, cứ như muốn đả kích đám người chưa có bạn gái vậy.

Huấn luyện kết thúc, vừa đi ra cổng trường, tôi đã nhìn thấy xe của cha đậu ở bên ngoài. Thấy tôi đi ra, cha mỉm cười tiến lại gần, cầm lấy ba lô trong tay tôi rồi đưa tôi ra xe.

Nhìn thấy có xe đến đón tôi, mọi người trong đội bóng rổ và cả những người xung quanh lộ ra vẻ mặt hiếu kì cùng hâm mộ. Vì trường chỉ cách nhà mười lăm phút đi bộ, nên ngoại trừ trường hợp đặc biệt, bình thường tôi vẫn luôn đi bộ tới trường hơn nữa tôi cũng không kết giao với bạn bè xung quanh, nên họ đương nhiên không biết nhà của tôi không chỉ có xe mà còn rất có tiền.

Trong lúc mọi người vẫn đang nhìn về phía chiếc xe, tôi hướng về phía cửa sổ vẫy tay tạm biệt Dịch Tân. Cậu ấy cũng vẫy tay đáp lại. Còn chàng trai bạo lực thì ôm lấy thắt lưng Dịch Tân, kéo sát cậu ấy về phía mình, rồi cũng cười gạt đầu chào tôi.

Cha nhìn tôi ở kính chiếu hậu, không nói gì, chậm rãi khởi động xe.

Cha thể nhưng không đưa tôi về nhà mà lại đi tới một nhà hàng Tây nhìn qua cũng không quá sang trọng.

Cha mở cửa xe cho tôi, áy náy nói:" Hôm nay con chịu khó một chút. Lần sau cha nhất định sẽ đưa con đi ăn tại một nhà hàng cao cấp."

Cúi đầu nhìn trang phục của chính mình, quần áo vận động cùng giày thể thao, tôi chỉ cười cười nhìn cha.

Cha đem tôi ôm vào ngực, hoàn toàn không quan tâm hiện tại là đang ở trên đường, dùng bề ngoài áy náy ấy mà hôn lên trán tôi. Sau đó, cha còn dùng tay ôm lấy eo tôi, tiến vào nhà hàng.

Tôi chỉ còn biết một mực tự nói với bản thân: không có người nào nhìn thấy mình, ở đây không có ai nhìn thấy mình hết ...

Vào nhà hàng, tôi liền biết đây chắc chắn là một nhà hàng bình thường rồi. Lắp đặt thiết bị, trang trí đều giống nhau, khách hàng đến từ tất cả mọi tầng lớp xã hội, ăn mặc khác nhau, giá thành món ăn cũng không cao. Tuy nhiên, như vậy cũng phù hợp với không khí nhà hàng. Có lẽ ông chủ nhà hàng định kiếm đủ tiền lắp đặt thiết bị rồi mới nâng cấp cho nhà hàng.

Gọi món thịt bò bít tết, cha liền quay ra kể lại một tuần vừa rồi cha đã làm sao mà vượt qua được, như thế nào mà thần không biết quỷ không hay len vào trường tôi nhìn trộm tôi từ xa, hay cha đã nhớ nhung tôi biết nhường nào...

Trên bàn ăn, món ăn bày ra có đến tám phần quen thuộc, mà nhiều nhất là bò bít tết, tôi chỉ ăn có một miếng liền không có cảm giác muốn ăn thêm nữa. Dùng dao nĩa cắt thịt bò thật nhỏ, thành đến từng sợi một. Món tráng miệng tôi cũng chỉ muốn uống một cốc nước lọc.

Cha thấy vậy, quan tâm tôi, lại sợ tại chính mình không gặp con một tuần liền, con ở trường học không biết chăm sóc bản thân.

Kì thật so với cơm Tây cao cấp, tôi thà đi ăn cơm ở tiệm cơm thông thường còn hơn. Đối với nghi lễ dùng cơm phiền phức, dạ dày của tôi từng đột bốc lên nước chua, căn bản là không có cảm giác muốn ăn gì.

Đi ra khỏi nhà hàng, trời đã tối rồi. Cha nói sau khi về nhà ngày mai sẽ nấu cho tôi một bữa ăn thật ngon, rồi lại lái xe lên đỉnh núi.

Xuống xe, phóng tầm mắt ra xa, cảnh đêm ở thành phố giống như bảo thạch lấp lánh, mỹ lệ vô cùng. Đứng trên cao tại đỉnh núi, nhìn những nhà cao tầng xa xa trông có vẻ nhỏ bé. Từ trên nhìn xuống, như có một loại sức mạnh đang tràn ngập trong cơ thể, một loại ảo giác, giống như tôi đã là vua của thế giới này vậy.

"Ở đây cảnh đêm thật không tồi chút nào, phải không? Cha từ lâu đã muốn đưa con đến nơi này, chỉ là cha hay quên thôi." Một trận gió thoảng qua, lời nói của cha lướt qua tai tôi, đồng thời cha dịu dàng mà ôm lấy tôi từ phía sau.

Nâng đầu tôi lên, cha mãnh liệt mà chiếm lấy môi tôi. Hôn đến khi tôi không còn chút lực nào mà phải tựa về phía sau, cha ôm tôi bế vào trong xe. Không gian trong xe nhỏ hẹp, nhờ có ánh trăng yếu ớt từ bên ngoài, tôi thấy trên gương mặt cha lúc này tràn đầy vẻ ham muốn. Nhắm mắt lại, bên tai lại truyền đến tiếng thở dốc của cha.

"Tiểu Hân, cho cha ... Đã một tuần rồi... Cha... muốn con..." Nếu như có thể, tôi ước gì bản thân có thể không nhìn thấy gì, cả nghe cũng không thấy gì nữa.

...

Tiếng kêu của chuông điện thoại di động làm tôi tỉnh giấc. Mở mắt ra, nhìn quanh, đây là thùng xe nhỏ hẹp, mà ngay sát tôi chính là khuôn mặt của cha.

Tối hôm qua, ở trong xe không biết đã làm bao nhiêu lần, tôi mệt mỏi đến mức ngủ thiếp đi. Nghĩ đến chuyện tối hôm qua, tôi bò qua một bên, nhìn về phía cửa sổ, bầu trời đã bắt đầu hé hé những tia sáng.

Xung quanh thật yên tĩnh. Một cánh tay vươn ra trước mắt tôi, đem mặt tôi hướng về phía trong. Trước mặt tôi chính là khuôn mặt mỉm cười của cha.

"Buổi sớm tốt lành!" Cùng với lời hỏi thăm buổi sáng, đôi môi mềm mại của cha khẽ đặt lên môi tôi. "Dậy đi, cha có cái này cho con xem."

Leo ra ngoài xe, cha để tôi ngồi trên mui xe, im lặng thật lâu, như đang chờ đợi một cái gì đó.

Xa xa là bầu trời từ từ sáng lên, từ xa mà đến gần, một mảnh ánh sáng lớn dần, rất nhanh tràn vào trong thành phố, mặt trời từ đường chân trời nhô lên, mang lại thứ ánh sáng dường như có thể rửa sạch hết mọi tội ác.

”Khó có thể tìm được một nơi mà cảnh đêm cùng cảnh mặt trời mọc đều tuyệt đẹp như vậy. Thật sự là hối hận khi cha đã không đưa con tới đây sớm hơn.”

Cha nói xong, thấy tôi không có phản ứng, cha quay mặt tôi qua, đã thấy nước mắt tôi rơi đầy mặt.

Tôi cũng không biết vì cái gì mà một luồng cảm giác bi thương cứ thế lan tràn trong tâm trí mình, nước mắt tự nhiên mà chảy ra, ngày càng mãnh liệt, muốn dừng cũng không được.

Cha im lặng đem tôi áp vào ngực, nước mắt tôi làm ướt đầm bộ âu phục cao cấp của cha

6. Chương 6

Editor: Mạc Lam Như

Nghỉ hè với tôi mà nói là một khoảng thời gian rất nhàn hạ, không cần phải đi học, cũng không cần học bổ túc hay làm việc gì. Tôi không thường hay đi ra ngoài, ngoại trừ hằng năm vào thời gian này luôn cùng cha đi du lịch ở nước ngoài, còn lại thì thỉnh thoảng có ra ngoài đi chơi với bọn Dịch Tân vài lần. Ở đó có mấy người của đội bóng rổ, Dịch Tân cùng với anh chàng bạo lực, nhưng tuyệt nhiên không thấy bóng dáng của học trưởng.

Tôi ngăn người ngồi ở trên khán đài nhìn ảnh chụp học trưởng, Dịch Tân lúc này đi tới đưa cho tôi chai nước.

” Sao vậy, không chơi à?” Cất ảnh chụp đi, tôi cầm lấy chai nước, quay đầu hỏi.

” Ừ, không chơi nữa. Bọn họ thể lực thật là tốt. Chơi cáp treo rồi lại chạy tới chỗ thuyền hải tặc, tôi không thể chơi nổi nữa. Bọn họ thật không hổ là người của đội bóng rổ.”

Dịch Tân le lưỡi, mở đồ uống trong tay ra rồi bắt đầu uống ừng ực từng hớp.

Nhìn bộ dạng Dịch Tân ngửa đầu mà uống nước, tôi cảm thấy chuyện tình cảm đến từ hai phía thật là hạnh phúc.

Từ xa anh chàng bạo lực chạy tới, sau đó là một màn hai người trao đổi ánh mắt yêu thương, hoàn toàn không có để ý gì đến tôi.

Lúc về đến nhà, cha vẫn còn đang làm việc. Tôi nằm luôn trên ghế sa lông, cảm thấy vô cùng mệt mỏi, hoàn toàn không muốn động dậy chút nào. Nằm thoải mái như vậy khiến tôi có cảm giác mình có thể vĩnh viễn khỏi cần dậy nữa, cứ như vậy rồi ý thức mất dần, tôi chậm rãi mà tiến vào giấc mộng đẹp. Trong thoáng chốc, tôi cảm thấy như có người hôn lên môi mình...

Kì nghỉ hè chậm rãi trôi qua, dần đến kì nhập học vào tháng ba. Việc học có phần vất vả hơn nhưng tôi vẫn tiếp tục tham gia huấn luyện. Học trưởng rất ít khi xuất hiện ở sân bóng rổ. Dù sao kì thi đại học cũng là việc hệ trọng của đời học sinh mà.

Không cùng nhau luyện tập nhưng cùng học chung một trường, cũng khó tránh khỏi việc có những lúc sẽ chạm mặt nhau. Cũng có khi chỉ cần từ xa nhìn ngắm học trưởng, nhìn dáng vẻ tươi cười tràn đầy sức sống của anh ấy, tôi cũng cảm thấy mãn nguyện lắm rồi.

Mùa hè dần dần đi qua, mùa thu tới, gió thu lành lạnh, lá cây dần trở nên vàng khô. Đột nhiên tôi có cảm giác nhớ tới những ngày mùa hạ nóng bức cùng tiếng ve kêu râm ran, và còn có hình ảnh thân thuộc ở sân bóng đang lau mồ hôi nữa..

Tập luyện xong, đứng ở cửa nhìn về phía trường học, nghĩ đến rồi sẽ có lúc mình phải chia tay ngôi trường này rời xa học trưởng cùng mọi người, tôi bỗng có cảm giác thật sự rất chán ghét mùa thu.

Từ xa, Dịch Tân với khuôn mặt tươi cười đi tới, sau lưng còn có mấy người trong đội bóng rổ, đương nhiên trong đó cũng có cả anh chàng bạo lực.

“ Mọi người định cùng nhau đi chơi, cậu cũng đi nhé!”

Nhìn Dịch Tân rồi lại nhìn sang anh chàng bạo lực, tôi áy náy nói: “Thật tiếc, hôm nay tôi quên mang tiền rồi. Lần sau chúng ta cùng đi nhé.”

Dịch Tân còn muốn giữ tôi lại, nhưng tôi đã xoay người ra về.

Trời thu mang đến cho tôi cảm giác phiền muộn cùng mất mát, cảm giác như chính mình đang mất đi thứ gì đó vậy.

Lúc về đến nhà, trời đã sâm sẩm tối. Không thấy trong nhà mở đèn, tôi nghĩ trong nhà không có ai. Nhưng lúc mở cửa xong, tôi lại phát hiện cha đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, trầm mặc không nói gì.

Tôi cảm thấy kì lạ, bật đèn lên thì thấy ví tiền của mình đang nằm trên bàn uống nước, bị mở ra, ảnh chụp của cha được đặt sang một bên. Ảnh chụp học trưởng đang bị cha cầm trong tay, đã nhăn nhúm không ra hình dạng gì nữa rồi.

Tôi có cảm giác cổ mình như bị ai đó bóp chặt, làm cho tôi không cách nào hô hấp nổi.

Thời gian chậm chạp trôi qua, tôi có cảm giác như mình đã đứng chôn chân ở đó cả thế kỉ vậy. Cha quay đầu, nhìn tôi, hai mắt đỏ ngầu.

Hô hấp đình trệ, xung quanh hoàn toàn không có bất kì một âm thanh nào, tôi sợ hãi mà nắm chặt lấy áo mình.

Ánh mắt cha tràn đầy sự tức giận cùng bi thương dồn nén, nhìn thật lâu về phía tôi, như muốn nhấn chìm tôi trong sự giày vò tàn nhẫn.

Tựa như một pha quay chậm một cách nặng nề, tôi thấy cha lấy ra cái bật lửa, đốt bức ảnh, rồi buông nó ra, xoay người đi về phía phòng ngủ. Bức ảnh bị thả ra, rơi xuống đất, lửa bùng lên vài lần rồi dần tắt.

Khi ngọn lửa dập tắt, cũng chính là lúc tâm tư cùng tình cảm bấy lâu cất giữ trong lòng giống như ngọn lửa mà chậm rãi tiêu tan.

Bước tới nhặt lên tấm ảnh, hình đã bị cháy chỉ còn lại một góc. Bức ảnh học trưởng đang tươi cười đã bị mất đi gần hết, chỉ còn lại đôi mắt, nụ cười của học trưởng và một góc bầu trời xanh trong mùa hạ.

Chính tại mùa thu này, tôi đã mất đi một thứ mà bản thân sẽ không bao giờ lấy lại được nữa.

7. Chương 7

Editor: Mạc Lam Như

Thời tiết lạnh dần, mùa đông tới cùng những cơn gió lạnh lẽo xen lẫn với mưa phùn rả rích không ngừng ảnh hưởng tới cuộc sống và sinh hoạt hằng ngày của mọi người.

Mưa rơi tí tách ngày đêm khiến cho khí trời ngày càng trở nên âm u, có ngày còn cảm thấy như hôm đó không có mặt trời. Cái loại khí hậu âm lạnh này có lẽ cũng ngang bằng bầu không khí xung quanh tình cảnh giữa Dịch Tân và anh chàng bạo lực.

Hai người yêu thương nhau cũng không có gì đáng nói. Trong đội bóng rổ, ai cũng tự giác mà nhận ra điều này. Có thể tìm thấy tình yêu đích thực của mình vốn đã không có nhiều người, mặc dù đối phương có là con trai, chỉ cần hạnh phúc, hai người cũng sẽ nguyện ý bên nhau.

Nhưng tiệc vui chóng tàn, sự tình của hai người bị gia đình hai bên biết được, rồi còn tới gây náo loạn trong trường. Từ đó về sau, trên sân bóng rổ không còn nhìn thấy hai người bọn họ nữa. Về sau, tin tức về hai người càng ít dần.

Có lần ở trường học bắt gặp anh chàng bạo lực, cậu ta nói hai người bị cha mẹ ép buộc, không cho phép gặp nhau. Trường học thấy hai người đều từ ban học sinh, cũng không truy cứu cái gì, chỉ cần hai người không thể hiện quá mức là được. Nhưng là do gia đình hai bên nhất quyết không nghe theo. Họ đều là con trai độc nhất, đều gánh chịu trách nhiệm lấy vợ sinh con, nối dõi tông đường. Không cần biết phải làm như thế nào để hai người chia tay, đơn giản hiện tại chỉ bắt họ phải chuyển trường.

Anh chàng bạo lực bắt đầu dĩ cười cười, cậu ta nói phải đợi đến lúc tốt nghiệp, hiện giờ chỉ còn biết kiên nhẫn, đến lúc đó thì ‘trời cao mặc chim bay’, chỉ là hiện tại sẽ phải khổ cho Dịch Tân thôi.

Tôi thấy rất mờ mịt, Dịch Tân, hạnh phúc của cậu ấy chỉ còn cách có một chút nữa thôi.

Nhìn ánh mắt sáng bừng, kiên định của anh chàng bạo lực, tôi nhớ tới học trưởng, nhớ tới bức ảnh chụp bị thiêu hủy kia, nó vẫn còn được tôi lãng lạng đặt trong ví.

Trên đường đi về nhà, sắc trời đã đen kịt. Chậm rãi bước từng bước, như thế nào thì tôi cũng không muốn về nhà.

Thật lâu sau mới về đến cửa nhà. Cảm giác mệt mỏi lan tràn toàn thân, đưa mắt lên nhìn thấy cha từ ga ra đi ra, trên người vẫn còn đang mặc âu phục. Thì ra cha cũng là mới về nhà.

Đang chuẩn bị chào cha, tôi bị cha một phát nắm lấy tay, kéo vào trong nhà. Hoàn toàn im lặng, cha thẳng đường đưa tôi vào phòng ngủ.

Nặng nề bị ném tới giường, chưa kịp ngồi dậy, đã bị thân hình to lớn của cha phủ lên. Mũi tôi bị chà đạp không thương tiếc, mùi rượu ngập tràn trong khoang miệng.

Hương rượu tràn đầy như vậy khiến tôi lúc ấy thật sự bối rối. Cha thường không uống rượu, hiện tại cha lại trên dưới toàn mùi rượu như vậy mà áp tôi dưới thân thể.

“ Cha.. Cha, uống rượu rồi..” Trong lúc môi lưỡi giao triền, tôi cố gắng mà nói ra mấy chữ.

Cha không để ý tới, mà tiếp tục găm cắn trên người tôi. Tôi dù có giãy giụa như thế nào cũng không có tác dụng.

Khi còn nhỏ, cha luôn nhu hòa ở cùng tôi, tại căn nhà luôn tràn ngập hương vị gia đình cùng ánh mặt trời rực rỡ, cha khi đó luôn dùng sự yêu thương, vui vẻ mà bao bọc lấy tôi.

Nay, vẫn là cha, ***g ngực chắc chắn của cha, nhưng dù tôi có cố gắng phá hủy thế nào, nó cũng không cách nào lung lay, tôi chỉ có thể vĩnh viễn bị nhốt ở bên trong, không thấy mặt trời, cũng không thấy lối thoát.

Trong mắt cha lúc này, hiện tại chỉ toàn là hình bóng của tôi, tôi nghĩ, tôi có lẽ mãi mãi sẽ không bao giờ trốn thoát. Đột nhiên trong đầu tôi hiện lên một ý nghĩ rất buồn cười, rất muốn thấy có một ngày cha tự nhiên nói với tôi kỳ thật ông không phải cha của tôi. Như vậy thì tôi sẽ hoàn toàn có thể tự do, có thể như Dịch Tân cùng anh chàng bạo lực. Dù bên cạnh không có một nửa còn lại, dù cho cái hạnh phúc này không được trọn vẹn.

Không có vuốt ve, không có đạo đầu, cha liền như vậy mà tiến nhập. Thân thể như bị xé rách mà đau nhức vô cùng, tôi cảm thấy, máu từng giọt, từng giọt chảy xuống, thấm ướt cả ga giường.

Nhờ máu làm bôi trơn, cha không ngừng tiến sâu vào cơ thể tôi. Đau đớn kịch liệt, tôi nhắm mắt lại.

Lần nữa mở mắt ra, bốn phía tối tăm, ngoài cửa sổ ánh trăng dịu nhẹ chiếu vào, đặt trên khuôn mặt đang say ngủ của cha, tỏa ra một loại ánh sáng ôn nhu.

Tôi lặng lẽ nhìn khuôn mặt cha, trong phòng một hồi yên lặng.

Nhẹ nhàng ngồi dậy để không đánh thức cha, cũng không để ý tới động tác của mình sẽ động vào miệng vết thương, tôi bò xuống giường.

Sau khi tắm rửa thân thể, lại nghĩ đến vừa về nhà đã bị kéo vào phòng ngủ, bài tập ngày hôm nay vẫn chưa hoàn thành, tôi lại choàng bộ áo tắm lên người mà tập tễnh bước về phía thư phòng.

Ngũ văn, toán học, tiếng Anh, vật lý, sinh vật,... Một chồng sách vở thật lớn chất đống trên bàn học, đột nhiên ý nghĩ “ phải làm bài tập nhưng thực ra lại là một việc thật vui sướng” chạy thẳng lên não tôi.

Đồng hồ treo tường phát ra từng tiếng tích tắc chậm rãi. Tôi chuyên tâm làm bài tập, bỏ ra khỏi đầu mình rất nhiều việc phiền não, chuyện của Dịch Tân, của cha, còn cả học trưởng nữa. Mà ngay cả cái giá lạnh đầu đông tôi cũng không để tâm tới nữa.

Vào lúc này, đầu óc có thể được thư thái mà trống rỗng như vậy đối với tôi quả là một việc vô cùng hạnh phúc. Tự nhiên lại nghĩ tới, khó trách xuất gia tu hành vừa khó lại khổ như vậy mà có người nguyện ý cạo đầu vi tăng.

“Cạch” một tiếng, cửa bị đẩy ra, âm thanh vang lên trong đêm yên tĩnh, có vẻ quỷ dị lạ thường.

Ngẩng đầu nhìn thấy hai mắt cha đầy phần nộ. Cha như mất hết lý trí mà bỏ nhà đến trước mặt tôi, sách vở rơi lả tả trên mặt đất.

Tôi cứ như vậy bị cha kéo lên giường, nằm trong ***g ngực nóng bỏng của cha, toàn thân tôi toàn bộ lại lạnh run.

Cha trong mắt đong đầy nộ khí cùng dực hỏa, thân thể cao lớn bao trùm lên người tôi.

Sáng. Ánh nắng ban mai xuyên qua cửa sổ, chiếu trên thân thể cả hai. Mồ hôi do ánh mặt trời chiếu xuống mà trở nên lấp lánh, khiến người nọ càng trở nên xinh đẹp.

Cuối cùng, sau một hồi hôn môi thật lâu, cha đẩy tôi ra nhưng lại đem tôi ôm vào trong ngực, hít thật sâu mùi hương của tôi.

Rất lâu sau đó, cha rầu rĩ phát ra thanh âm: “Hôm nay con không đi học không được sao?”

“Con có bài kiểm tra, không thể không đi.” Đây thực chất là lừa cha. Tôi chỉ là không muốn lại ngồi đàn ra trong nhà. Nếu ở nhà nghỉ ngơi, cha nhất định sẽ nghỉ làm mà ở nhà chăm sóc tôi. Cùng cha ở chung một chỗ đối với tôi là một sự giày vò.

Cha nhìn tôi, lại hôn tôi thật sâu, đem tôi vào phòng tắm.

Cha tẩy rửa thân thể tôi, làm điểm tâm, giúp tôi sắp xếp sách vở, mặc quần áo rồi mang tôi ra xe. Mỗi một việc cha làm đều rất cẩn thận, ôn nhu, chu đáo.

Đến trường học, cha vừa dịu dàng lại bá đạo hôn tôi, thấp giọng nói: “Tối hôm qua thực sự xin lỗi con.”

Tôi rất kinh ngạc, cảm giác như có gì đó không thật, cha vậy mà lại nói lời xin lỗi với tôi. Tôi không trả lời.

Xuống xe, chưa đi được hai bước, cha cũng đã xuống xe dặn dò tôi: “Thi xong thì gọi điện cho cha, cha đón con về nhà nghỉ ngơi.”

Tôi thoáng dừng rồi lại tiếp tục hướng về phía lớp học mà đi tới.

Vào lớp, tôi một bộ dạng gầy yếu mà ghé vào trên mặt bàn, ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ. Bởi vì tôi không có bạn bè, cho nên cũng không có ai quan tâm đến tôi.

Giờ âm nhạc phải đổi phòng thật sự làm tôi phải chịu nhiều đau đớn. Nghĩ đến tối hôm qua không biết đã bị cha làm bao nhiêu lần, cha đưa tôi tới trường rồi còn dừng mãi ở cổng trường.

Nghe thầy giáo đánh piano, tôi bắt đầu dĩ nghĩ đến với thân thể như vậy, việc luyện tập hôm nay thật sự không thể tham gia rồi.

Xem đội bóng rổ tập luyện, chậm rãi hướng mắt về phía cổng trường. Chiếc xe vẫn đậu ở đó từ sáng. Thấy tôi xuất hiện trong đám học sinh, cha lập tức chạy ra đón chào, đem tôi ôm vào ngực, làm cho không biết bao nhiêu học sinh khác đang tan học phải hiếu kỳ mà nhìn chằm chằm.

Tôi nghĩ, chuyện gì đã xảy ra thế này.

8. Chương 8

Editor: Mạc Lam Như

Quả thật đúng như tôi nghĩ, liên tục hơn một tháng, cha ngày nào cũng đưa đón tôi đi học, nếu hôm nào bận cũng là nhờ thư kí làm thay, còn dặn dò tôi tan học đừng chạy loạn đi đâu cả, nhớ phải chờ xe đến đón. Tôi trong thoáng chốc tưởng như một đứa trẻ mấy tuổi đầu cần được bảo vệ vậy.

Cha bình thường đối xử với mọi người rất ôn hòa, không kết thù kết oán với ai, hẳn là trên thương trường đắc tội người nào, sợ họ ác ý trả thù. Cha thường ngày tao nhã, ôn nhu như vậy, thật khó có thể tưởng tượng phong thái lạnh lùng của cha trên thương trường.

Mấy ngày nay, cha tiêu tụy đi nhiều, thường hay mệt mỏi. Cha ngày nào cũng đi sớm về khuya. Mỗi lần thư ký đưa tôi về đến nhà, đều phải đợi tới khi cha trở về mới có thể rời đi.

Chuẩn bị tốt cơm tối, tôi muốn mời thư ký của cha là chú Đường đang yên lặng ngồi xem tư liệu trên ghế sofa cùng ăn cơm, sáng nay có mời nhưng đã bị chú từ chối rồi. Có thể nói, chú Đường là người đã nhìn tôi lớn lên, chú ấy đi theo cha đã nhiều năm, là một trợ thủ đắc lực của cha. Khi hết giờ làm việc, chú Đường là một người hòa ái, dễ gần, còn có nụ cười rất thân thiện nữa. Nhưng nếu đang trong giờ làm việc, chú sẽ rất nghiêm túc, không có những hành động đi quá giới hạn công việc.

Mà bây giờ lại chính là giờ làm việc của chú, tôi thầm than một tiếng, như không có việc gì mà ngồi xuống bên cạnh chú Đường.

“Chú Đường, có phải là đã xảy ra chuyện gì rồi không? Cha đem cháu canh giữ cẩn thận như vậy là sợ cháu bị bắt cóc à?” Tôi nửa đùa nửa thật mà hỏi.

Chú Đường thả tư liệu trong tay xuống, tháo mắt kính xuống, dụi dụi đôi mắt, nâng đầu lên rồi bày ra bộ dạng như nhớ về ngày trước nói: “Tiểu Hân chắc là không nhớ. Trước đây đã từng xảy ra việc này một lần, khi cháu còn nhỏ.” Chú nhìn tôi, “Lúc đó, cháu vẫn còn đang học mẫu giáo, cha cháu đi đón cháu, nhưng cô giáo ở nhà trẻ lại nói cháu đã bị đón mất rồi. Sau đó, cha cháu như điên cuồng mà tìm cháu khắp nơi, còn thông báo cho toàn thể mọi người trong công ty cùng nhau đi tìm. Tìm cháu lúc đó cứ như là đang đi tìm báu vật vậy.” Nói đến đây, Chú Đường nở nụ cười.

Tôi cũng cười: “...Về việc đó, cháu còn nhớ mà. Cái chú mang cháu đi đối xử với cháu rất tốt, còn cho cháu đi công viên trò chơi nữa.” Hồi tưởng lại sự việc đó, tuy có vài điểm mơ hồ, nhưng đại khái là cảm giác khi đó như thế nào là tôi vẫn còn nhớ rõ.

Chú Đường cười cười, sờ đầu tôi: “Tại cháu ham chơi, cha cháu khi đó không có dạy cháu là không thể tùy tiện đi cùng người lạ sao?”

Tôi chỉ cười cười.

“Cháu không biết cha cháu đã lo lắng cho cháu nhiều đến thế nào đâu.” Chú Đường thở dài, “Cái người mà dẫn cháu đi ấy, vốn là giám đốc một công ty nhỏ, bị cha cháu làm cho phá sản, nợ nần chồng chất, đến bước đường cùng, bởi vậy mới nảy sinh thù hận, muốn trả thù, vậy là đi bắt cóc cháu.”

Tôi ngơ ngác nhìn chú Đường, có chút cảm khái cái chú rất tốt kia hóa ra lại là người xấu.

Chú Đường cười khổ, thấm thía mà nói: “Lần này cha cháu gặp phải một việc, vì sự tình lần trước mà rút kinh nghiệm, giờ đang vô cùng lo lắng. Mặc dù có phải huy động thêm người, hay có phần làm khó cho cháu, nhưng đây cũng là vì muốn tốt cho cháu. Giờ cháu cần phải nhẫn nại, cha cháu rất yêu thương cháu.”

Nghe đến đó, tôi rũ mắt xuống. Chú Đường không có phát hiện tâm tình trong lòng tôi chuyển biến, ngược lại dường như rất hào hứng, một tay nắm mặt tôi, niết cho đến lúc nước mắt ứa ra, trêu ghẹo nói với tôi: “Tiểu tử, cháu vận khí thật là tốt, bị người ta bắt cóc mà còn có thể vui vẻ như vậy, nếu đổi lại là người khác, chắc đã sớm sợ chết khiếp rồi.”

“Đau! Đau! Chú, bỏ tay ra!” Tôi giữ chặt tay chú Đường, giảm bớt lực đạo của chú. Chợt nghe “cách” một tiếng, tôi quay đầu, là cha đang đem cặp công văn nặng nề đặt ở trên tủ giày, vẻ mặt đầy sát khí mà trừng mắt về phía chúng tôi.

Chú Đường ngượng ngùng buông tay ra, nhanh chóng thu thập đồ đạc của mình, hướng về phía cha chào tạm biệt rồi chạy trốn chết ra khỏi nhà.

Cha thấy tôi vẻ mặt khủng hoảng, nộ khí trên người dần biến mất, ngồi xuống bên cạnh tôi, đem tôi ôm vào trong ngực.

Nằm trong ngực cha, tôi đột nhiên cảm thấy rất mệt, nên chậm rãi nhắm mắt lại. Cha ôm tôi một lúc lâu, rồi nâng đầu tôi lên hôn. Cha hôn rất nhẹ nhàng rồi sau đó kéo tôi đến trước bàn ăn cơm.

“Ăn cơm đi! Cha đói bụng lắm rồi. Tiểu Hân cũng đói bụng phải không? Nếu không ăn thì thật là lãng phí công sức nấu ăn của Tiểu Hân rồi.” Nói xong, cha đưa chén cơm tới trước mặt tôi.

Tôi cầm lấy bát cơm. Từ sau sự việc kia, thái độ của cha đối với tôi có nhiều chuyển biến. Mặc dù lúc trước cha cũng đối xử với tôi rất tốt, nhưng bây giờ dường như sợ đặt tôi trong tay lại sợ tôi bay đi mất, cha từ trên xuống dưới luôn chăm sóc tôi rất chu đáo.

Cuộc sống như vậy đối với người khác mà nói có lẽ giống như được hưởng phúc, nhưng với tôi, đó chỉ như một loại giày vò. Cha đối với tôi càng tốt, tôi lại càng cảm thấy khó chịu. Trong lòng tôi luôn có một tảng đá lớn đè nặng, dường như không bao giờ dứt.

9. Chương 9

Editor: Mạc Lam Như

Thời gian chậm chậm trôi qua, sự kiện kia hình như đã được giải quyết ổn thỏa, cha cũng không quá bảo hộ tôi như trước nữa. Đội được đến lúc cuộc sống trở về bình thường như hồi trước thì kì nghỉ đông cũng tới gần rồi. Đi trên sân trường, ở đâu cũng đều là không khí học tập vô cùng khẩn trương. Đội bóng rổ thông báo nghỉ tập luyện ngày hôm đó, tất cả mọi người cùng nhau đi đến quán bar, vì có nhiều thành viên sắp tốt nghiệp nên mọi người đều vui vẻ tham gia. Cho dù đó là những thành viên cuối cấp, lại chỉ còn nửa năm chạy nước rút cho đến kì thi quan trọng, họ vẫn dành ra thời gian tham gia một số hoạt động xã đoàn.

Ngồi yên tại chỗ của mình, tôi rầu rĩ tiếp nhận cốc bia huấn luyện viên đưa tới. Mấy thành viên ở bàn bên kia lập tức ồn ào, làm ồn chuyện huấn luyện viên đội ta thể nhưng lại giật giây cho trẻ vị thành niên uống rượu.

Nhìn từng gương mặt quen thuộc, tôi bỗng có cảm giác hoảng hốt. Nghĩ tới ngày hôm nay là lần cuối cùng tham gia tập luyện cùng đội bóng rổ, được đứng trên sân bóng rổ, nghĩ đến thời gian tới không cần phải tới sân bóng rổ nữa, lại nghĩ đến đây là nơi duy nhất còn ràng buộc tôi và học trường cũng không còn nữa.

Không khí ở đây rất náo nhiệt, mọi người trong đội bóng rổ tinh lực dồi dào, không lúc nào có thể yên tĩnh được dù chỉ một giây. Huấn luyện viên uống đến đỏ bừng cả mặt, mượn rượu mà la khóc om sòm, kéo mọi người sắp rời khỏi đội bóng rổ ra một chỗ mà cùng nhau khóc rống lên, tôi cũng không tránh khỏi bị kéo vào. Nhìn một anh chàng cao lớn nắm lấy gốc áo tôi mà khóc đến hai hàng nước mũi cùng nước mắt cùng chảy ra, nghẹn ngào nói: “Tuy thời gian cậu tham gia đội bóng rổ không lâu, nhưng lại là tay mơ, cậu xem thể nào cố gắng lên một chút”..v.v..

Ngay tại lúc huấn luyện viên còn đang mặt mũi tèm lem ôm lấy tôi mà khóc lóc, học trưởng đẩy cửa bước vào. Cả căn phòng còn đang náo nhiệt bỗng chốc trở nên thật im ắng, thời gian như ngừng lại, một hồi trời đất quay cuồng, bao nhiêu nhung nhớ cùng kỉ niệm bỗng chốc quay về, như lớp sóng cuộn cuộn chảy, đánh chìm tôi vào trong đó.

Thật lâu không được gặp học trưởng. Học trưởng gầy, đôi má có chút nhợt nhạt, trong mắt lộ rõ vẻ mệt mỏi, nhưng nụ cười vẫn luôn rực rỡ, chiếu sáng hết thảy mọi thứ xung quanh. Tôi giống như tù nhân trong một phòng giam nhỏ hẹp, âm u, được ánh mặt trời như xuyên qua thành cửa sổ trên cao, chiếu xạ tại người tôi, giống như đang từng chút, từng chút tẩy sạch thân thể cùng linh hồn tôi.

Mọi người ồ lên vì sự xuất hiện của học trưởng, bỗng ngoài cửa một cô gái thò đầu vào, có chút ngượng ngùng mà đi tới bên cạnh học trưởng.

“Đây là bạn gái của tôi ...” Về sau tất cả âm thanh dần biến mất, thế giới yên tĩnh một cách đáng sợ.

Âm thanh hô hấp của chính mình, tiếng tim đập từ ***g ngực, từ từ từng chút một mà biến mất.

Tôi cho là mình đã chết, nhưng lại trông thấy ánh hào quang rực rỡ từ trên người học trưởng chiếu tới. Cô gái then thùng né tránh ánh mắt của mọi người, nhưng trên môi lại là nụ cười hạnh phúc, cùng học trưởng cười hòa cùng một chỗ, sáng rực khiến tôi không thể mở mắt.

Thân thể tôi mất dần cảm giác. Tôi cật lực chống đỡ cho cơ thể có thể đứng vững, cơ thể như mất dần trọng lượng, linh hồn tôi giống như đang vùng vẫy muốn thoát ra khỏi thể xác này ...

Mọi người đột nhiên nổi lên hứng thú muốn xem hai người uống rượu giao bôi. Kêu gào một hồi, cô gái xấu hổ, không nói lời nào mà tiếp nhận ly rượu, kính mọi người rồi không có chút do dự uống một hơi cạn sạch.

Cô gái rất xinh xắn, cơ thể nhỏ bé nhưng luôn tràn đầy năng lượng, dường như vô cùng kiên định, tin tưởng vững chắc rằng hai người sau này sẽ yêu nhau sống đến đầu bạc răng long, cùng sống, cùng chết. Một cô gái xinh đẹp, yếu đuối, khi tình yêu đến cũng sẽ trở thành một người vô cùng trưởng thành và mạnh mẽ. Từ nay về sau, trong mắt học trưởng sẽ chỉ có cô ấy mà thôi.

Cô ấy xinh đẹp, hoàn mỹ, luôn tỏa sáng, cùng với học trưởng là người trong cùng một thế giới, học trưởng cùng cô ấy chắc chắn sẽ hạnh phúc. Mà tôi, không xứng với học trưởng.

Cứ như vậy, tôi say. Khóc, cười, nói năng lung tung, cổ đưa tay lên không trung bắt lấy chút gì đó. Nhưng giữa không trung hư vô này làm sao mà có được thứ tôi muốn chứ.

Khóc mệt, tôi nghỉ ngơi một hồi cười đến chán ghét, nhắm mắt lại, tôi thấy miệng lưỡi khô đắng, cầm lấy chén rượu rót đầy, nhưng mà lại thấy có thứ gì đó trơn ướt trườn vào khoang miệng, ở trong đó mà không ngừng càn quấy.

Vật kia mang theo độ ẩm, nóng bỏng mà đốt cháy từng bộ phận trong miệng tôi. Lại giống như đang nhẹ nhàng mà vuốt ve tôi, khiến tôi thuận theo vật đang thăm dò kia mà bình tĩnh lại.

Tôi có cảm giác thoải mái, giống như được người khác bao bọc, quan tâm, trái tim như được sưởi ấm. Tôi vô thức mà yêu thích cảm giác được sủng nịnh, quan tâm này, đuổi theo nó, không muốn buông tha.

Nhưng ngay tại lúc tôi đang hưởng thụ phần ôn nhu này thì nó thối lui ra khỏi miệng tôi. Mang theo bất mãn cùng bất an, tôi quơ tay lên không trung, nghĩ là phải bắt được nó, níu giữ nó lại bên người. Vùng vẫy một hồi cũng không đụng phải được cái gì.

Cổ sức nâng mí mắt mình lên một chút, đập vào mắt là một mảnh ánh sáng chói mắt, giống như ánh mặt trời chiếu lên người khiến toàn thân ấm áp, len lỏi cả tận sâu trong trái tim mình vậy. Sau đó, còn có khuôn mặt tươi cười của học trưởng, mang theo ánh sáng động lòng người cùng khí chất ôn nhu, dịu dàng nhìn tôi cười. Chính là bởi cái dáng vẻ tươi cười này, tôi đã hoàn toàn chìm trong mê đắm.

Thấy được nụ cười này, tôi an tâm. Học trưởng không đi đâu cả, anh ấy đều luôn ở cạnh tôi, không bị ai cướp đi hết. Học trưởng bên cạnh tôi thật sự rất ấm áp, anh ấy cùng nụ cười rạng rỡ này sẽ không rời tôi mà đi nữa.

“Không muốn...đừng đi.. ở lại đây.” Tôi trào lên người học trưởng, đưa môi mình lại gần, nói ra lời thỉnh cầu trong lòng.

Môi chạm môi, học trưởng đè lên thân thể tôi, mang theo vui vẻ cùng ấm áp mà hôn lên khuôn mặt tôi, vành tai, mắt, mũi, cảm tôi vui sướng đến điên cuồng.

Xoa lên ***g ngực nóng bỏng trước mắt, cảm nhận được nhịp tim hữu lực bên trong, tôi nâng hai chân lên quán lấy eo đối phương, đóng đưa bờ mông mình, dụ dỗ đối phương tiến vào.

Khi cả hai lên đỉnh, một câu “ Sẽ không rời đi” nhẹ nhẹ nhàng nhàng mà truyền vào tai tôi. Trong nháy mắt đó, khí lực toàn thân tôi đều theo câu nói kia biến mất vào trong không gian yên tĩnh.

Tôi có một giấc mơ. Trong mơ, học trưởng một mực nắm lấy tay tôi, dù đi đến nơi nào, anh ấy cũng đều không buông ra.

Sáng sớm tỉnh lại, không biết từ lúc nào tôi đã đang ở phòng ngủ. Bên cạnh tôi, cha đang ngủ say, khoe miệng còn vương lên nụ cười thỏa mãn, hạnh phúc. Tay của cha nắm chặt lấy tay tôi, mười ngón tay đan vào nhau.

Tỉnh mộng. Bầu trời đột nhiên tối sầm, một luồng không khí mang theo áp khí cứ như vậy tràn đầy cơ thể tôi, chạy thẳng lên não, khiến trái tim tôi từng chút, từng chút một mà bị xé rách.

Nước mắt lã lã rơi trên mặt tôi, chảy đến bên miệng. Nước mắt đau khổ, đắng chát, tựa như trái tim tôi lúc này, chỉ có chua xót cùng khổ sở không ngừng đè ép lấy. Không nhận được, âm thanh trong miệng

thoát ra giống như một con ngựa hoang được thoát cương, rốt cuộc không ngăn được, thẳng tắp hướng về phía trước mà đi. Sau đó, tôi thút tha thút thít mà khóc lên.

Cha từ trong mộng bừng tỉnh, đem tôi áp vào trong ngực, nhẹ nhàng dỗ dành, trấn an nhưng cũng không thể ngăn nước mắt tôi tiếp tục rơi.

Nhìn ***g ngực với đầy dấu hôn đỏ sẫm, khuôn mặt học trưởng như tan thành từng mảnh, không thể nào ghép lại trọn vẹn được nữa.

Sau khi tan học, tôi không muốn về nhà, liền vô thức mà đi về phía trước, tới một cây cầu nhỏ. Dưới cầu, nước sông trong vắt, nhìn thấy cả đáy, và cả bóng tôi, thân thể tiêu tụy, khuôn mặt trắng bệch, đầu tóc rối tung, trông không ra bộ dạng gì.

Lấy ra một góc ảnh chụp trong ví tiền, tôi đem nó xé thành từng mảnh nhỏ, thật nhỏ, thả xuống sông.

Tôi lặng nhìn những mảnh giấy nhỏ trôi theo dòng nước về phía xa, mối tình đầu của tôi đã vĩnh viễn đi rồi, mà không, ngay từ ngày đó khi bức ảnh bị thiêu hủy, nó cũng đã thành tro tàn lâu rồi ...

Từ lúc đó, cha đối xử với tôi vô cùng tốt. cha thường hay ôm lấy tôi, tràn đầy yêu thương nói: “ Chúng ta từ nay về sau sẽ không bao giờ rời xa nhau.”

Từ nay về sau, bầu trời của tôi, không có mặt trời, chỉ tràn ngập mây đen. Tôi đem lòng mình nhốt tại một phòng giam âm u, vĩnh viễn không siêu thoát.

10. Chương 10

Editor: Mạc Lam Như

Thời gian cứ vậy mà trôi qua, thi cấp ba chấm dứt. Tôi đỗ vào trường học cũ của cha – trường trung học Tông Bắc, một trường cấp ba trọng điểm.

Cha hết sức vui mừng, nói là để trao thưởng cho tôi, nhân kì nghỉ hè, mang tôi đi du lịch khắp nơi trên thế giới. Cha muốn tôi giống như hiện tại, đại học cũng muốn tôi thi vào trường đại học cũ của cha, trường đại học Bắc Đại, cũng là một trường đại học nổi tiếng. Theo tính toán của cha, tôi sẽ theo học ngành kinh doanh, sau khi tốt nghiệp, sẽ tiếp quản công ty. Nếu có thể như vậy là tốt nhất.

Cha trên mặt tràn đầy ý cười, từ tận sâu trong lòng. Mà tôi chỉ là trầm mặc nhận lấy tất cả.

Trường trung học Tông Bắc không giống với những trường khác. Tại đây không có hoạt động xã đoàn, chỉ có học toán, văn cùng tiếng Anh. Không khí học tập căng thẳng lan tràn. Không có đội bóng rổ, sân bóng rổ ở đây chỉ dùng để học thể dục, cũng không có ai tôi quen biết. Tôi nghĩ như vậy cũng tốt, tôi chỉ muốn toàn tâm đặt lên việc học, không để tâm tới bất kì điều gì nữa.

Trường cấp 3 cùng trường cấp 2 có sự khác biệt rõ rệt, áp lực học hành vô cùng lớn. Mỗi ngày, sáng sớm so với bình thường, vốn là hoạt động xã đoàn, nay đã biến thành thời gian học bổ túc, việc học so với trước kia cũng nặng hơn rất nhiều, thường thường phải thức tới khuya mới có thể hoàn thành bài tập.

Cha thấy tôi thời gian nghỉ ngơi bị giảm đi nhiều, đêm khuya, ở bên ngoài thư phòng vẫn sáng đèn, thường lo lắng đi đi lại lại, nhưng không còn cách nào khác. Cha thường ôm tôi, hôn lên khóe mắt mệt mỏi của tôi, cổ vũ: “Kiên trì một chút, chỉ cần qua ba năm học này, mọi thứ sẽ dễ dàng hơn.”

Nếu như qua ba năm này tôi có thể nhẹ nhõm thì trong ba năm này, muốn mạng của tôi, tôi cũng cam lòng. Chỉ là cha không biết, tôi cố ý học chậm lại, học đến càng muộn càng tốt mới xong.

Trường học cách nhà 20 phút đi xe. Tôi từ chối lời đề nghị đưa đón của cha, tự mình đi xe buýt. Mỗi lần xe buýt tới, tôi liền có một loại ảo giác, lần này hành trình đi sẽ không có giới hạn, chiếc xe này sẽ đưa tôi đi tới chân trời góc bể, không ngừng lại, cũng không chậm trễ, mang tôi rời khỏi cha. Đại học, tôi nghĩ nhất định mình phải thi vào một trường thật xa, sau đó không trở về nữa.

Mỗi ngày đều ngồi ở trên xe buýt nhìn về phía xa, thời gian liền từng ngày, từng ngày trôi qua, bình thản như nước chảy, không có một chút chấn động nào, giống như lòng tôi lúc bấy giờ.

Từ trên xe buýt xuống, tôi lảo đảo mà đi tới trường học, tiến tới lớp học. Trong lúc đang lấy sách vở, tôi phát hiện tổng ngăn bàn mình có một phong thư ghi tên tôi. Phong thư màu hồng phấn, tản ra một mùi thơm nhàn nhạt. Mở ra xem thì nó quả thật là một bức thư tình. Trong thư đại khái là viết về việc thổ lộ tình cảm, sau khi tan học, tới sân vận động gặp mặt..v.v..

Không để ý đến nó, tôi tiện tay đem nó kẹp vào trong sách, chuẩn bị bắt đầu tiết học mới.

Tan học, chậm rãi thu dọn sách vở, bên ngoài cửa sổ là bầu trời chiều rộng lớn bao la, đột nhiên tôi nhớ tới trong sách còn kẹp bức thư tình. Mở cặp sách, lấy ra cuốn sách kia, tôi đem bức thư đó vò thành một cục, ném vào thùng rác.

Tôi quen thuộc mà đi tới thư viện. Bởi vì không muốn về nhà nên cuối cùng, tôi lại vào đây ôn tập bài học.

Tìm một chỗ yên tĩnh gần cửa sổ, tôi ngồi xuống, như có như không mà nhìn vào cuốn sách mình vừa tiện tay mượn xong.

Thư viện rất lớn, có thể chứa rất nhiều người. Hôm nay cũng có thật nhiều người, vì tương lai mà quyết chí học tập. Tất cả mọi người ở đây đều tuân thủ quy định của thư viện, trong phòng chỉ còn lại tiếng bút viết cùng tiếng lật sách.

Phía bên trong cửa sổ là không khí trầm lặng cùng hào khí áp lực ngoài cửa sổ dường như lại là một thế giới khác, tràn ngập sức sống. Ngay trước cửa sổ là màu xanh đậm của lá cây, thỉnh thoảng tiếng chim chóc riu rít còn truyền vào trong tai. Ánh nắng của buổi trời chiều kéo tất cả mọi vật thành những cái bóng dài, thật dài.

Tôi ngây ngốc nhìn ra bên ngoài cửa sổ thật lâu.

Thời gian thấm thoát trôi qua, khi tôi hoàn hồn thì trời đã tối. Ngoài cửa sổ chỉ còn một mảnh bóng tối khắc nghiệt, bên trong cửa sổ đèn điện sáng trưng. Mọi người vẫn còn đang học tập rất say sưa, không chút nào để ý tới thời gian.

Thu thập mọi thứ xong, tôi rời khỏi thư viện, nghĩ đến muộn thế này mới về, cha nhất định sẽ hỏi han rất nhiều.

Thở dài, tôi tiếp tục đi về phía trước. Đi tới sân vận động, tôi dừng bước. Ở cửa sân vận động lơ mơ có một bóng người.

Đi qua, tôi trông thấy một cô bé khuôn mặt mang theo chút sợ hãi cùng không cam chịu đứng ở cửa sân vận động, si ngốc mà nhìn về phía dãy lớp học. Trong lòng tôi dần có chút dao động.

Vốn định nhân lúc cô bé kia còn chưa phát hiện ra tôi mà chuồn đi, nhưng chưa kịp làm gì thì ...

Cô bé nhìn thấy tôi, vẻ mặt vui mừng cùng thẹn thùng không thể tưởng tượng nổi. Nhìn tôi một rồi cô bé cũng hướng về phía tôi đi tới.

Nhìn cô bé đang hướng về phía tôi mà đi tới, trong lòng tôi dấy lên chút bất an. Cô bé càng tiến gần, tôi càng thêm lo lắng. Theo cước bộ của cô, tâm tình vốn bình thản của tôi đã không còn có thể bình tĩnh được nữa.

“ Chào cậu, Đồng Vũ Hân.” Cô bé hít sâu một hơi, “Tôi là Lữ Nhân Cần. Thư tình hôm nay là của tôi. Tôi thích cậu, muốn cùng cậu hẹn hò. Cậu bây giờ xuất hiện ở đây, chắc cũng đã suy nghĩ kỹ, vậy có thể cho tôi câu trả lời được không?”

Người vừa mới mở miệng nói chuyện thật khác so với cô bé tôi nhìn thấy ban nãy, xem ra đây là một cô bé rất ngay thẳng.

Nhìn ánh mắt nghiêm túc của cô bé, tôi cảm thấy có chút buồn cười. Tôi như vậy mà lại có người thích.

“ Cậu thích tôi ở điểm nào?” Tôi hỏi ra nghi vấn sâu trong lòng. Con người mang đầy tội lỗi như tôi, thực không xứng có người thích.

“ Cậu rất đẹp trai.” Cô bé rất thẳng thắn, “ Cái này là đương nhiên rồi. Còn có, cậu làm cho người khác cảm thấy rất thần bí.”

“Thần bí?”

“Đúng vậy! Cậu bình thường đều không nói lời nào, lại không có kết giao bạn bè, luôn một mình một người, còn rất thông minh, quả thực là một người đẹp lạnh lùng, bằng giá nha.”

Hóa ra tôi đây trong mắt người khác lại là thần bí.

“Uhm..Vậy cậu có muốn cùng tôi hẹn hò không? Nhanh nói cho tôi biết đi! Tôi hồi hộp lắm rồi.” Cô bé vuốt ngực, đem biểu tình khẩn trương hiện lên hết trên mặt.

Tôi có chút sững sốt, không nghĩ tới sẽ có người có thể thúc giục một quyết định về vấn đề tình cảm mau mau lên như vậy.

Nhìn khuôn mặt kiên định của cô bé, trong đó còn có chút sợ hãi mơ hồ có thể thấy được. Nó làm cho tôi nhớ tới ngày chia tay đội bóng rổ ngày đó, có cô gái vì người mình thích mà dám lấy hết dũng khí, dùng chính mình bảo vệ, giữ vững người yêu của mình.

Nghĩ tới đó, tôi vô thức gật đầu. Khuôn mặt cô bé lộ lên một nụ cười tươi rói, như có thể chiếu sáng một phần trên sân trường tối tăm này.

Có thể có dũng khí tỏ tình với người mình yêu thích, đó cũng là một loại hạnh phúc.

“Tôi bị thành ý của cậu làm cảm động.” Tôi lẳng lặng nói, “Chúng ta trước tiên nên thử hẹn hò trước, cho tôi thêm thời gian xem mình có thể thích cậu không. Nếu tôi không thể nào thích cậu được thì khi đó, chúng ta có thể làm bạn với nhau.”

“OK, không vấn đề! Cậu đồng ý cùng tôi hẹn hò là tôi đã vui lắm, lắm rồi.” Không nghĩ tới cô bé hoàn toàn không để ý gì chuyện này. Bên cạnh chút vui vẻ này, tôi hiện cũng có chút vág đầu.

“Còn nữa, cha của tôi đối với tôi có kì vọng rất cao. Nếu như tôi bị cha phát hiện, chúng ta chỉ có thể chia tay.” Nghĩ đến cha, tôi bỗng cảm thấy mệt mỏi không chịu nổi.

“Tôi biết rồi, học sinh xuất sắc!” Cô bé khoác tay tôi, “Học tập luôn là nhất!” Sau đó, cười ha hả không ngừng, “Bây giờ, cái người đẹp siêu cấp lạnh lùng, bằng giá đã là bạn trai của tôi rồi.”

Tôi muốn nói thêm, cuối cùng chỉ hóa thành cười nhạt một tiếng.

“Ồ!” Lữ Nhân Cần biểu tình kinh ngạc nhìn tôi, “Cậu cần phải cười nhiều hơn. Cậu cười lên nhìn rất đẹp. Tôi lại bị cậu mê hoặc rồi.” Tiếp theo là vẻ mặt mê trai cùng nước miếng ròn ròn.

Tôi cười khổ, hóa ra cô bé ngay thẳng cùng dũng cảm cũng chỉ là một loại biểu hiện khác của việc quá mê trai đẹp. Sau đó, tôi biết, cuộc sống tương lai rồi sẽ rất vui vẻ đây.

Cười, đúng vậy, cần phải cười. Nó là biểu hiện của sự vui vẻ. Tại lúc bất hạnh nhất mà có thể bật cười, chính mình sẽ lấy lại được sức lực vốn có.

Về đến nhà, đồ ăn đã nguội lạnh, nhưng chưa một ai động đũa. Cha, một mực chờ tôi về.

Vừa vào cửa, tôi liền bị cha hung hăng hôn, tôi biết rõ, hiện tại, cha là đang tức giận.

“Con đi đâu vậy hả?” Nụ hôn vừa dứt, “Trễ như vậy mới về nhà. Con có biết cha đã rất lo lắng không? Nghĩ tới lúc con còn chưa về, cha đã gọi tới trường, nhưng họ nói là con đã sớm tan học. Cha định đi tìm, nhưng lại sợ rằng lúc con về không có ai ở nhà. Cha chỉ cho người đi tìm, còn mình ngồi nhà chờ. Loại lo lắng,giày vò này, con có hiểu không?”

Nhìn sắc mặt kích động của cha, tôi chậm rãi nở ra nụ cười nhẹ nhàng. Sau đó, mọi chuyện cũng đều được giải quyết.

11. Chương 11

Editor: Mạc Lam Như

Cùng Lữ Nhân Cần ở một chỗ rất vui vẻ, thời gian dường như trôi qua rất mau. Cô bé nói nhiều, cười nhiều, như không bao giờ ngừng, nói luôn miệng. Cô bé nói với tôi rất nhiều chuyện, đều rất vui vẻ.

Cô bé thường kể về những việc buồn cười xung quanh mình, còn có cả những tình tiết thú vị trong các tác phẩm tiểu thuyết, anime, phim điện ảnh và truyền hình. Cùng cô bé ở chung một chỗ, tôi dường như đã trở thành người không còn lo âu, phiền não. Ánh sáng cùng sự vui vẻ, tràn đầy năng lượng của cô bé từng chút, từng chút chiếu sáng vào thế giới của tôi.

Bên cạnh việc luôn vui vẻ, nhiệt tình thì Lữ Nhân Cần đích thực là một cô nàng mê trai, thường nói rất nhiều về những anh chàng đẹp trai. Lúc đi trong sân trường nếu nhìn thấy trai đẹp, cô bé sẽ hoàn toàn quên mất chúng tôi hiện đang hẹn hò mà lôi kéo tôi, muốn cùng tôi xem trai đẹp với mình.

Cuộc sống vui vẻ như vậy trôi qua rất nhanh nhưng cũng có chỗ chưa trọn vẹn.

Bởi vì không thể để cha phát hiện, chúng tôi hầu như chỉ có thể gặp nhau ở trên trường, ngày nghỉ cuối tuần cũng không thể hẹn hò. Sau khi tan học cũng không dám ở lại lâu. Gọi điện thoại hay nhắn tin cho nhau đều không được.

Mặc dù có rất nhiều điều bất tiện nhưng Lữ Nhân Cần là một cô bé hiểu chuyện, không có làm khó tôi hay so đo này nọ. Cô bé luôn cố gắng cùng tôi gặp mặt nhau thật nhiều trong thời gian ở trường. Có thể là thời gian nghỉ trưa hay bất cứ lúc nào có thể ở một mình, chúng tôi liền tận dụng triệt để cơ hội ở bên nhau.

Sau đó, toàn bộ trường học đều loan truyền tin ‘người đẹp bằng giá’ hẹn hò với Lữ Nhân Cần. Từ đó liền có rất nhiều người dùng ánh mắt hâm mộ cùng ghen ghét nhìn cô bé, thường nhao nhao bàn tán. Cuối cùng, sự việc truyền đến tai giám thị, chúng tôi bị mời vào văn phòng.

Sau một hồi giáo dục tư tưởng với những lời lẽ vô cùng thâm thúy, cuối cùng thầy cũng đưa ra kết luận là chúng tôi phải chia tay. Không chịu chia tay thì sẽ mời gia đình, đuổi học,..v..v.. nói chung là rất nhiều thủ đoạn uy hiếp.

Tôi chỉ cảm thấy buồn cười, quả nhiên là thầy giám thị của một ngôi trường trọng điểm.

Chúng tôi rốt cuộc cũng không có chia tay, bởi vì từ khi hẹn hò đến nay, hai người chúng tôi thành tích học tập không hề sa sút mà đều tốt hơn trước. Thầy giám thị cũng hòng, không còn lời nào để nói. Nhưng vẫn là lập điều kiện, không cho phép ảnh hưởng đến học tập cũng như các bạn học sinh khác. Nếu có chút gì đó vi phạm thì ngay lập tức mời gia đình đến xử lý.

Những cái khác tôi đều không sợ, chỉ sợ nhất là bị cha biết được chuyện này, vì vậy chuyện này giải quyết như thế nào cũng nhất định phải giữ kín.

Về sau, Lữ Nhân Cần nhìn tôi với ánh mắt ái mộ cùng kính nể không hề kiêng kỵ. Cô bé nói: “Cậu phải biết rằng trước kia, khi bị nhà trường phát hiện ra chuyện yêu đương, thì sẽ luôn có kết cục rất thảm. Chúng ta xem ra chính là người mở đường rồi.” Trong lời nói tất cả đều mang giọng điệu tán thưởng, “Cậu thật lợi hại, đối phó được với cả thầy giám thị.”

Nhìn khuôn mặt tươi cười sáng lạn của cô bé, tôi nghĩ tôi thích cô bé rồi. Cô bé này nói nhiều, cười nhiều, cũng có dũng khí nữa. Chỉ là tôi có cảm giác mình làm còn chưa đủ tốt, nếu như không có cha, tôi cũng không phải sợ điều gì nữa.

Ở cùng Lữ Nhân Cần, tôi biết thêm rất nhiều bạn bè của cô bé. Nhân Cần nói tất cả bọn họ đều là lũ bạn bè xấu xa, nói xong liền bị các bạn đuổi theo bắt lại, âm thanh vui cười truyền đi rất xa. Mà lúc ở cùng với tôi, cô bé lại không thấy bất kỳ ai cả. Tôi một người bạn cũng không có, tuy đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhưng vẫn là sợ làm cô bé thất vọng.

Cô bé nói, tôi như thế nào lại không có một người bạn. Sau đó, nhân giờ nghỉ giải lao, cô bé kéo tôi vào cùng mọi người chơi đùa một chỗ, tiếng cười vui vẻ rất nhanh liền vang lên thật lâu.

Mỗi ngày ngồi lắc lư trên xe buýt đi tới trường học từ nay đã không còn là lạnh giá cô đơn ngồi một chỗ, đã có nhiều người bạn dùng khuôn mặt tươi cười chào đón tôi, để rồi tôi cũng mỉm cười chào lại họ, trên xe luôn tràn ngập không khí vui vẻ.

Thời gian từng ngày trôi qua, lúc trước cảm thấy ở nhà thật đáng sợ, nay cũng không còn thấy nó âm u lạnh buốt nữa. Trong nhà, tôi dần nở nụ cười nhiều hơn, nói cũng nhiều hơn trước nữa. Thấy được sự chuyển biến của tôi, cha vô cùng vui mừng.

Bị cha ôm vào trong ngực, nghe âm thanh của cha chậm rãi từ trong ngực truyền ra: “Tiểu Hân, con kết giao bạn bè sao?”

Tôi ngơ ngác gật nhẹ đầu.

Cha mặt mày hớn hở diễn giải: “Thật tốt quá! Lúc trước con không có kết giao bạn bè, toàn là tự một mình, thường hay buồn bực không lên tiếng, làm cha rất lo lắng. Hiện tại con cười nhiều, nói cũng nhiều, thật tốt. Con cần phải kết giao thêm nhiều bạn bè nữa.”

Nhìn trong mắt cha phản ra ánh sáng chói lọi hạnh phúc, tôi cũng sợ nghĩ tới việc cha đối với chuyện của tôi thật đúng là vô cùng đơn giản.

Hôm nay, Lữ Nhân Cần nói cuối tuần muốn đi mua sách tham khảo. Tôi về hỏi cha chuyện cùng bạn đi mua sách, lại được cha liền chấp thuận.

Dẫn Lữ Nhân Cần thời điểm đi, cô bé vô cùng hào hứng. Nói liên miên rồi lại cần nài cho dù đã hẹn hò nhưng chưa khi nào được đi ra ngoài gặp nhau, nay thì đã thành hiện thực rồi, thật mong chờ.

Cô bé không giấu nổi nỗi vui vẻ, lan sang cả cho tôi, khiến tôi cũng lộ ra chút dáng vẻ tươi cười.

Cuối tuần, Lữ Nhân Cần cùng tôi đi giữa làn xe cộ đông đúc, tôi cảm thấy vô cùng hạnh phúc, có thể cùng người mình thích đi dưới ánh mặt trời, không cần giống như trước đây phải che giấu, thổ lộ cũng không dám. Lữ Nhân Cần mang đến cho tôi sự ôn hòa cùng ánh mặt trời. Nắm lấy tay cô bé, chỉ là đi giữa mọi người, tôi cũng cảm thấy như mình đang có được toàn bộ thế giới.

Thời gian vui vẻ thường trôi qua rất nhanh. Khi tôi trở về nhà cũng đã là hoàng hôn.

“Con đã về.” Tâm tình tốt, lời nói phát ra cũng mang theo âm hưởng vui vẻ.

Cha đang ngồi trên ghế sa lông, một chút phản ứng cũng không có, như là không nghe thấy vậy. Tôi mơ hồ cảm thấy có chút kì lạ.

Qua một lúc, cha mới vẫy tay với tôi: “Tiểu Hân, đến đây, ngồi cạnh cha.”, vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh, ý bảo tôi ngồi xuống.

Tôi nghi hoặc đi tới rồi ngồi xuống.

Cha dùng ánh mắt phức tạp nhìn tôi một hồi rồi mới dùng âm thanh bình thường ôn nhu nói với tôi: “Tiểu Hân, cha biết bây giờ con còn nhỏ, chưa hiểu nhiều việc. Có nhiều việc con chưa thể phân biệt đúng sai cho nên cha cũng không trách con. Chỉ cần con biết mình sai rồi nhận lỗi, cha vẫn sẽ không trách móc mà yêu thương con như trước.”

Cha càng nói tôi càng cảm thấy không đúng. Cha như là đang ám chỉ điều gì, tôi như chợt nhận ra, lông mày dần nhíu chặt.

Cha cười cười vỗ đầu tôi, đưa ra một cái phong thư, trong thư là một xấp ảnh chụp.

Cha liền mở ra để trước mặt tôi.

Tôi thấy trên tấm ảnh là hình ảnh con đường tấp nập người đi, bầu trời trong sáng bao la, giữa tấm ảnh còn có một nam một nữ cười đến vô cùng hạnh phúc.

Tôi hai mắt nhắm nghiền, trên tấm ảnh, ánh mặt trời sáng rọi đến mức tôi không thể mở mắt. Máy giờ trước, ánh mặt trời kia còn thuộc về tôi, giờ đã theo trời chiều xuống núi, biến mất trong hư không. Khuôn mặt tươi cười của hai người hiện rõ ràng trong tâm trí, chậm rãi phát ra ánh sáng chói mắt.

“Tiểu Hân, con là của cha.” Cha cầm lấy bức ảnh hai người đang cầm tay nhau cất lại vào phong thư, “Chỉ cần con chia tay với cô bé này, cha sẽ không so đo.”, lại cầm lấy tấm hình cô bé đang cùng chàng trai ăn kem cất vào bì thư.

Tôi có cảm giác mình đang đứng trên bờ vực, dưới chân là đáy vực ngàn dặm, hư vô mờ mịt. Mà người nọ đang từng chút, từng chút cắt lấy dây thừng đang trụ vững cho tôi.

“Những ảnh chụp này là từ đâu mà có?” Dùng hết tia khí lực cuối cùng để hỏi một câu, tôi như không thể vững vàng mà ngồi trên ghế sa lông.

“Có thể làm cho Tiểu Hân thay đổi, cha muốn biết đó là người như thế nào, nên cho người theo dõi để xem chân tơ diện mục ra sao. Nhưng nghìn tính, vạn tính, cũng không có nghĩ tới đó thực ra lại là một đứa con gái.” Cha cầm lấy một tấm hình, lắc đầu, “Còn nhỏ như vậy mà đã biết câu dẫn con của người khác.” Buông ảnh chụp ra, cha quàng tay ôm lấy vai tôi, “Cha biết là cô bé này không đúng, làm con cũng sai theo. Tiểu Hân con còn không biết như vậy là không đúng mà. Cha hiện tại đã nói cho con biết mình sai ở đâu, con chỉ cần cùng con bé ấy chia tay, không gặp lại, thì con vẫn là một đứa con ngoan.”

Cha liên tục nhẹ nhàng dụ dỗ tôi, một lần nữa, tại bên tai tôi nói: “Tiểu Hân là đứa trẻ ngoan, Tiểu Hân rất nghe lời phải không?”

Tôi cảm thấy một mảnh đen kịt ập vào tâm trí mình không buông, Lữ Nhân Cần đứng ở cửa sân vận động, vẻ mặt kiên định nói với tôi: “Tôi thích cậu, hãy cùng tôi hẹn hò đi.” Cô bé đã vô cùng dũng cảm vì người mà mình yêu thích.

“Nếu như con không chịu?” Thanh âm của tôi nhẹ nhàng tạo ra một tia gợn sóng trong không gian yên tĩnh.

Động tác của cha thoáng cứng ngắc, thả tôi ra, lấy từ dưới bàn uống nước một sấp văn kiện.

Tôi mở ra xem, là tư liệu về Lữ Nhân Cần.

“Lữ Nhân Cần, 15 tuổi, trong trường thường cùng con ngồi một chỗ đọc sách hiện tại thành tích tốt nhất lớp, cao 158cm, nặng 43 kg, mặt mũi rất sáng sủa, người này trước giờ danh tiếng đều rất tốt. Nhưng đây cũng không phải là trọng điểm.” Cha quay đầu nhìn về phía tôi, “Cha biết rõ con bây giờ đối với cô bé này có chút yêu thích. Muốn chia tay, quên hết mọi chuyện cũng không phải chuyện dễ dàng. Chỉ cần đưa cô bé đi thật xa, con sẽ không gặp lại nó nữa. Qua một thời gian ngắn sau, con sẽ có thể quên được nó.”

Từ trong tay tôi. Cha rút ra một phần tư liệu: “Lữ Nhân Cần, cha là Lữ Thịnh, là viên chức nhỏ của công ty Thương Long. Mà công ty Thương Long từ trước đến nay luôn coi công ty của cha như một khách hàng lớn. Chỉ cần cha nói một tiếng, bọn họ tùy thời mà có thể “sung quân biên cương.” (ý nói là bất cứ lúc nào cũng có thể đuổi việc hay chuyển công tác người khác)

Hóa ra là đã sớm có chuẩn bị.

“Cha uy hiếp con?” Tôi hung hăng trừng mắt nhìn cha.

“Không phải uy hiếp con, là uy hiếp Lữ Nhân Cần.” Cha nắm lấy tay tôi, “Tiểu Hân là của cha, chúng ta là đồng nhất trận tuyến.”

Lữ Nhân Cần nói sai rồi, chúng tôi không có khai mở khơi dòng gì hết, chỉ là còn chưa đến lúc, chúng tôi đã lại không có kết cục tốt rồi. Tôi nhắm mắt lại, cảm nhận cha từ từ đem tôi ôm vào trong ngực.

Ngày hôm sau, ngay tại lúc Lữ Nhân Cần đến tìm tôi, tôi liền đưa ra yêu cầu chia tay.

Không giống như những gì tôi tưởng tượng, cô bé vẻ mặt thoải mái: “Bị phát hiện rồi à? Vậy thì cũng không còn cách nào nữa.”

“Thật xin lỗi.” Ngoại trừ việc xin lỗi, tôi cũng không biết mình nên nói cái gì.

“Không cần phải xin lỗi đâu. Ngay từ đầu không phải đã nói rồi sao? Hiện tại chúng ta vẫn sẽ là bạn bè.” Không thêm để bụng những chuyện trước đây, Lữ Nhân Cần cười cười,: “Lúc nhìn thấy cậu bắt đầu trở nên vui vẻ như vậy, tôi còn tưởng mình đã làm cho cậu chú ý mà cho rằng cậu thích tôi. Nhưng ở chung với cậu lâu rồi, tôi mới phát hiện, cậu chỉ coi tôi như là bạn bè thôi. Dù sao hẹn hò rồi chia tay cũng đều là bạn bè, chúng ta chia tay, tôi có thể đau lòng thay người đẹp, cũng là một chuyện tốt.”

Tôi rất kinh ngạc, cùng cô bé ở một chỗ thế nhưng cái cảm giác tiêu điều tự tại cùng cảm giác như có được toàn bộ thế giới kia cũng không phải tình yêu, tôi rốt cuộc cũng chỉ coi cô bé là bạn bè... Hóa ra chính tôi

đã một mực hiểu lầm. Tình yêu chắc hẳn sẽ không dễ dàng mà tìm tới tôi. Tôi toàn thân đầy tôi nghiệt thật không xứng đáng có được cái tình yêu tốt đẹp này huống chi là cảm tình.

Từ ngày chia tay, tôi không có gặp lại cô bé ấy. Có đôi khi trên sân trường, nhìn thấy nhau, cô bé phát hiện ra tôi, tôi cũng là một mực tránh né. Cả bạn bè của cô bé nữa, tôi cũng không có gặp lại.

Cũng từ ngày đó, tôi lại như lúc trước, sống như một cái xác vô hồn. Cha ngược lại không có gì thay đổi, cha nói: “Con bây giờ chắc chắn sẽ rất đau khổ, đợi cho qua khoảng thời gian này, quên hết, thì sẽ tốt thôi.”

Chưa đến một tháng, có người tới tìm tôi nói về chuyện Lữ Hàn Cần. Cha của cô bé phải chuyển đi nơi khác, cả nhà ngay lập tức dọn nhà xuất ngoại rồi.

Lữ Hàn Cần luôn rất yêu thích tôi, nhưng tôi lại không thể đáp lại tình cảm ấy, phụ tấm lòng cô bé ấy. Lữ Hàn Cần mang đến cho tôi rất nhiều vui vẻ cùng những kỉ niệm tốt đẹp, mà tôi, chẳng những không có gì để báo đáp, mà ngược lại còn làm hại cô bé.

Nghĩ tới đây, tôi chạy ra khỏi phòng học, trường học, đi thẳng tới công ty của cha.

“Vì sao? Vì sao cha muốn làm như vậy?” Trong căn phòng yên tĩnh vang lên tiếng gào thét của tôi.

Cha theo ghế xoay đứng dậy, từ phía sau lưng ôm lấy tôi còn đang kích động đến run rẩy: “Tiểu Hân, con hiểu lầm cha rồi, cha cái gì cũng không có làm. Thương Long có một suất đi nước ngoài, nếu đi thì sau này tiền đồ sẽ vô cùng sáng lạn. Cha chỉ là hướng giám đốc nhân sự của Thương Long đề nghị cho Lữ Thịnh đi mà thôi. Cha đây là giúp bọn họ mà. Bằng không thì theo chức vụ của cha cô bé, cả đời này hẳn sẽ không bao giờ có thể mở mày mở mặt được ...”

Vùng vẫy hất cánh tay cha ra, không để ý tới tiếng gọi sau lưng, tôi hướng thẳng tới nhà Lữ Hàn Cần mà chạy. Hiện tại, việc duy nhất tôi có thể làm là nói lời tạm biệt với cô bé.

Sau đó, một ý niệm trong đầu, trong lòng tôi không ngừng, không ngừng phát triển.

12. Chương 12

Editor: Mạc Lam Như

Đi vào nhà Lữ Hàn Cần, trước mắt tôi là một mảnh tình cảnh bi thảm. Cha của Lữ Hàn Cần vì xuất ngoại mà vừa vui sướng vừa lo buồn. Vui là bởi vì tiền đồ bản thân trong tương lai sẽ rất sáng lạn, buồn chính là vì mình đã từng này tuổi, liệu có thể thích ứng với hoàn cảnh tốt không. Hơn nữa cũng vì mình mà hại cả nhà phải cùng nhau chuyển đi. Trong lòng ông luôn tràn ngập áy náy.

Mặc dù trong lòng bất lực với tình huống hiện tại, nhưng ở trước mặt tôi, Lữ Hàn Cần luôn tỏ ra vui vẻ, thao thao bất tuyệt nói về việc được ra nước ngoài cùng tiền đồ của cha mình.

Tôi biết rõ, thật sự cô bé không muốn chuyển đi. Nơi cô bé sinh ra và lớn lên là ở đây, bạn bè, người thân, mà ngay cả ngôn ngữ, cũng là thuộc về nơi đây. Hốc mắt sớm ửng đỏ của cô bé đã cho tôi thấy rõ tất cả nỗi lòng Lữ Hàn Cần.

Tôi nắm lấy tay cô bé, nhẹ nhàng vỗ về trấn an, “Không có việc gì đâu, sau này còn có thể trở về mà. Nghỉ Tết cũng có thể mà.”

Cô bé cười khi khi một tiếng, nghịch ngợm nói: “Sao hả? Bộ dạng của tôi khó coi lắm sao? Còn cậu này”, cô bé đưa tay nâng mặt tôi lên, “Cậu chưa gì đã khóc thành thế này rồi.”

Bị cô bé chạm vào, tôi mới giật mình cau mày, nước mắt tôi không biết từ lúc nào đã tràn đầy hốc mắt.

“Cậu là con trai đó. Làm sao lại khóc thế này. Cậu cũng nói tôi còn có thể trở về mà. Không có gì phải đau lòng hết.” Lữ Hàn Cần trái lại đi an ủi tôi.

“..Cậu, mấy giờ bay? Tôi, đi tiễn cậu.” Tôi chớp mắt mấy cái, cố thu hồi nước mắt.

Lữ Hàn Cần trầm mặc một lúc lâu, rồi sâu kín mở miệng: “Ngày mai...”

“Sao lại sớm như vậy?” Tôi có chút sợ, “Hộ chiếu cũng làm xong rồi?”

“Ừ, tôi cũng không muốn vậy. Nhưng công ty của cha đã quyết chuyện này từ lâu rồi.” Lữ Nhân Cần bắt đầu cười cười.

“Tôi đã không biết..” Tôi thì thào nói.

“Cậu đương nhiên không biết, tại cậu toàn tránh mặt tôi.” Cô bé có chút cảm khái nói.

“Thật sự xin lỗi.” Lại là xin lỗi, bây giờ lời nói ra cũng không cứu vãn được tình hình nữa rồi.

“Này này, nói cái gì mà xin lỗi chứ. Tôi biết cậu có nỗi khổ riêng.” Lữ Nhân Cần nở nụ cười.

Trước mặt, khuôn mặt tươi cười cùng chia tay ngày đó lại bắt đầu trở về. Lúc ấy, tôi cũng cười, nụ cười miễn cưỡng ẩn chứa bao khổ sở khó nói. Dù cho cô bé có biểu hiện ra bên ngoài bao kiên cường cùng tha thứ, nội tâm bị thương vẫn là không giấu được.

Cô bé không khóc lóc hay cố tình gây sự. Chính mình làm những việc như vậy đều là nghĩ cho tôi, nghĩ tới cảm giác của tôi, nỗi khó xử của tôi, sau lại bỏ qua chính bản thân, luôn đem tôi đặt làm vị trí thứ nhất. Có thể là như vậy nên càng lộ rõ cô bé thực chất là một người yếu đuối cần được bảo vệ. Nếu như cô bé có thể khóc lóc, nín kìm không muốn chia tay, trong lòng tôi hẳn đã nhẹ nhõm đi được phần nào.

“Ngày mai tôi tiễn cậu đi.” Tôi nhẹ nhàng nói, như là nói cho mình nghe.

“Không được, ngày mai cậu còn phải lên lớp..” Cô bé nói rồi lại im lặng. Vào lúc này, cô bé vẫn còn suy nghĩ cho tôi.

“..Vũ Hân, tôi thật sự là vẫn rất thích cậu.” Hít vào thở ra một cái, Lữ Nhân Cần cúi đầu, “ Đến lúc chúng ta gặp lại sau này, tôi vẫn muốn được hẹn hò với cậu. Lúc đó, cậu sẽ phải đáp ứng yêu cầu của tôi, hơn nữa không chỉ là thích mà là yêu tôi, có được không?”

“Tôi.. thật cũng rất thích cậu.” Tôi có chút vội vàng cầm lấy tay cô bé.

Lữ Nhân Cần bật cười nói: “Ngày đó tôi đã nói, cậu chỉ coi tôi như bạn bè. Tôi không muốn tình bạn, cái tôi muốn là tình yêu của cậu.”

“Vì cái gì không phải là tình yêu...” Một câu nói của cô bé, lại làm toàn bộ tâm tư tôi rối loạn.

“Cậu chỉ nghĩ là cậu cần phải yêu thích tôi mà thôi. Cậu như đang trốn tránh điều gì đó, rồi tôi xuất hiện, cậu liền đem tôi trở thành bia chắn.”

Tôi kinh ngạc ngẩn đầu. Đôi mắt cô bé như có thể nhìn thấu lòng tôi, tất cả suy nghĩ của tôi đều không thoát khỏi đôi mắt cô bé. Hai câu nói vô cùng đơn giản, nhưng đã nói hết toàn bộ sự tình của tôi...

Khi đi ra khỏi nhà Lữ Nhân Cần, tôi đã trông thấy không biết từ lúc nào xe của cha đã đậu sẵn bên ngoài, cha dựa vào xe, thẳng tắp hướng về phía tôi nhìn chằm chằm.

Tôi lên xe, xe đi hướng về phía nhà mà chạy.

Tôi ghé đầu gần về phía cửa sổ, thấy từng hàng cây di chuyển cực nhanh về phía sau. Trong xe, cả cha và tôi đều trầm mặc không nói.

Nhìn khuôn mặt cha đang chăm chú lái xe, tôi nhẹ nhàng mở miệng: “Ngày mai, con muốn đi tiễn Lữ Nhân Cần.”

Cha như không nghe thấy lời tôi nói, tiếp tục yên lặng lái xe.

Nhìn mọi người bên ngoài cửa sổ trong không gian rộng lớn, tôi cảm giác như mình bị nhốt ở trong ***g mà nhìn mọi vật biến thiên bên ngoài.

“...Được...” Cha mang theo ngữ khí suy nghĩ sâu xa, trầm thấp đáp ứng.

Hôm sau, trong sân bay người tới lui tấp nập, có âm thanh tiễn đưa, có âm thanh công việc làm thủ tục, tiếng radio, mọi thứ ở đây thật náo nhiệt. Mà chúng tôi ở tại chỗ này lại thực quạnh quẽ. Ba người sắp rời đi trước mắt, không có cũng không muốn người thân, bạn bè đưa tiễn, chỉ có độc một mình tôi trở lại ở đó mà làm bạn cùng bọn họ trải qua khoảng thời gian cuối cùng ở đây.

Cả bốn người cùng im lặng. Lữ Nhân Cần nắm chặt tay, người kiên cường như cô bé ấy, mà giờ đây nước mắt cũng tràn đầy. Tôi không thể nhìn được, lại để cho nước mắt chảy khắp mặt.

Lữ Nhân Cần thấy vậy liền cười nói, trêu chọc tôi. Cô bé nói, ít nhất các lúc khác, cái tôi thường được nhìn thấy chính là khuôn mặt tươi cười của cô.

Như vậy, cả nhà ba người cùng nhau lên máy bay, bay tới một nơi chốn xa lạ mà họ chưa từng đặt chân tới.

13. Chương 13

Editor: Mạc Lam Như

Từ lúc Lữ Nhân Cần đi, tôi bắt đầu đem số tiền ngân hàng mình gửi lấy ra giấu kỹ. Cha cho tôi tiền tiêu vặt nhiều đến nỗi người khác cũng phải chặc lưỡi. Tôi cũng không phải là người thích tiêu tiền. Ngay từ nhỏ, tiền tiêu vặt dư thừa tôi đều đem gửi ngân hàng. Đến bây giờ đã được mấy chục vạn. Thật không nghĩ tới, một thứ vốn được tôi coi như vật ngoài thân, nay lại là một vật vô cùng trọng yếu. Cha cũng không có phát hiện, cha như vậy càng càng chiều tôi thì mọi chuyện lại càng dễ dàng.

Anh chàng bạo lực cùng Dịch Tân có thể vì đối phương mà rời đi, Lữ Nhân Cần cũng bị đưa tới nơi đất khách. Tôi cũng có thể rời đi. Rời khỏi cha, tới một nơi xa lạ, không người quen biết, tôi sẽ tự do tự tại vô cùng mà sống nốt phần đời còn lại.

Tôi quyết định, phải rời xa cha, đi tới một nơi không có hình bóng cha.

Không có cha, tôi có thể kết giao rất nhiều bạn bè, có thể đi dưới ánh mặt trời hòa nhập vào đám đông, có thể vui đùa một cách thoải mái, còn có thể tỏ tình với người mình thích. Tôi sẽ đến một thế giới mới tràn ngập ánh mặt trời cùng niềm vui. Từ nay về sau, chính tôi sẽ tạo ra cuộc sống hạnh phúc của mình trong thế giới ấy.

Từ đó về sau, mỗi ngày khi tan học, tôi đều chạy tới ngân hàng. Lấy ra một khoản tiền giấu vào trong cặp sách, coi như không có chuyện gì mà về nhà. Sau khi về nhà, thừa dịp cha còn đang làm việc, liền đem tiền giấu trong thư phòng.

Cuộc sống của tôi lại trở về như lúc trước, trầm mặc không nói, không tiếp xúc với ai. Tuy bên ngoài luôn là một bộ dạng lạnh như băng, nhưng sâu trong nội tâm, vì dự định tương lai mà luôn sôi sục nhiệt thành.

Không có Lữ Nhân Cần bên cạnh, tôi vẫn sẽ thường xuyên cười. Nghĩ tới lúc trước vui vẻ cùng cô bé ở chung một chỗ, nghĩ tới tương lai mình sắp có được, tôi càng cần phải cười nhiều hơn. Luôn mang dáng vẻ tươi cười, tôi hiểu rằng, chờ đợi trong cuộc sống cũng có thể khiến ta cảm nhận được hi vọng.

Thấy tôi lại trở nên giống như lúc trước, tuy có cười nhiều hơn, nhưng cha lại thường xuyên ôm lấy tôi, trên gương mặt chứa nhiều suy nghĩ sâu xa, luôn nhìn tôi thật lâu, như muốn nhìn thấu nội tâm tôi vậy.

Nghĩ đến đây, tôi chợt dạ, dừng động tác.

Ba thấy tôi rời ánh mắt, chỉ cười, hôn hôn tôi, nhẹ nhàng dụ dỗ, thì thầm bên tai tôi rằng dù có chuyện gì xảy ra cũng sẽ không rời xa tôi.

Mỗi lần nghe cha nói như vậy, tôi vừa mới có dũng khí để làm chuyện xấu, liền cảm thấy có chút tội lỗi. Tôi cũng rất sợ kế hoạch của chính mình bị bại lộ.

Trong lòng luôn tràn ngập hi vọng cùng lo lắng, thời gian từng ngày, từng ngày trôi qua. Cầm lấy khoản tiền tiết kiệm cuối cùng trong tay, tôi không ngăn được vui mừng tràn ngập, khóe miệng liền nhếch lên thành nụ cười thật tươi không cách nào kéo xuống được. Dưới chân mềm nhũn, tựa như chính mình đang cùng mây bay lơ lửng trên không vậy.

Về đến nhà, cha thấy tôi cười đến sáng lạn, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc. Tôi chưa kịp buông cặp, người đã ở trong ***g ngực cha rồi.

“Có chuyện gì tốt sao? Con cười vui vẻ như vậy.” Cha hôn mắt cùng môi tôi.

“Không có gì.” Tôi thu lại vui vẻ, giây giây, tìm cách thoát ra khỏi cái ôm của cha.

Cảm nhận được sự thay đổi của tôi cùng việc tôi né tránh, cha dừng hôn môi tôi, nhìn thẳng vào mắt tôi: “Sao lại không cười nữa rồi?”

“Con.. Không có...”

Tôi cố giấu, đồng thời rời ánh mắt đi chỗ khác, nhưng vẫn là bị cha phát hiện.

“Nhìn thẳng vào mắt cha. Trả lời cha. Vì sao thấy cha lại không vui nữa?” Chồng lại ánh mắt cha, trong mắt cha nồng đậm bi thương, “Không muốn cha ôm con sao? Vì sao lại muốn tránh cha?” Ánh mắt bi thương của cha dần biến thành phần nộ, “Có phải con lại giấu cha đi hẹn hò với bạn gái?”

“Con, con không có.” Tôi bối rối giải thích, e sợ lửa giận của cha sẽ tràn lên người mình.

“Thật không?” Cha nghiêm túc nhìn tôi.

Tôi cúi đầu xuống, khẽ gật, cũng cảm giác được cha buông lỏng hai tay, lại tăng lực ôm. Cha như trút được gánh nặng, thở dài một hơi. Đồng thời cha truyền đến tai tôi âm thanh thì thầm khe khẽ: “Tiểu Hân là con của cha, không được lừa gạt cha. Cha yêu Tiểu Hân như vậy, thực xin lỗi Tiểu Hân chuyện vừa rồi. Cha là yêu con nhất ...”

Tôi chấn kinh. Sự việc tôi vẫn đang một mực trốn tránh cuối cùng cũng phát sinh, bị chính cha nói ra. Tôi cảm thấy như có một bàn tay bắt lấy tâm tôi, hung hăng tráo trở, dùng sức đè ép. Tim bỗng chốc nhói lên.

Tôi rất sợ hãi. Chính tôi một mực không dám đối mặt với tình cảm này, vậy mà lại bị cha đơn giản nói ra như vậy.

Tôi nghĩ muốn hô lên thật to, run rẩy bờ môi, cuối cùng lại hóa thành nước nở nghẹn ngào, nước mắt cũng trào ra, không ngăn được. Trước mặt đột nhiên tối sầm, tôi bất tỉnh ngã vào lòng cha.

Chờ đến khi tôi tỉnh lại, đã đang nằm trên giường lớn, đối mặt với trần nhà quen thuộc.

“Con tỉnh rồi.” Thanh âm của cha truyền vào tai. Quay đầu nhìn, cha đang cầm tay tôi, vẻ mặt lo lắng.

“Con có phải có chỗ nào không khỏe?”

Tôi mờ mịt quay đầu lại, nhìn trần nhà, nhẹ lắc đầu.

“Vừa rồi bác sĩ Lục đến khám, nói con là đang có tâm bệnh.” Cha dừng một chút, thấy tôi không có phản ứng gì, nói tiếp, “Có phải đã xảy ra chuyện gì làm con không dám nói ra, làm con rất sợ hãi cùng áp lực lớn? Có người khi dễ con phải không?”

Tôi lại lắc đầu lần nữa.

“Nói cho cha. Không sao đâu, không cần phải sợ. Có cha ở đây, cha sẽ bảo vệ con.”

Lời nói của cha khiến tôi đỡ khóc đỡ cười. Nhắm mắt lại, tôi chậm rãi nói: “Không có gì, chỉ là áp lực học tập hơi lớn thôi.”

Tôi có thể tưởng tượng ra biểu tình yên tâm của cha.

Cha nhẹ nhàng hôn lên trán tôi, mang theo vẻ mặt áy náy nói: “Việc này cha đã quá miễn cưỡng con rồi. Nếu con cảm thấy áp lực quá lớn, không cần thi Bắc Đại cũng được. Con từ nhỏ thân thể đã không tốt. Cố gắng hết sức là tốt rồi, đừng làm hại tới thân thể. Chỉ cần con có thể thoải mái, thì thể nào cha cũng chấp nhận được.”

Nhìn khuôn mặt cha, tôi cảm thấy đó như một khuôn mặt lạ lẫm. Chẳng lẽ từ trước tới giờ cha không biết rằng tôi chưa từng sung sướng sao? Từ khi cùng cha làm tình, bao vui vẻ khoái hoạt của tôi đều đã bị cha tước đoạt rồi. Lúc trước tôi sùng bái cùng ngưỡng mộ cha biết bao, giờ đây cha chỉ như một quái vật khủng bố, diện mạo dữ tợn.

Sắc mặt tôi dần trắng bệch, cha rất khản trương: “Con nghỉ ngơi cho tốt đi. Ngày mai đừng đi học, cha sẽ chăm sóc con.”

Cha vừa mới nói xong, tôi đã ngồi dậy, làm cha có chút kinh ngạc.

“Con không sao, không có nghiêm trọng như cha tưởng tượng đâu, con rất khỏe.” Xỏ dép vào, tôi đi về phía phòng khách, “Con đi thu dọn đồ.”

Mặc kệ hành động bất bình thường của tôi trong mắt cha, tôi ở phòng khách tìm chiếc cặp rơi xuống lúc bị cha ôm, vội vã đi tới thư phòng, đóng rồi khóa trái cửa lại.

Tôi đem cặp sách đồ ra, lấy tiền giấu kĩ rồi lại nhét toàn bộ đồ đạc rơi vãi vào cặp sách. Kéo khóa lại, tựa như trút được gánh nặng, tôi ngã ngồi trên mặt đất, sững sờ nhìn chăm chăm vào không trung.

Mãi đến khi nghe thấy tiếng đập cửa mạnh mẽ của cha, tôi mới lấy lại tinh thần.

Cùng tiếng đập cửa còn có âm thanh lo lắng của cha: “Tiểu Hân, làm sao vậy? Mau mở cửa! Tiểu Hân!”

“Không, không có việc gì. Con ra ngay đây.” Lão đảo đứng lên, cầm cặp sách nhét vào chỗ giấu bí mật. Kỳ thật, chỗ giấu bí mật của tôi thật quá dễ bị bại lộ, ngay tại tủ phía dưới cùng của giá sách. Cha không phát hiện ra là bởi vì cha thường không hay tới thư phòng.

Vừa mở cửa, cha đã kéo lấy tôi, quay ra nhìn trái phải một hồi, thập phần lo lắng: “Con sao vậy? Không thoải mái chỗ nào sao? Vì sao lại đóng cửa? Cha gõ cửa lâu như vậy, con một tiếng trả lời cũng không có, cha thật rất lo lắng. Sao lại khóa cửa? Con xảy ra chuyện gì rồi? Cha không vào được thì làm thế nào?”

Tôi trầm mặc một hồi, với dự định ngày mai rời đi có chút do dự. Cha lo lắng cho tôi như vậy, sau khi tôi rời đi, cha sẽ như thế nào?

“Không, con đang ngăn người nên không có chú ý.” Lắc đầu, bỏ qua những phiền não đang dấy lên, một lần nữa tôi kiên định rời nhà đi.

Tôi tự nói với mình, cũng là bởi vì cha yêu tôi, điều đó không đúng, tôi mới phải rời đi. Cha càng lo lắng cho tôi, tôi càng không thể ở lại.

“Không có việc gì là tốt rồi, đi ăn cơm thôi. Con còn chưa có ăn cơm.” Đón lấy mấy tiếng thở dài truyền vào trong tai, toàn bộ tâm tôi như bị giữ chặt.

Đêm nay, lần đầu tiên tôi bị mất ngủ. Vừa nhắm mắt lại, tương lai hạnh phúc cùng hình ảnh khuôn mặt lo lắng của cha lần lượt xuất hiện trong óc, dây dưa, vụn vụn ...

14. Chương 14

Editor: Mạc Lam Như

Đeo ba lô trên lưng, đi ra khỏi nhà, tôi quay đầu lại nhìn căn nhà cùng cảnh vật quen thuộc. Thu hồi ánh mắt, tôi dứt khoát bước đi.

Không chần chừ, tôi cởi bộ đồng phục ra, ném vào thùng rác. Lấy ra chiếc áo khoác đã chuẩn bị sẵn, tôi mặc vào. Gọi một chiếc taxi, đi về phía bên xe.

Mua một vé xe chuyển gần nhất, tôi chỉ muốn mau mau rời khỏi thành phố này, hoàn toàn không để ý tới nơi mình sẽ tới.

Ngồi trên xe, thẳng đến trạm thu phí, nhìn thấy Viễn Sơn, tôi mới thở phào nhẹ nhõm. Hiện tại, tôi mới có tâm tình suy xét rốt cuộc mình muốn đi đâu.

Hiện tại đã tự do, chỗ nào tôi cũng có thể đi rồi, không còn ai kiềm chế, trói buộc tôi nữa rồi.

Ngoài cửa sổ xe là bầu trời bao la, ánh nắng rực rỡ, hàng cây xanh mướt, còn có chim chóc ríu rít bay qua. Hiện tại, một góc trời trong xanh này đã là của tôi. Tôi cũng có thể thỏa thích bay lượn, giống như chim chóc, tự do tự tại, sung sướng vô cùng.

Tôi nghĩ, tôi muốn tới bờ biển. Ở đó, tôi có thể như những chú chim tự do bay lượn trên bầu trời cũng có thể như con cá thỏa sức vùng vẫy trong nước. Như vậy. Mới thật sự là cuộc sống chứ.

Trong xe khách đường dài, người bên trong chủ yếu đang mê man, mà tôi, lại đang mỉm cười.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, lần này, tôi đã chính thức ngồi trên xe, đã rời khỏi nhà.

Tới một thành phố không biết tên, tôi không dừng lại lâu, mau chóng ngồi taxi đến nhà ga.

Đến nơi, có chút khó khăn. Bờ biển nơi đây có rất nhiều, tôi cũng không biết nên đi đâu. Thật là khó chọn, tôi liền dứt khoát mua nhanh một vé bất kì.

Đề Tuyền, tôi cũng chưa từng nghe qua tên nơi đó. Dù sao đây cũng không phải một thành phố lớn mà.

Không phải thành phố lớn cũng tốt. Như vậy sẽ không có chi nhánh của công ty cha, tin tức của mình cũng sẽ được giữ kín. Tỷ lệ tôi bị phát hiện cũng sẽ giảm đi không ít.

Đặt chân lên xe lửa, trong lòng tôi bỗng nổi lên cảm giác chính mình đã tìm được nơi mình thuộc về, một nơi có bầu trời bao la cùng ánh mặt trời rực rỡ.

15. Chương 15

Editor: Mạc Lam Như

Xe lửa bắt đầu xình xịch chuyển động. Nghe thấy âm thanh còi hơi từ xa vang lên, nường theo tiếng bánh xe rầm rập quay. Nhiều âm thanh đan xen, quanh quẩn, quẩn lầy nhau tạo ra một khúc nhạc tự do.

Nghĩ tới khi xe lửa dừng lại, nơi kia sẽ là nơi tôi bắt đầu tận hưởng tự do, tôi không kiềm chế khỏi sự hưng phấn. Từ nhỏ tới giờ, tôi chưa từng có hôm nào kích động như hôm nay. Đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy ngồi yên lặng tại vị trí của mình lại khó khăn đến vậy.

Trên mặt tôi không tự giác mà hiển hiện lên dáng vẻ tươi cười, tùy ý để mặc suy nghĩ của mình bay tới tận nơi kia, tưởng tượng về bờ biển nhỏ xanh lam cùng bầu trời bao la xanh thẳm hòa vào nhau.

“Này, tiểu tử. Có muốn ăn chút gì đó không? Đây là rau ngâm mà “bạn già” của tôi làm. Bà ấy tay nghề rất cao, đảm bảo ăn ngon cực kỳ.” Một bác trai phía đối diện dáng vẻ tươi cười chân thành đem một bình rau ngâm ra đưa cho tôi.

“Cảm ơn.” Tôi tiếp nhận, mỉm cười nhìn bọn họ. Cảm lấy một khối rau ngâm, tôi đem bình trả lại.

“Này, ông già kia, mỗi lần đều ghét bỏ nói cơm tôi làm khó ăn. Hôm nay như thế nào lại chào hàng tài nấu ăn của tôi thế hả?” Bác gái bên cạnh hung hăng nói. Hẳn đó là người “bạn già” trong lời của bác trai rồi.

“Ờ thì có thể có nhiều người ăn đồ bà nấu rồi thì sẽ bớt khổ cho tôi một chút ấy mà.” Bác trai tiếp nhận bình, ngượng ngùng nói.

“Ông, cái lão già chết tiệt này. Hôm nay ngứa da có phải không?” Bác gái trưng ra bộ dạng của Mẫu Dạ Xoa.

“Tôi nào dám!” Bác trai khúm núm, “Bây giờ đang ở trên xe, còn có người khác, bà làm ơn để lại cho tôi chút mặt mũi.”

“Ah” Những lời này quả nhiên hiệu nghiệm, bác gái khuôn mặt lập tức thu lại hết thấy danh đã vừa rồi, cười đến run rẩy hết cả người, hướng tôi xin lỗi: “Ha ha, thật là xin lỗi, để cháu phải cười chê rồi.”

Bác gái đột nhiên thay đổi thái độ làm tôi không kịp trở tay, chỉ có thể gượng cười.

“Bà xem bà đi, hù cháu nó sợ đến như vậy.” Bác trai lắc đầu thở dài.

“Tôi vừa rồi cũng không có làm gì mà.” Bác gái thập phần khó hiểu.

“Bà không cần làm gì cả, chỉ vậy thôi mà cũng có thể dọa người đó. Tôi lúc trước không biết tại sao lại nhìn lầm mà cười bà về chứ?”

“Ông chán sống rồi phải không?”

Tôi ngốc người nhìn hai bác ngồi đầu võ mồm. Tuy hai người biểu hiện ra bên ngoài là phàn nàn rất nhiều nhưng chính ở sự phàn nàn, bức tức ấy lại là tình nghĩa sâu đậm.

Cuộc sống con người còn gì quý giá hơn cái này chứ. Có thể cùng yêu nhau tới đầu bạc răng long, vô luận có cùng nhau tranh cãi cũng là niềm hạnh phúc khiến người ta phải hâm mộ.

Tôi nghĩ, chờ đến lúc tôi tìm được chỗ ở rồi, tôi, ừm, cái người có thể cùng tôi đến đầu bạc răng long kia có lẽ cũng sẽ xuất hiện.

Xe lửa tiếp tục lắc lư đi tới, chở mọi người cùng những suy nghĩ hạnh phúc của họ mà chậm rãi chuyển động.

Đã ngồi xe lửa một ngày một đêm, tôi được bác trai, bác gái chiều cố rất nhiều, rốt cuộc cũng tới Đề Tuyền. Bác trai lúc đó chỉ đơn giản đưa tôi bình rau ngâm còn thừa hơn phân nửa tiền tôi, lại làm cho bác gái đối với bác trai tốt một hồi rồi lại lạnh lùng trừng mắt nhìn nhau.

Cầm bình rau ngâm đi trên đường cái lạ lẫm, tôi có chút mê man, nhất thời không biết mình nên làm cái gì. Tự do đột ngột khiến cho tôi có chút chưa kịp thích ứng.

Nơi này và thành phố nơi tôi ở hoàn toàn khác nhau. Không có quy hoạch, nhà cửa xây dựng lổ nhổ, trong còn kèm theo nhà trệt, đường đi gập ghềnh, không có chỗ đất bằng phẳng xe cộ lui tới ngược xuôi, có trồng cây xanh nhưng cũng bị khói xe át hết rồi người đi đường khắp nơi xuyên ngang qua đường, khung cảnh hỗn loạn vô cùng.

Thật là một thành phố không được điều hành tốt, tôi có chút hối hận khi tới nơi này.

Hay là trước hết đi xem biển cái đã. Nếu như không muốn ở đây, còn những thành phố khác mà. Tôi tự nói với chính mình. Trước tiên ở đây xem xét vài ngày đã.

Nghĩ như vậy, tôi đón xe taxi, đi tới bờ biển.

Trái lại với ấn tượng ban đầu, khung cảnh trước mắt như được những làn sóng xanh gột rửa.

Gió biển thổi phàn phật bên tai, mùi nước biển mặn chát tràn ngập khoang mũi. Chim biển bay lượn trên bầu trời, mọi người đang bơi lội, thuyền đánh cá đang tung lưới, tất cả tựa như một bức họa sống động về khung cảnh sinh hoạt trên biển.

Trời xanh mây trắng, nước thanh cát trắng, trước mắt tôi giờ thực sự là một cảnh tượng như vậy.

Ngước mắt nhìn lên bầu trời, tôi, đã yêu nơi này rồi. Tôi quyết định, tương lai tốt đẹp của mình sẽ chính tại nơi này.

16. Chương 16

Editor: Mạc Lam Như

Đi dọc bờ biển, dẫm chân lên mặt cát, tôi tìm một chỗ ngồi xuống. Tôi nhìn trời, nhìn biển, thật rộng lớn, như đang chờ tôi khám phá.

Gió biển mang theo thanh âm tutu của còi hơi trên con thuyền phía xa xa, chim biển huyền ảo kêu to bầu trời trong xanh vạm vỡ không mây, vô cùng trống trải, bát ngát, phía xa là đường chân trời kéo dài tít tắp.

Vùng biển này, bầu trời này, thật sự tỏa ra một loại không khí khiến tôi thấy thoải mái cùng tĩnh lặng vô cùng. Lúc này, ngay tại đây, hạnh phúc giống như thủy triều, ngày càng dâng cao, vĩnh viễn không hạ xuống.

Ngồi trên bờ cát hồi lâu, bầu trời đã bị một màn đen huyền che phủ, gió biển thổi đến bên người lạnh tới thấu xương, tôi mới mờ mịt nghĩ tới nơi mình sẽ ở ngày hôm nay.

Tôi tìm được một khách sạn nhỏ được xây dựng hướng về phía bờ biển, đứng bên cửa sổ nhìn ra xa, trong màn đêm tối như mực, như nhuộm màu cả trời và biển, mang tới cho tôi một cảm giác khác lạ, thăm thẳm vào từng nơi trong cơ thể tôi.

Ở trong khách sạn mấy ngày, hôm nào tôi cũng dậy thật sớm đi ngắm biển, muện muện lại trở về nghỉ ngơi.

Tôi hẳn là đã bước vào thế giới của mình. Tôi muốn đi tìm người có thể sống cùng tôi đến đầu bạc răng long kia. Hiện tại, tôi đã thuộc về ánh mặt trời, ở trước mặt người khác, tôi không còn cái cớ nào để trốn tránh nữa.

Đi trên đường cái, tôi nghĩ, mình cần phải tìm một công việc, một phòng trọ, thì cuộc sống mới có thể ổn định chút được.

Từ hôm đó, tôi bắt đầu xin việc ở khắp nơi, nhưng liên tục mấy ngày như vậy đều không có kết quả. Bởi vì tôi không có giấy căn cước cũng như giấy chứng nhận về trình độ học vấn. Nơi làm việc chính quy thì không thu nhận, mấy nơi không có uy tín thì đều là lừa đảo. Mấy ngày liền gặp phải trắc trở, tôi tựa như bị tạt một chậu nước lạnh, hung hăng dập tắt nhiệt tình của tôi.

Vào lúc tôi bắt đầu bối rối không biết nên làm sao, tôi lại nhìn thấy một tờ quảng cáo cho thuê phòng trọ trên tường. Tôi liền theo đó mà liên lạc với người chủ nhà.

Đi tới phòng trọ được cho thuê, tiếp đón là một sinh viên đại học năm 3 đang rảnh rỗi thời gian.

“Cậu tới đúng lúc tôi đang cần cho thuê phòng.” Anh ta đưa tôi đi qua phòng khách ngổn ngang, tới trước một gian phòng.

Không giống với phòng khách lộn xộn ban nãy, chỗ này khá là gọn gàng, sạch sẽ. Bên trong chỉ có một chiếc giường cùng một chiếc bàn nhỏ, còn lại mấy thứ kia cũng không đáng kể.

“Chỗ này có một phòng bếp cùng phòng vệ sinh riêng, điện nước đầy đủ. Giao thông cũng rất tiện lợi, ra cửa, đi bộ 5 phút là tới siêu thị, ở đó cái gì cũng có thể mua được. Tiền thuê nhà là 700 mỗi tháng, rất được. Tôi với cậu chia đều, mỗi tháng 350. Tiền điện nước cũng chia ra. Trong phòng khách, chén cốc, bình nước nữa, đồ dùng trong nhà bếp và nhà vệ sinh đều có thể dùng chung, nhưng nếu cậu không thích thì dùng riêng cũng được. Có một số thứ dùng chung như gia vị nấu ăn hay giấy vệ sinh, v.v.. thì dùng hết rồi tự lấy tiền đi mua luôn. Đương nhiên nếu cậu không muốn cũng có thể dùng riêng.” Anh ta gãi đầu suy nghĩ một chút, bổ sung nói tiếp: “Ồ đây cũng không bị rò rỉ nước.”

Tôi nhìn xung quanh một chút, chỗ này chính là nhà của một người bình thường, sử dụng căn phòng mình không dùng tới cho thuê để kiếm thêm chút thu nhập thôi. Gian phòng nho nhỏ, có vẻ hơi chật chội, mỗi một chút không gian trong nhà đều được tận dụng tối đa để sử dụng.

So với căn nhà trước kia, phải chen chúc ở nơi này, trong tâm tôi tràn đầy cảm giác mới mẻ. Căn phòng nho nhỏ làm cho người ta cảm thấy ấm cúng. Dọn về căn phòng cũng chính là cuộc sống theo đó mà bắt đầu. Nơi này, chính là nơi cư ngụ tốt nhất của tôi.

Từ đây cách biển chỉ 10 phút đồng hồ đi bộ, như tôi vậy sẽ có thể thường xuyên đi ngắm biển.

Nhìn thấy đôi mắt tôi từng điểm, từng điểm sáng lên, đối phương càng thêm hăng say mà nói: “Ở đây vốn là tôi cùng bạn thuê chung, mỗi người một nửa tiền thuê. Kết quả cậu ta có bạn gái một cái liền bỏ đến chỗ người yêu sống chung luôn, đúng là trọng sắc khinh bạn. Tôi giờ phải gánh 700 tiền thuê mỗi tháng, như vậy thật sự là quá sức. Hiện đang có nhu cầu cấp thiết có người tới chia sẻ gánh nặng.

Tôi rất thích chỗ này, cũng rất muốn có chỗ ở, nhưng bởi vì mình không có giấy tờ, hộ khẩu, nên tôi có chút do dự.

“Tôi... không có giấy tờ tùy thân.” Tôi ập a ập ứng mở miệng.

“Không sao, chỉ cần cậu có tiền là được.” Tôi cũng không nghĩ tới đối phương hào phóng như vậy, chỉ cần nhìn tới tiền.

Cái này làm tôi có kinh ngạc một chút, vừa định mở miệng nói lại bị đối phương trách móc: “Tôi cũng không phải chủ cho thuê nhà, đúng vậy. Một sinh viên đại học nghèo làm gì có gì để lừa gạt người khác chứ. Về phía chủ nhà kia, tôi nói cậu là em trai tôi là được.” Đối phương hơi nhướn mày, nhìn về phía tôi: “Thế nào?”

Tôi lập tức gật đầu, không chút do dự.

“Cậu chừng nào chuyển tới? Chủ nhà sắp tới thu tiền rồi mà tôi hiện tại cũng không có đủ tiền.” Anh ta nhìn tôi gãi đầu, vẻ mặt lầy lòng.

“Tôi có thể tới luôn.” Xem ra đúng là anh ta đang rất thiếu tiền đến đập nôi bán sắt rồi.

“Yeah!” Anh ta hoan hô một tiếng. “Có gì cần tôi giúp không?”

“Không cần, hành lí của tôi rất ít.” Hảo ý của anh ta làm tâm tôi có chút phần chấn hơn.

“Không cần khách khí, sau này cậu với tôi chính là bạn cùng phòng, có khó khăn gì, anh em với nhau nhất định sẽ giúp đỡ.” Anh ta vỗ ngực.

Đợi đến khi tôi mang ba lô sách cùng một bọc quần áo, anh ta ngẩn ra có chút ngốc ngốc.

“Hành lí của cậu đúng là ít thật.” Anh ta có chút lúng túng.

Tôi cười cười nhìn anh ta, đi vào phòng mình.

Nghe thấy tiếng kim loại va chạm sau lưng, liền thấy hai cái chìa khóa được đưa tới trước mặt tôi.

“Đây là chìa khóa nhà cùng khóa phòng.”

“Cảm ơn.” Tôi nhận lấy, thuận tay đặt ở trên bàn.

“Tôi tên là Hàn Sách, còn cậu?” Hàn Sách tựa vào khung cửa, nhìn tôi đặt chìa khóa xuống rồi mở cửa sổ ra, bắt đầu tự giới thiệu mình.

“Tôi...” Suy nghĩ một chút, “Tôi tên là Dương Hạo.” Tôi quyết định giấu diếm thân phận thật của mình.

“Chúng ta như vậy cũng coi như là có quen biết một chút, phải không?”

Tôi nhìn anh ta, gật đầu.

“Cậu có thể nào đưa trước cho tôi mấy tháng tiền thuê nhà không? Tôi thật sự là không còn tiền nữa.” Hàn Sách chấp tay trước ngực, thề thốt, thiếu điều còn quỳ xuống nữa.

Tôi cười cười, không lên tiếng gật đầu.

“Cậu thật là một người tốt đó! Ngay khi tôi có tiền, nhất định sẽ trả lại cậu cả vốn lẫn lãi.” Anh ta cao hứng vô cùng.

“À, không sao đâu. Không trả cũng không vấn đề gì.”

Vốn dĩ tôi không phải là một người quá coi trọng tiền bạc. Hơn nữa đây đều là tiền của cha, mang theo chúng bên người, sẽ giống như tôi vẫn còn ràng buộc với cha. Có thể tiêu số tiền này thì tôi sẽ tiêu ngay không do dự.

Bây giờ thì hơi sớm một chút, đợi tới khi tôi có thể làm ra tiền, số tiền này cũng sẽ không cần dùng đến nữa. Khi đó, tôi với cha sẽ chính thức không còn quan hệ gì nữa.

17. Chương 17

Editor: Mạc Lam Như

Hàn Sách là một người sống phóng khoáng, thích đàn đúm tụ tập vui chơi với bạn bè, thường xuyên tham gia tiệc tùng. Hơn nữa còn dẫn bạn gái về nhà, buổi tối hai người khóa cửa ở trong phòng, phát ra âm thanh rất lớn. Mấy ngày nay quan sát, tôi toàn thấy anh ta, mặt trời mọc tới đỉnh đầu, mới lê thân rời giường, đi ra ngoài kiếm ăn mãi đến tối khuya mới về. Tôi hiện tại rất hoài nghi không biết anh ta có tới trường học hay không nữa.

Ở đây đã mười ngày, tất cả các nơi thông báo tuyển dụng nhân viên phục vụ tôi đều có tới xin, nhưng rốt cuộc cũng không được việc gì. Tôi đột nhiên thấy mệt mỏi quá, bản thân sắp không trụ vững nữa rồi. Hiện thực tàn khốc trước mắt, đúng là một đả kích quá lớn đối với ước mơ mà tôi luôn tâm niệm niệm bấy lâu.

Mang theo tinh thần sa sút ấy về nhà, ngã xuống giường, tôi liền chìm vào giấc ngủ.

“Này! Bên trong người còn sống hay đã chết?” Hàn Sách hô to ngoài cửa một tiếng, không ngừng đập cửa, rất cục cựa hung hăng bị đập ra.

Thoảng cái bị đánh thức, lại có tâm tình vốn không tốt, tôi không có để ý tới anh ta, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Một hồi tiếng bước chân đi tới bên đầu giường cùng tiếng nói: “Không thể nào! Vẫn chưa tỉnh dậy sao?”

Lại một hồi bước chân rời xa, tiếp theo là tiếng đồ đạc tuôn rơi.

Tôi mở mắt ra, trông thấy Hàn Sách đang lục lợi ba lô của tôi. Anh ta quay lưng về phía tôi, ánh mắt vừa trông thấy bao tiền liền sáng lên.

Tôi nhìn thấy anh ta cầm một bó tiền mặt, rút ra hai tờ, bỏ vào ví của mình rồi đem ba lô của tôi để lại vị trí cũ.

Tôi nhắm mắt lại, hoàn toàn không để chuyện tiền của mình vừa bị ăn trộm để trong lòng.

Tiếng bước chân tới gần, Hàn Sách vỗ nhẹ vào người tôi: “Này! Dậy đi. Ăn cơm thôi.”

Cùng mất đối mặt một hồi, không nghĩ tới lần này anh ta lại định thật sự đánh thức tôi. Thật không thể chịu nổi nữa, tôi không thể không đứng lên.

“Ha ha. Cuối cùng cũng dậy rồi. Mau mau đi ăn cơm. Khó có được lần tôi nấu cơm, cậu liền tới ăn đi.” Anh ta cợt nhả, chớp chớp con mắt, ra khỏi phòng tôi, trên mặt không có lấy một điểm chột dạ của việc vừa rồi.

Quả nhiên là cái tác phong sinh hoạt của người không tốt. Xỏ giày vào, tôi theo anh ta ra khỏi phòng.

Đến trước bàn cơm, tôi giương mắt nhìn bát mì tôm trước mặt.

Hàn Sách cầm lấy bát của mình, không có ý tứ gãi đầu: “Ăn vậy, ăn vậy.” Rồi cầm lấy đĩa từng ngụm, từng ngụm mà ăn.

“Đợi chốc ăn xong, tôi mang cậu đến một nơi.” Hàn Sách miệng còn đang hút sợi mì, mồm miệng lúng búng nhả ra một câu.

Tôi không để ý tới anh ta, tiếp tục gấp gấp sợi mì tôm.

“Cậu chuyển đến cũng vài ngày rồi, chúng ta cũng đều không có nói chuyện tử tế với nhau câu nào.” Anh ta cũng không thềm để ý. “Cậu là đang bận chuyện gì sao? Ngày nào cũng thấy cậu chạy ra ngoài.”

“Tôi đang tìm việc làm.” Tiếp tục chơi đùa sợi mì, tôi cũng không còn tâm tư nào mà ăn mì nữa.

“Tôi nhìn thấy trong túi cậu có rất nhiều tiền, đâu cần phải tìm việc làm.”

Tôi lườm anh ta một cái, thật là, còn dám đem chuyện lục đồ của người khác nói ra.

“Chỗ tiền đó là cha tôi cho.” Tôi nói đúng thực tế, “Tôi muốn đi tìm việc làm, không muốn cả ngày rảnh rỗi ngồi không.”

“Ồ! Vậy nhà của cậu rất giàu sao?” Nói đến tiền, hai mắt anh ta sáng rực lên, không để ý tới câu trả lời của tôi.

“Anh chỉ biết đến tiền thôi à?” Tôi lại lườm anh ta một cái.

“Hi hi,” anh ta cười gượng hai tiếng, “Bản thân nghèo, cũng không có cách nào khác.”

“Đem tiền còn lại cất đi à nha. Có khoản tiền lớn trong nhà như vậy tôi thấy hơi sợ. Nếu như bị trộm thì rất đáng tiếc.” Anh ta làm ra một cái vẻ mặt thành thật.

Nhìn biểu hiện nghiêm túc của anh ta, thật đúng là nhìn không ra anh ta là cái loại người gì. Trộm mà anh nói đến chính là cái người đang ngồi trước mặt tôi đây này.

“Hừ, vậy trước đưa tôi 200 anh vừa cầm đây.” Tôi lạnh lùng nói.

“Ha ha.” Anh ta gãi gãi đầu, làm ra vẻ mặt nịnh nọt, “ Tôi túng lẫm rồi, coi như cứu tế bạn bè đi.”

“Tôi không có CMND, không thể tìm việc làm.” Không muốn kéo dài sự tình, tôi nói sang chuyện khác.

“Cái kia dùng của tôi chẳng phải ...” Thanh âm hưng phấn chậm rãi nhỏ dần, cuối cùng biến thành một cái nuốt ực.

Hóa ra còn có thể tự mình hiểu lấy. Không để ý tới không khí xấu hổ, tôi cười thầm trong lòng.

“Nhìn cậu cùng lẫm cũng chỉ 15, 16, sao lại mang theo nhiều tiền như vậy, chạy tới đây tìm việc làm?” Chủ đề lại khôi phục trạng thái đúng đắn.

“Tôi trốn khỏi nhà.” Không nói rõ hơn, tôi chỉ đơn giản trả lời như vậy.

Hàn Sách biểu lộ vẻ mặt “Nhất định là đã xảy ra chuyện gì nha” nhưng cũng không có hỏi thêm điều gì, lại chuyển sang nói chuyện không đâu: “Cậu hôm nào sinh nhật?”

“....Tháng 3, ngày 9....” Do dự một chút, tôi tùy tiện nói ra thời gian.

“Ừm!” Làm ra vẻ một tiếng, “Cậu ăn xong rồi, vậy chúng ta đi thôi.”

Đi vào bên trong một khu nhà trệt tối om, Hàn Sách cùng người bên trong chào hỏi, tôi bị bắt ngồi xuống một tấm gương, sau còn bị bắt thay đổi kiểu tóc, áo khoác, phụ kiện các kiểu rồi chụp hình.

Hàn Sách đem áo khoác cũ trả lại cho tôi, không khỏi quăng qua một câu: “Đợi chút nữa, nhớ mời tôi ăn cơm.”

Vốn bị bắt làm đủ thứ rồi lại không hiểu lẫm là chuyện gì đang xảy ra, hiện tại tôi càng không hiểu ra sao. Ngồi bên trong phòng đợi hơn một giờ, có một người đem một bao đồ đưa cho Hàn Sách, rồi chúng tôi cùng đi ra.

Vừa ra khỏi cửa, Hàn Sách đã kéo tôi tiến vào một nhà hàng, chọn rất nhiều món ăn.

“Không phải mới ăn mì tôm sao? Còn ăn được nữa?.” Tôi hồ nghi.

“Tôi đã đói bụng vài ngày, chính là chờ mong bữa ăn này.” Anh ta nuốt nước miếng, bắt đầu cầm lên hai chiếc đũa, “Hơn nữa, có người mời mà, mì tôm trong bụng cũng sẽ thối lui nhường vị trí ngay thôi.”

Nghĩ đến lời nói của anh ta, tôi không khỏi cười ngất. Người này thật kì quái mà.

“Tại sao tôi lại muốn mời khách?” Tôi thấy vậy cũng cầm đũa lên chà lau. Vừa rồi tôi không ăn bao nhiêu mì tôm, bây giờ quả thực là rất đói.

Anh ta để đũa xuống, một tay che miệng đang cười ha hả không ngừng, cười đến toàn thân đều run lên.

Từ trong bọc đồ, anh ta đưa ra cho tôi một vật: “Của cậu nè.”

Cầm lấy xem xét, là một CMND mới. Hình của tôi, tên Dương Hạo, sinh nhật ngày 9 tháng 3 năm 1995. Sau là một tiếng: “Ông chủ, cho một phần vịt nướng.” Tôi thực sự chấn kinh rồi.

Nhìn tôi khiếp sợ đến ngất người im lặng, Hàn Sách lại từ trong bọc lấy ra một quyển vở đưa cho tôi. Mở ra, trong đó có giấy tốt nghiệp trung học, giấy chứng nhận, trên phần ảnh là hình của tôi, tên là Dương Hạo.

Trong lúc tôi còn đang kinh hãi thì đồ ăn cũng đã được dọn lên. Hàn Sách đã được ăn, mới phun ra một câu: “Tôi thực không tệ phải không? Tiền thuê nhà cùng cái 200 kia lấy mấy cái này bù lại đi nha.”

Lấy lại tinh thần, tôi lộ ra vẻ mặt khó khăn: “Những cái này đều là đồ giả, không thể dùng.”

Hàn Sách ngó ngó tôi: “Tại sao không thể dùng? Những thứ này đã được làm giống đến thế cơ mà.”

“Không phải. Dùng chứng nhận giả là không đúng.” Tôi cúi đầu xuống, vì phụ ý tốt của anh ta mà có chút băn khoăn.

Buông bát đĩa, Hàn Sách nhìn thẳng vào tôi: “Tôi nói cậu nghe, cậu quả thật là vẫn còn nhỏ, có nhiều sự tình không hiểu hết được. Tôi đoán cậu xin việc nhất định toàn những nơi...chính quy chính thức gì đó đúng không?”

Thấy tôi kinh ngạc gật đầu, anh ta có vẻ hơi đắc ý nói: “Cậu nhất định là nói cho người ta biết mình không có CMND, hơn nữa còn chưa trưởng thành.”

Tôi lại gật đầu, “Vậy thì khó trách cậu lại không tìm được việc làm. Cậu đều đem sự thật nói hết cho người ta biết, ai sẽ thuê cậu đây. Hiện tại đừng nói đến chuyện xin làm nhân viên, trọng điểm là mấy người học đại học hay nghiên cứu sinh đi xin việc cũng là dùng tiểu xảo. Lúc phỏng vấn, phải giới thiệu mình càng tốt mới được, như vậy mới dễ xin việc.”

Anh ta nói hưng phấn đến nỗi vung lên cả đĩa, “Thế giới này không thể đơn giản dùng trắng đen để phân chia. Còn có rất nhiều khu vực màu xám nữa. Có nhiều lúc cũng cần phải giả bộ. Đúng là về đạo lý thì không đúng, nhưng cái xã hội này là như vậy. Cậu bây giờ chỉ cần hiểu đến đây là tốt rồi.”

Không để ý tới kinh ngạc của tôi, anh ta cầm lấy tập hồ sơ, giấy tờ, khoa tay múa chân một hồi, thao thao bất tuyệt nói: “Cậu xem, bạn của cậu thật tốt bụng mà, còn lo cho cậu đến vậy. Cứ thế này thì sẽ không bị phát hiện đâu. Hơn nữa, sinh nhật cậu ..., là năm 95, này đã đủ 18 tuổi rồi, trưởng thành rồi, cơ hội tìm việc làm cũng không còn hạn chế ...”

Đêm đó tôi không có ngủ, chỉ nghĩ đến lời nói của Hàn Sách, nghĩ đến một đường phân cách biển trời, nghĩ đến xã hội cùng cái khu vực màu xám, rồi ở trong lòng mình, cái kia là trắng hay đen đã quá rõ ràng. Tại lúc mơ hồ, khuôn mặt cha nhẹ nhàng hiện vào trong óc.

Tôi phải hiểu. Cha chỉ là yêu mến tôi thôi, tôi liền không chịu được mà trốn ra khỏi nhà. Như vậy thì tôi đây đúng là quá mức ngây thơ, buồn cười rồi. Chính mình không tự thừa nhận bản thân vốn chỉ là một đứa trẻ mà thôi. Ngây thơ như vậy, tôi còn muốn cái gì trời đất thế giới cho riêng mình, có được tự do, tương lai tốt đẹp. Hết thấy cũng chỉ là tưởng tượng hư vô, do mình nên cứ được nâng lên, bành trướng ra. Giờ thì tất cả đều suy yếu vô lực, yếu ớt không chịu nổi nữa rồi.

Từ lúc đó, Hàn Sách tự lấy thân phận mình là bạn thân của tôi, luôn quan tâm, ân cần hỏi han tôi.

Đối với sự quan tâm nhiệt tình này, tôi cũng không có phản ứng đặc biệt gì. Bởi vì anh ta làm vậy đều là có mục đích. Đã có CMND và giấy chứng nhận tốt nghiệp, quá trình xin việc của tôi đều có tiến triển, tâm tình tốt nên tôi cũng không quá để tâm tới cái mục đích khỉ gió của anh ta khi tiếp cận tôi.

“Này, mùa đông tới rồi đó, bạn thân mang cậu đi mua quần áo.” Hàn Sách thường thường dùng mấy cái cớ này nọ để kéo tôi đi dạo ngoài phố. Bên ngoài có vẻ như giúp tôi mua đồ, mà thực chất trong lúc mua cũng đã chọn cho mình mấy thứ, coi như đó là phí đi cùng.

Kể từ khi biết anh ta vì xử lý vụ giấy chứng nhận cho tôi, đã tốn kha khá, dùng hết tiền trên người, còn chịu bụng đói mấy ngày, tôi biết anh ta cũng thật sự không phải vì tiền của tôi, mà chân chính coi tôi như bạn thân mà đối đãi. Còn cái việc sau này, anh ta dùng các loại cớ dẫn tôi ra ngoài cũng chính là bởi mình cần mua thêm nhiều đồ, tôi cũng không dám chọc hay tính toán. Vì vậy, đồ đạc của tôi và anh ta liền tăng lên rất nhanh.

“Cậu không có tủ cất quần áo đây này. Mau đi mua một cái đi.” Tôi mua được một cái tủ quần áo, anh ta lại có thêm được cái ghế nằm.

“Mua điện thoại đi, bạn thân còn liên lạc với cậu.” Tôi có thêm cái điện thoại, anh ta lại được thêm cái MP3.

“Trong nhà không có TV sẽ rất buồn chán đấy.” Trong phòng khách liền có TV mới, ngoài ra còn bổ sung thêm một bộ DVD. Tiếp theo đó là loa, máy tính, lò vi sóng, máy đun nước, máy giặt, tủ lạnh,...

Không gian vốn đã nhỏ hẹp, nay lại càng lộ ra vẻ chật chội. Cùng lúc đó, hương vị gia đình cứ vậy mà tăng theo.

Đã có hương vị gia đình, Hàn Sách đơn giản lôi kéo tôi trang trí lại nhà cửa một lần nữa. Lúc trước đồ đạc cất giữ lung tung, nay cũng được sắp xếp lại gọn gàng rồi chúng tôi cũng làm tổng vệ sinh nên giờ trông

căn nhà rất sáng sủa, sạch sẽ gian phòng của tôi cũng được Hàn Sách bố trí lại một phen, thêm một chiếc ghế, cái đèn bàn, giấy dán tường, thêm cả một bộ chăn đệm ấm áp và nhiều thứ khác nữa.

Vài ngày trôi qua, khúc mắc trong lòng tôi đối với Hàn Sách dần trở nên mờ nhạt. Hai người chúng tôi tình cảm tăng lên không ít, ở chung với nhau cũng giống như anh em.

Hàn Sách hơn tôi mấy tuổi, cẩn thận chu đáo, quan tâm tôi tỉ mỉ, nói gì nghe nấy, rất biết để tôi suy nghĩ. Không chỉ bởi tôi đang cầm trong tay số tiền lớn, nắm trong tay chất lượng cuộc sống vật chất của anh ta, mà thực sự dường như hoàn toàn đã coi tôi là em trai của mình rồi. Đối xử với tôi hoàn toàn thật lòng, có gì đều mang ra hết, chiều cố tôi, bảo vệ tôi.

Đây là lần đầu tiên tôi cùng người khác gần gũi đến vậy, cho dù trước có ở cùng Lữ Nhân Cần nhưng cũng chưa từng tới mức như vậy. Trước mặt Hàn Sách, tôi không kiêng kị gì cả, xưng vương xưng bá, không hề che giấu nội tâm bản thân mình. Muốn cười liền cười, muốn nói gì thì nói nấy, cùng Hàn Sách cuồn cuộn đánh đánh, không có gì trói buộc.

Hàn Sách thường mang tôi đến tham gia các loại gặp gỡ bạn bè. Lí do là muốn tôi góp cho đủ quân số, bởi anh ta trả tiền. Sự thực thì bây giờ nữ sinh chỉ định muốn tôi ở đó. Tôi tự mình tuyệt không ưa thích gì cái kiểu tụ tập này.

Có nghe nói tới đây là cơ hội gặp mặt cùng bạn khác giới kết giao, nhưng trên thực tế phần lớn là xem đúng một lần rồi trực tiếp đi khách sạn, chứ đây lại không phải là thủ đoạn rót rượu hạ được gì cho cam.

Vốn Hàn Sách đã nói cho tôi con trai thì không có vấn đề gì. Nhưng hiện tại một đám người vây lấy tôi như vậy, còn kính rượu tôi, anh ta hối hận rồi. Hối hận vì đã nghĩ sự tình quá đơn giản, để cho tôi giờ có nguy cơ bị nguy hại. Rồi sau lại hối hận vì lúc đầu đã nói dối tôi.

Từ đó, mỗi một lần có lời mời tham gia gặp mặt, Hàn Sách cũng không mang tôi đi cùng. Nhưng nghĩ tới đó đều là bạn bè của Hàn Sách, tôi lần nào cũng tới.

Ngay tại lần đầu tiên tham gia, tôi đã gặp được ‘người kia’ của mình.

Một ngày cũng bình thường như bao ngày, mọi người đang cố gắng chút rượu cho tôi đều đang bị Hàn Sách răn đe. Thấy vậy, mọi người cũng không tiếp tục mà trở về làm chuyện của mình.

Không khí trong quán vô cùng náo nhiệt, có mời rượu, có oản tù tì, uống đến hưng phấn mà cao giọng nói chuyện. Nhưng có một người lẳng lặng ngồi trong một góc khuất yên tĩnh bên trong. Cái yên tĩnh kia như thu hút tôi, đó giống như phần không gian quen thuộc của chính mình.

Tôi lấy cho mình một ly cùng bình nước trái cây đi tới bên cạnh anh.

“Tôi có thể ngồi bên cạnh anh không?” Tôi cười cười nhìn anh nói.

“À, được, được!” Anh vừa lấy lại tinh thần, có chút đỏ mặt, nhích người sang bên.

“Sao lại ngồi gần người một mình ở đây vậy?” Tôi ngồi xuống.

“A, không có gì đâu.” Anh gãi gãi đầu, trên mặt vẫn còn là một mảnh đỏ ửng.

“Bên ngoài náo nhiệt như vậy, anh không tham gia à?” Tôi chìa cái ly hướng về phía bọn người đang rất vui vẻ bên ngoài.

“Tôi chỉ tới cho đủ số lượng, tôi không biết uống rượu.” Anh cúi đầu xuống.

“Cho dù không biết uống rượu, cũng có những thứ khác có thể dùng mà. Như tôi này.” Tôi giơ bình nước trái cây trong tay lên, mở ra đồ đẩy hai cái ly, “Tôi cũng tới cho đủ quân số.”

Nghe thấy lời tôi nói, anh rất chân thành nở nụ cười nhìn tôi.

Đúng là một người trung thực, mộc mạc, tôi nghĩ.

Ngay trong không gian huyền ảo của quán, tôi và anh ở bên nhau không phải vì một đêm an ủi vuốt ve người bên cạnh, mà chỉ ngồi cạnh nhau, anh cũng mất dần cảm giác thiếu tự nhiên, hàn huyền rất nhiều chuyện với tôi.

Ngay khi cùng anh nói chuyện, tôi mới phát hiện cái người bề ngoài có chút ngây ngô này cũng có hứng thú, sở thích giống tôi, có cả phần yêu mến tôi nữa. Ngay từ đầu tôi đã có cảm tình tốt, giờ lại cùng nhau nói chuyện, phần cảm tình ban đầu giờ còn tăng lên gấp bội.

Anh tên là Mễ Khải, cùng Hàn Sách là sinh viên năm 3. Anh học văn uyên bác. Anh nói rất nhiều sự tình mà ngay cả chính tôi, một người từng được hiệu trưởng tuyên dương học sinh xuất sắc cũng không biết. Mọi chuyện anh nói, đều làm tôi lúc trước bội phục Hàn Sách bao nhiêu, rất nhanh đều quẳng hết ra xa.

Nội tâm của anh tràn ngập tình cảm mãnh liệt khiến cho vô số lưu quang trong mắt anh chớp động, hào khí nhiệt thành. Anh thường yên lặng, không đem thương cảm của mình biểu hiện ra bên ngoài, mà trực tiếp biến thành hành động đến nơi đến chốn.

Buổi gặp mặt kéo dài thật lâu, có vẻ như còn lâu mới kết thúc. Cùng Mễ Khải trò chuyện rất vui vẻ, nhưng xung quanh ồn ào cùng bầu không khí đục ngầu ở đây thật làm cho tôi có cảm giác không thoải mái.

Mễ Khải nhìn sắc mặt tôi, cầm lấy áo khoác: “Chúng ta ra ngoài hóng gió đi.”

Tôi cảm kích nhìn anh một cái, nhẹ gật đầu.

Đi ra bên ngoài, bầu không khí thoáng đãng hơn nhiều so với căn phòng hỗn loạn kia, mang theo cảm giác tươi mát vô cùng. Tôi thoải mái duỗi lưng một cái. Cảm giác trên lưng có sức nặng, quay người lại, Mễ Khải đang đem áo khoác khoác lên vai tôi.

“Buổi tối nhiệt độ thấp, coi chừng cảm lạnh.”

“Cảm ơn.” Tôi khẽ cười nhìn anh, “Còn anh thì sao?”

“Tôi không sao.” Anh nói như mình không để ý lắm tới chuyện này.

Tôi liếc trộm anh, thân người cao lớn, cường tráng vô cùng. Áo khoác trên thân người thấp bé của tôi cũng thực hợp tình hợp lý.

“Ừm.” Tôi hoàn toàn không có cảm giác áy náy gật đầu.

Tìm được một chỗ trên cầu thang, hai người cùng nhau ngồi xuống. Ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, chúng tôi tựa như bạn bè cũ mà nói chuyện về cuộc sống của mình.

Anh kể tôi nghe về mọi chuyện của anh, bài giảng của giáo sư hời đầu, chính sách keo kiệt của căng tin còn kể cả về tật xấu của Hàn Sách, giao thông hỗn loạn ở thành phố này, cả chuyện xin việc làm nữa. Anh nói rất nhiều, rồi cũng nói tới đề tài yêu thích của tôi – biển.

Anh cũng là một người yêu biển. Giống như tôi, anh thích chậm rãi bước đi trên cát, ngắm hoàng hôn, nghe tiếng sóng vỗ, cảm nhận gió biển, thả lỏng tâm hồn.

Chúng tôi sau đó đã có một cuộc hẹn cùng nhau đi ngắm biển.

18. Chương 18

Editor: Mạc Lam Như

Lần thứ hai gặp mặt Mễ Khải là ở bờ biển vào cuối mùa thu.

Gió biển thổi vù vù, Mễ Khải trên người tỏa ra khí tức ưu nhã, nhìn tôi từ xa. Mà thân thể tôi lại đang theo sau một cái người không nên tới mà lại tới để bơi lội là Hàn Sách.

“Thật xin lỗi. Anh ta không nên theo tới.” Tôi tới gần cúi đầu, nói lời xin lỗi với Mễ Khải.

Từ xa xa truyền tới âm thanh phàn nàn của Hàn Sách: “Cậu ghét bỏ bạn thân... Bạn thân đi tới chỗ nào cũng đều mang cậu đi, cậu giờ khá hơn tôi rồi, hiện tại liền bỏ rơi người ta.” Hoàn toàn không biết mình giờ chính là người cản đường, Hàn Sách thay quần bơi, vận động thân thể một chút.

“Không sao đâu.” Mễ Khải cười cười, “Dù sao cậu ấy cũng đến để bơi mà.”

Nghe xong lời Mễ Khải, tôi càng cảm thấy xấu hổ hơn, đem đầu mình cúi thấp càng thấp.

“Tôi bảo này, Mễ Khải người ta có nói cái gì đâu mà cậu phải để tâm như vậy chứ.” Hàn Sách mang theo đắc ý xông vào giữa chúng tôi mà ồn ào.

“Anh mau đi lặn đi! Lặn luôn khỏi cần lên nữa.” Tôi hung hăng trừng mắt liếc nhìn anh ta.

“Được rồi, được rồi.” Mễ Khải đi tới vỗ lưng tôi, rồi phát tay với Hàn Sách: “Thời tiết chuyển thu rồi, coi chừng cảm lạnh.” Nói xong, anh mang tôi đi dọc bờ biển.

Cuối mùa thu, bãi biển có chút cô quạnh. Du khách mùa hè đã đi hết, bao âm động lớn cũng đều biến mất, dường như chỉ còn một mình cô đơn ở đây. Một vài chiếc thuyền đánh cá thừa thớt buộc tại bến tàu. Một vài con chim biển đuổi theo mấy chiếc thuyền cá xa xa, vọng lại chỉ còn là những tiếng kêu lớn. Biển thoáng cái trở nên yên tĩnh trở lại, thủy triều đang lên giống như mang tới không chỉ những con sóng mà còn cả tịch mịch.

Biển trời thu cô tịch, tôi không thích.

Biển mênh mông, lại có chút tịch buồn, lo lắng, cùng đó là bầu trời bao la, trầm thấp hướng về phía dưới, khiến người ta có chút không thở nổi. Tràn đầy cảm giác bị đè nén, không bức ra được, tôi mang chút buồn bực im lặng nhìn về phía xa.

“Ngắm biển vào mùa thu là tốt nhất.” Âm thanh trầm thấp của Mễ Khải vang lên, “Nó có thể làm cho người ta tĩnh tâm lại.”

Tôi ngẩng đầu nhìn Mễ Khải, anh cũng quay đầu nhìn tôi: “Mùa xuân, biển gom góp lại xây dựng thành quả, mang tới cho con người cuộc sống yên bình, tốt đẹp mùa hè, biển chia sẻ thịnh vượng, tất cả mọi người đều chìm trong thu hoạch mà vui sướng mùa đông, biển gắng sức, khích lệ mọi người, mang tới ý chí chiến đấu sục sôi. Từng mùa, biển đều mang tới niềm vui, làm cho người ta phải theo nhịp của nó, không có thời gian dừng lại để quan sát. Chỉ có khi thu đến, mọi thứ đều mang vẻ tiêu điều, bi thương, như muốn mọi người đều phải lắng lắng mà nghe về chuyện xưa của nó. Hiện tại, nghe chuyện xưa của nó, cũng chính là tại yên tĩnh này, ta có thể học hỏi ra nhiều thứ.”

Mễ Khải nhìn về phía xa xăm, có chút phiền muộn: “Nhưng bây giờ là bầu trời đầy mây cùng vẻ âm u làm ta cũng có chút buồn bực theo, có lẽ phải ngắm biển vào hôm trời nắng, như vậy, tâm trạng mới có thể tốt lên được.”

Tôi nhìn gương mặt ngu ngơ của Mễ Khải, một loại tình cảm trong lòng chậm rãi trào dâng. Người đàn ông nội tâm này, dùng phương thức đặc biệt của chính mình, hấp dẫn người khác. Anh sống cuộc sống hạnh phúc, nhưng lại hiểu được bi thương. Không có giả bộ, cũng không có không ốm mà kêu rên. Anh cảm nhận sự biến đổi bất thường của mọi vật, đồng thời cũng kiếm tìm chân lý cuộc đời, dùng đôi mắt vị tha cùng biết ơn, nhìn về thế giới này.

“Văn học quá rồi, anh nói nghe rất nho nhã nha, nhưng mà ai nghe hiểu hết đây?” Tôi lườm anh một cái, vụng trộm cười trong lòng.

Anh hơi nghiêng đầu, có chút đỏ mặt, nói: “Thật xin lỗi.”

Cùng Mễ Khải đi dạo khoảng nửa tiếng, thời gian đang lúc vui vẻ bỗng bị cuộc điện thoại của Hàn Sách cắt ngang.

Trong điện thoại, thanh âm của Hàn Sách có chút run rẩy, làm chúng tôi lo lắng mà vội chạy tới.

Lúc đi tới bên người Hàn Sách, anh ta đang rét run, trên người quần khăn tắm, bờ môi lạnh lẽo, tím ngắt.

Thấy được bộ dáng chật vật như vậy của anh ta, tôi vừa tức vừa buồn cười, vẻ mặt nhăn nhó: “Bảo anh đừng tới, anh lại không nghe. Nay thì bơi, hiện tại thì hay rồi. Nếu bị cảm, cũng không có ai có thể chăm anh đâu.”

Với những lời chỉ trích của tôi, Hàn Sách ngay cả khí lực lắc đầu cũng không có. Hàm răng anh ta đánh vào nhau lập cập.

Mễ Khải thấy rõ tình hình, nhanh chóng cởi áo khoác của mình phủ thêm cho Hàn Sách, đỡ Hàn Sách dậy rồi hướng về phía nhà mà đi tới. Thấy vậy, tôi cũng mau chóng cầm lên đồ đạc của Hàn Sách đuổi theo.

Sau khi về nhà, Hàn Sách liền khá chật vật mà đi tắm nước nóng, xong có vẻ tỉnh tỉnh, chén luôn mấy bát mì tôm nóng hổi, húp lụp xụp khiến cả Mễ Khải và tôi đều có cảm giác như lút mì tôm.

Nhìn Hàn Sách không có việc gì rồi, Mễ Khải đứng lên chuẩn bị ra về.

Đưa Mễ Khải xuống dưới lầu, tôi có chút lưu luyến không rời.

Thấy bộ dáng lưu luyến của tôi, Mễ Khải sờ sờ đầu tôi: “Liên lạc qua điện thoại di động.” Anh xoay người, phát phát tay, rất tiêu sái mà đi ra.

Tôi ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ, nhìn bóng lưng xa dần của Mễ Khải. Biết rõ anh chỉ là đang giả bộ lạnh lùng (cool), tôi vẫn không tự chủ được, khóe môi cứ thế nhếch lên.

Buổi tối, khi nằm một mình trên chiếc giường nhỏ, nhìn từng tin nhắn Mễ Khải gửi đến, nụ cười hạnh phúc tràn đầy mặt tôi. Tôi biết rõ, cái này chính là niềm vui trong tình yêu.

Đối với việc thích một người chỉ qua hai lần gặp mặt, tôi đã tiếp nhận sự thật này rồi. Tình yêu thật kì diệu, khi nó đã tới rồi thì không ai có thể ngăn lại được. Mà với người chưa từng có tư cách có được nó như tôi đây, giờ tôi không chỉ ... mà còn được tình yêu chiếu cố tới, can đảm thổ lộ với người kia cũng lớn hơn. Đương nhiên là tôi biết rõ tâm ý đối phương trước, bằng không, sẽ không có những hành động thiếu suy nghĩ.

Hiện tại, tôi vô cùng cảm ơn Hàn Sách lúc trước đã kiên quyết bắt tôi đi mua điện thoại di động.

Tôi rất muốn mỗi ngày, từng giờ, từng phút, được ở bên Mễ Khải, nhưng dù sao anh và tôi cũng khác nhau. Anh còn có cuộc sống của riêng mình, bạn bè của anh, việc học tập nữa, rất nhiều thứ cùng tôi không liên quan nhưng lại chiếm giữ phần lớn thời gian của anh.

Mà tôi lại chỉ là một đứa trẻ mới lớn, vừa tới nơi này, chưa thích nghi với cuộc sống nơi đây, không có một ai thân thích, cả ngày quanh quẩn, lúc cô đơn, lại chỉ nghĩ tới mình anh.

Mễ Khải tình cờ gặp tôi một lần, tôi liền vui vẻ tới mức cả đêm không ngủ được, cứ như một cô bé mới lớn lần đầu nhấm nháp hương vị ngọt ngào của tình yêu.

Tôi và Mễ Khải cùng nhau nói chuyện điện thoại, nhắn tin ân cần hỏi han, tại vì tôi không thể gặp được anh nên hai cái này chính thức trở thành thứ ràng buộc giữa hai chúng tôi.

“Hử, lại cùng Mễ Khải nhắn tin sao?” Hàn Sách tắm rửa xong, người còn tỏa ra hơi nhiệt đi ra khỏi phòng tắm. Thấy tôi đang ngồi trên ghế sa lông, hai tay thoăn thoắt ấn điện thoại.

“Tôi nói cậu nghe, Mễ Khải ấy, người ta dạo này đang bận ôn tập cho kì thi giữa kì. Không có việc gì thì đừng gửi tin nhắn, không lại ảnh hưởng tới học tập của cậu ấy. Cậu ta rất muốn lấy học bổng. Gia đình Mễ Khải tương đối khó khăn, kì thi này có liên quan trực tiếp tới học phí cùng sinh hoạt phí của cậu ta trong năm tới. Cha mẹ cậu ta nuôi tới đại học, cũng là để cậu ta có thể có tương lai tốt hơn.”

Tôi sững sờ, điện thoại trên tay thiếu chút nữa rơi xuống đất. Hàn Sách không có để ý tới tôi, lấy khăn lau tóc, từ trong tủ lạnh lấy ra lon bia, mở ti vi, ngồi bên cạnh tôi, nhàn nhã vừa uống, vừa xem.

Thu hồi ánh mắt, phát hiện ty cầm điện thoại có chút run rẩy. Tôi thật là ngu ngốc, việc này đúng là tôi chưa từng nghĩ tới, chính mình lại bị tình yêu làm cho mờ mắt, không thấy được việc gì. Bản thân sao có thể mắc phải sai lầm này chứ. Cho dù không biết hoàn cảnh khó khăn của anh, nhưng với tư cách là người nhỏ tuổi hơn, tôi cũng cần phải chờ thời gian sinh hoạt, học tập của anh.

Mỗi lần gọi điện thoại cho Mễ Khải, anh thường rất kiên nhẫn nói chuyện phiếm cùng tôi, làm tôi không phát giác một chút nào sự không muốn của anh. Vì vậy, lần nào tôi cũng rất vô tâm mà quấy rầy anh. Nếu như không phải Hàn Sách nhắc nhở tôi, chỉ sợ chính tôi đã làm hỏng việc học tập của anh mà lại không biết.

Tình yêu quả thật làm cho người ta mù quáng. Lúc trước cho rằng chỉ có con gái khi yêu mới như vậy, kỳ thật, khi yêu rồi mới biết dù có thông minh thì rồi cũng sẽ trở nên ngu ngơ mà thôi.

Tôi cười khổ, bấm bấm điện thoại, gửi đi một tin nhắn “Em mệt rồi, đi ngủ trước đây.” tới cho Mễ Khải, cũng không đợi anh hồi âm, tắt máy.

Sau việc đó, tôi không chủ động gọi điện hay nhắn tin cho Mễ Khải nữa. Khi anh gọi điện cho tôi, tôi tận lực rút ngắn thời gian nói chuyện cùng anh. Tôi tự nói với mình phải nhẫn nại, mặc kệ bản thân có nghĩ tới anh bao nhiêu, khi nghe được giọng nói của anh thì vui biết chừng nào, tôi cũng không thể vô lý chiếm hết thời gian của anh, ảnh hưởng đến cuộc sống và công việc của anh được.

19. Chương 19

Editor: Mạc Lam Như

Tôi ra ngoài một chút cho khuây khỏa, tiện thể mua chút đồ, lúc trở lại, đã nhìn thấy Mễ Khải đang đứng ở đầu cầu thang.

Anh mặc trang phục thường ngày, áo phông cùng quần jean bao lấy thân người thon dài, cao lớn càng để lộ ra khí chất cường tráng, khuôn mặt ngăm đen có chút ngầy ngốc, kiểu tóc đầu đinh cho thấy vẻ cương nghị của chủ nhân nó. Tôi có cảm giác rất lâu rồi mình không gặp anh.

“Anh ở đây đợi ai sao?” Tôi đi tới phía trước chào anh.

Anh nhăn mày, nhìn tôi thật sâu một hồi mới nói: “Em gần đây bề bộn nhiều việc sao?”

Nghe xong câu hỏi này, tôi có chút chột dạ, đành ha ha hai tiếng: “Ừm, bề bộn. À cũng không.. thật sự.. ừ bề bộn thật. Ha ha! Ha ha!”

“Gần đây anh không liên lạc được với em.” Trên mặt anh biểu lộ rõ sự mất mát.

Tôi không có trả lời. Kỳ thực trong khoảng thời gian này, tôi vẫn luôn một mực né tránh anh. Bây giờ lại nhìn thấy ánh mắt anh giống như bị bỏ rơi, trong lòng tôi vô cùng khó chịu.

“Em bây giờ có rảnh không? Cùng anh ra ngoài được chứ?” Anh giọng nói mang theo cầu xin nhìn tôi.

Tôi rất muốn nói “Không được. Anh bây giờ cần phải về học tập cho tốt đã.” Nhưng cuối cùng lại gật đầu.

Mễ Khải dường như rất vui, kéo tôi, cùng đi dạo trên đường phố.

Đi qua mấy cửa hàng, tôi thấy rất nhiều thứ. Mễ Khải giống như muốn mua thứ gì đó, nhưng lại kiên quyết không ngó ngang tới.

“Anh muốn mua cái gì sao?” Tôi thăm dò anh.

“Hai ngày nữa là sinh nhật Hàn Sách, anh muốn mua ít quà tặng cậu ấy.” Mễ Khải cười vui vẻ, “Em có biết gần đây cậu ấy thích cái gì không?”

Tôi có chút phản ứng không kịp, một ý niệm không tốt không ngừng chạy lên não: Mễ Khải sẽ không phải là thích Hàn Sách chứ.

Lắc đầu bỏ ý nghĩ đó ra, tôi tự cười bản thân thật ngốc nghếch. Đây chẳng qua là bạn bè tặng quà nhau mà thôi, mình cứ tự đi đoán đoán tây. Với lại, hai người bọn họ sao có thể thích nhau được chứ.

“Anh ta nói muốn mua điện thoại mới.” Tôi nhớ lại lời nói và hành động gần đây của Hàn Sách.

“Vậy thì không được rồi. Toàn bộ gia sản hiện tại của anh chỉ có 378 đồng, ngay cả linh kiện cũng không đủ tiền mua.” Mễ Khải đau khổ nói, “Những thứ khác thì sao? Có gì rẻ hơn một chút không?”

“Quần áo mùa thu đi” Tôi nghĩ nghĩ nói.

Đi vào cửa hàng, thứ Hàn Sách luôn kêu la muốn có quần áo mới, giá những 208 đồng. Mễ Khải cũng không có nhăn mày một chút nào, liền mua.

Lúc này, tôi có chút choáng váng, sợ hãi. Trong nội tâm, cái ý nghĩ đáng sợ kia không ngừng trở dậy, hành động của Mễ Khải lại đang từng chút, từng chút mà chứng minh tính xác thực của nó.

Nhìn bên ngoài, Mễ Khải nói: “Nhanh chọn rồi đi thôi, em cũng đói bụng phải không? Đi ăn, hôm nay anh mời.” Một bên anh kéo lấy tôi, bên kia gọi điện thoại cho Hàn Sách: “Tôi đang ở cùng Dương Hạo. Cậu

không cần chờ, hôm nay tôi mời cậu ấy ăn cơm. Ừm được, tôi nhất định sẽ đưa em ấy về nhà an toàn. Ừm, bye bye.”

Khẩu khí thật quen thuộc, giống như hai người rất hiểu nhau. Ai có thể nghe ra kì thực bọn họ mới quen biết nhau chưa tới hai tháng.

Tôi biết mình hiện giờ rất ghen tị, có chút thất vọng cùng tức giận, còn cả bi thương nữa.

Vào tiệm ăn, tôi cùng Mễ Khải ngồi xuống. Đồ ăn được mang lên, tôi không có nói cái gì, chỉ lẳng lặng ăn.

“Gần đây bận bịu chuyện gì vậy?” Mễ Khải gấp một miếng sườn xào chua ngọt cho tôi, “Chúng ta thật lâu không có nói chuyện rồi.”

Tôi nhìn khuôn mặt chất phác của anh, trong nội tâm thầm nghĩ, cái người này, khuôn mặt cũng không hẳn là ưa nhìn, cứ sao lại hấp dẫn tôi như vậy. Tôi tự nói với mình, không có việc gì đâu, một người luôn phải trải qua nhiều mối tình, tôi đây mới chỉ vướng phải một lần mà thôi. Không thể làm người yêu thì cũng có thể làm bạn. Không cần phải đau lòng, tôi còn rất nhiều thời gian, không bao lâu nữa, mình cũng sẽ tìm được người thích mình mà.

Ổn định lại tinh thần mình, tôi cười nhìn Mễ Khải: “Gần đây em bận tìm việc làm.”

Nghe xong câu trả lời của tôi, Mễ Khải cũng không nói gì thêm. Hai người cứ như vậy yên lặng ăn xong bữa cơm.

Trên đường đi về nhà, bóng đêm giờ đã che phủ, người đi trên đường ai cũng vội vã.

“Em dạo này bận đến nỗi thời gian gọi điện hay nhắn tin cho anh cũng không có sao?” Bên tai vang lên thanh âm của Mễ Khải.

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, anh cũng đang nhìn tôi.

Tôi cúi đầu xuống, thì thào nói: “Em sợ ảnh hưởng tới việc học của anh.”, âm thanh rất nhỏ, tôi dường như cũng không nghe thấy.

“Đồ ngốc.” Thanh âm vui vẻ của Mễ Khải trên đỉnh đầu vang lên. Tiếp đó, tay của tôi bị bàn tay ôn hòa của anh nắm lấy.

“Anh cũng không phải là người không có chừng mực, việc học tập của mình anh khác biết tự sắp xếp.”

“Nhưng mà ...” Tôi ngẩng đầu lên nhìn anh, lại như bị hút vào đôi mắt thâm thúy ấy.

“Nhưng mà cái gì mà nhưng mà? Người mà anh không thích muốn có cơ hội anh cũng không cho, giờ anh cho em đặc quyền, em không muốn sao?”

Tôi lại cúi đầu xuống lần nữa, có chút ảm đạm. Hiện tại đặc quyền như vậy còn ý nghĩa gì nữa.

“Này nhóc, em lại đang suy nghĩ cái gì?” Thấy hành động bất thường của tôi, Mễ Khải nâng mặt tôi lên, “Đừng khóc mà.”

Tôi vô thức lau lau nước mắt trên mặt, nhưng lại chẳng có gì.

“Em nhìn giống như sắp khóc.” Mễ Khải thấy vậy, giải thích.

Tôi xuất ra một bộ dạng so với khóc còn khó coi hơn: “Anh mới khóc ấy.”

“Anh nhìn thấy sẽ rất đau lòng.” Anh đưa tay trao tôi một cái ôm ấm áp.

Ở đầu đường vào cuối mùa thu có hai người đang ôm nhau, bóng hai người vì đèn đường mà như hòa làm một.

Tựa đầu vào vai Mễ Khải, tôi mang theo nước mắt, nhưng cười đến vô cùng vui vẻ: “Lời nói trên đùa đúng là không thích hợp với anh.”

“Ừm, vậy là anh yên tâm rồi.” Anh gãi gãi đầu, vẻ mặt không tốt nhìn tôi.

“Anh nhìn em làm gì?”

“Em lớn lên nhìn rất đẹp.”

“Em cũng không phải là con gái.”

“...” Anh có chút khó xử, lo lắng, còn có chút khấn trương.

“Được rồi, em không giận anh đâu.” Tôi cười nói.

Đêm cuối mùa thu này, là thời điểm vui sướng nhất của tôi, cũng là đêm hạnh phúc nhất. Có chút nuối tiếc chính là ý nghĩ ban đầu ngốc nghếch của tôi.

Sau ngày hôm đó, tôi và Mễ Khải bắt đầu hẹn hò.

Ngày sinh nhật Hàn Sách, chúng tôi công khai quan hệ với Hàn Sách, làm anh ta thiếu chút nữa bỏ nhà khỏi ghế.

“Cậu xem ra cũng không tệ lắm, đem bạn thân tôi giao cho cậu, cũng có chút yên tâm.” Hàn Sách vỗ vai Mễ Khải, đang mặc trên người chính là bộ quần áo mùa thu giá 208 đồng. Hóa ra ‘bắt người trước hết phải bắt ngựa’. (ý bảo muốn lấy vợ thì phải lấy lòng người nhà vợ trước ấy mà:”>)

“Nào, còn em trai, có cái gì hiếu kính anh trai không?” Hàn Sách một vẻ mặt thèm thuồng chảy nước miếng mà nhìn tôi.

Lườm anh ta một cái, tiệc sinh nhật này, hiện tại toàn bộ đều là tôi bao.

Ném bộ điện thoại cho anh ta, Hàn Sách cười hì hì tiếp nhận: “Bách niên giai lão.” Anh ta chúc phúc một câu rồi vọt về phía bạn mà bắt đầu khoe khoang.

“Cái gì mà bách niên giai lão? Đây cũng không phải kết hôn!”

Mễ Khải ôm lấy vai tôi, chúng tôi cùng nhìn nhau cười. Mặc kệ có chuyện gì, dù sao tôi cũng đã được người ‘bạn thân’ gần gũi nhất của mình chúc phúc.

20. Chương 20

Editor: Mạc Lam Như

Lần đầu tiên cùng Mễ Khải hôn môi là vào đêm khi hai tuần thực tập của anh chấm dứt.

Vì phải đi thực tập, chúng tôi đã hai tuần chưa gặp nhau. Công việc thực tập dường như rất vất vả, mỗi đêm chỉ trò chuyện được một chút, anh cũng mệt mỏi mà ngủ thiếp đi. Tôi đau lòng, mỗi lần đều nói rất nhiều lời cổ vũ động viên, đến tận khi anh ngủ mất.

Trong lúc đó, Hàn Sách cũng giúp tôi tìm việc làm, phụ trách bán hàng trong siêu thị.

Thành phố nhỏ này bên trong quy mô lớn nhất phải kể đến siêu thị, nhưng nếu so với thành phố lớn thì vẫn còn kém xa. Ông chủ siêu thị là bạn của cha Hàn Sách. Siêu thị thiếu người làm, liền tìm được tôi.

Tiền lương, đãi ngộ ở đây cũng không tốt lắm, nhưng bởi vì người quen giới thiệu, cũng không tiện từ chối. Với lại cái này so với ở bên ngoài chạy ngược chạy xuôi còn tốt hơn nhiều lắm.

Cảm ơn bằng việc lấp đầy dạ dày của Hàn Sách, tôi bắt đầu làm công việc đầu tiên của mình.

Làm việc cũng có chút mệt mỏi, nhưng không khí công việc rất tốt, làm tôi cảm thấy tự tại, thời gian cũng mau mau trôi qua.

Thoảng cái hai tuần lễ trôi qua, nhận được tin nhắn trở về của Mễ Khải, tôi trong lúc làm việc mà vô cùng hưng phấn.

Buổi tối lúc về đến nhà, Mễ Khải đã ngồi trên ghế sa lông nằm chán xem ti vi cùng Hàn Sách.

Vừa buông ba lô xuống, tôi đã bị Mễ Khải hướng ra ngoài cửa kéo đi: “Chúng ta đi ăn cơm thôi.”

Tôi nghiêng đầu nhìn Hàn Sách, anh ta nhún nhún vai, tỏ vẻ ta đây không làm đèn pha đi ăn trực.

Tôi chọn rất nhiều đồ ăn, nhìn Mễ Khải trừng lớn mắt: “Chúng ta ăn hết cả chỗ này sao?”

“Những cái này đều là cho anh. Anh gầy đi rồi.” Tôi đau lòng nói.

Mễ Khải gãi gãi đầu, trên mặt là một mảnh hạnh phúc đỏ ửng.

“Ăn không hết có thể đóng gói mang về cho Hàn Sách ăn.”

Nghe thêm lời bổ sung của tôi, anh mới lộ ra thần sắc: có tính toán.

Cơm nước xong xuôi, cùng nhau đi dạo một hồi, Mễ Khải chuẩn bị đưa tôi về.

“Em tìm được việc làm, cũng không báo với anh một tiếng.” Mễ Khải mang bộ dạng phàn nàn nói.

“Cũng không phải chuyện gì lớn. Anh mỗi ngày đều mệt mỏi như vậy, em không muốn làm anh quan tâm hơn chứ sao.” Tôi lung lay cánh tay anh làm nũng.

Chiều này quả nhiên hữu dụng, Mễ Khải cả người đều nhũn ra rồi, ôm lấy vai tôi: “Có nhớ anh không?” Khuôn mặt anh đỏ rần. Tôi biết rõ để hỏi một câu như thế, anh phải cần bao nhiêu dũng khí.

Ngẫm lại, trong lúc làm việc rất chuyên tâm, hầu như không có nghĩ đến anh.

Nhìn thần sắc do dự của tôi, Mễ Khải vẻ mặt không vui lại có chút thất vọng.

Thấy thế, tôi thăm mắng mình một cái. Lấy tay ôm lấy khuôn mặt Mễ Khải, hôn lên mặt anh một cái.

“Em yêu anh.”

Mễ Khải thần sắc kích động nhìn tôi rất lâu, làm tôi cũng cảm thấy có chút ngượng ngùng rồi. Rồi anh bỗng đem tôi kéo vào lòng ôm ấp.

“Anh rất nhớ em. Mỗi đêm đều nằm mơ thấy em.” Thanh âm của Mễ Khải mang theo chút run rẩy.

Mễ Khải nâng mặt tôi lên, thâm tình nhìn tôi.

Cảm giác này, tôi chậm rãi nhắm nghiền hai mắt.

Đợi thật lâu, đôi môi mong chờ ấy mới run rẩy cùng không biết làm sao hôn lên môi tôi.

Lúc đôi môi chạm nhau, như có một ngọn lửa lan ra cánh đồng đầy cỏ hoa, đem tôi cùng Mễ Khải thiêu sạch sẽ. Hai người ngay trên đường cái không kiêng nể ai, bắt đầu ôm hôn đắm thiết. Đợi nhiệt tình qua đi, Mễ Khải lau lau khuôn mặt ửng hồng: “Nếu như bị người quen trông thấy ...”

Tôi kéo cổ anh lại, cười mắng anh: “Đồ ngốc.”

Tôi mua một máy ảnh kĩ thuật số. Mỗi khi cùng ở chung với Mễ Khải, tôi luôn mang theo nó, lần nào cũng chụp rất nhiều ảnh.

Mễ Khải ban đầu còn không để ý. Nhưng đến khi vào phòng tôi, thấy khắp trên tường đều là hình chụp anh, liền có chút ngượng, cùng kinh hoảng không biết làm sao. Muốn đem ảnh tôi chụp tháo xuống, lại không biết phải mở miệng thế nào, khuôn mặt đỏ bừng, muốn nói lại thôi, rốt cuộc, đầu cũng không ngẩng lên.

Mỗi lần thấy anh như vậy, tôi đều có cảm giác mình càng thêm yêu người này, không nói gì nhiều, chỉ đem tất cả tình cảm của mình đặt trên người con trai kia.

Mỗi lần nhìn ảnh chụp anh khắp phòng giống như anh hiện đang ở đó, tôi đều tràn ngập cảm tạ trời đất, để cho tôi và anh được gặp nhau, quen nhau, hiểu nhau và yêu nhau.

Mỗi lần hướng anh nói một câu: “Em yêu anh.”, anh đều đỏ mặt, đem tôi ôm vào trong ngực, bên tai tôi lại nói: “Anh cũng yêu em.” Sau đó, mặt lại càng đỏ hơn.

Đem hình ảnh anh còn đang ngượng ngùng nhìn vào trong mắt, tôi cảm giác vô cùng hạnh phúc. Chỉ cần có anh bên cạnh, cả thế giới này giống như đã là của tôi rồi.

Tôi nói với anh: “Chỉ cần cùng anh ở một chỗ, cái gì em cũng không muốn nữa.”

Nhìn thật sâu vào mắt tôi, chỉ ba chữ đơn giản, nhưng đó lại giống như là cả vũ trụ với tôi: “Anh cũng vậy.”

Tiết Nguyên đán, trường học Mễ Khải được nghỉ 3 ngày, siêu thị tổ chức hoạt động đặc biệt, Mễ Khải đều cùng đi.

Tuy một người bên trong, một người bên ngoài, nhưng khoảng cách gần gũi, chỉ cần nhìn xem đối phương làm việc cũng mang tới rất nhiều hạnh phúc, ngọt ngào rồi.

Sau khi tan tầm, anh tới nhà tôi, hai người cùng nhau làm đồ ăn, cái gian bếp nho nhỏ kia giờ được lấp đầy bởi tình ý ngọt ngào. Lúc đang dọn đồ ăn lên bàn, Hàn Sách đứng lúc trở về.

Trong bữa ăn, Hàn Sách nói chuyện đến nước miếng tung bay, tôi nghĩ, toàn bộ hạnh phúc trên thế giới này đều được tôi sở hữu rồi.

Tôi đã có người mình yêu và anh cũng yêu tôi, còn có cả một người bạn đối xử với tôi vừa như bạn thân lại vừa như người thân. Một gia đình ấm áp, đại khái chính là như vậy.

Mấy ngày, Mễ Khải đều ngủ chung với tôi, không có trở về trường học. Đồng thời, hai chúng tôi luôn đi cùng nhau, có ảo giác như cả đời này sẽ gắn bó như vậy.

Mới chìm trong hạnh phúc chưa được bao lâu, 3 ngày nghỉ đã chấm dứt. Vào đêm thứ 3, Mễ Khải thu dọn đồ đạc, chuẩn bị về trường.

Ngồi một bên nhìn anh đem đồ đạc của mình cất vào ba lô, tôi bắt đầu sợ hãi, sợ anh đi rồi sẽ không quay trở lại, cứ vậy mà mất tích, không còn liên hệ nữa.

Mễ Khải một tay đang kéo khóa ba lô, tôi bỗng giữ tay anh lại.

Mễ Khải có chút ngạc nhiên quay đầu nhìn tôi.

Phát giác chính mình vừa rồi có chút thất thố, tôi thu tay lại. Nhưng tâm tình bất an của tôi thì chưa thu lại được.

Mễ Khải thả ba lô xuống, nắm lấy vai tôi, nhẹ giọng hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Em ...” Chỉ nói được một chữ, tôi liền có chút xúc động mà bắt đầu thút thít.

“Từ từ nói, không có việc gì đâu.” Mễ Khải vỗ lấy lưng tôi trấn an.

Cố gắng trấn an những lo lắng trong lòng, tôi biết hết thủy tâm tư của mình đều không tránh khỏi mắt anh. Tôi nghĩ chính mình cũng không cần che giấu, chỉ cần toàn tâm, toàn ý tin tưởng anh là được rồi.

“Em sợ.” Tôi nhẹ nhàng nói ra. Tin tưởng lẫn nhau chính là mấu chốt của tình yêu, “Sợ anh vừa đi, em sẽ không được thấy anh nữa.”

“Nhóc ngốc này lại nói cái gì vậy.” Mễ Khải đem tôi ôm vào trong ngực.

Tôi đặt đầu lên vai anh, hai tay quấn quanh eo anh, hai người liền chăm chú mà dính chặt lấy nhau. Nhìn bóng hai người trên mặt đất, quấn lấy nhau thật là một chuyện tốt đẹp.

“Anh ở lại được không? Ở đây, ở cùng em.” Tôi nói ra lời thỉnh cầu của mình.

Thật lâu sau, Mễ Khải cũng không có phản ứng. Anh buông tôi ra, nhìn sâu vào mắt tôi.

“Không được sao?” Tôi vô cùng sợ hãi phải nghe lời từ chối, nước mắt dâng đầy trong hốc mắt, chỉ chờ chờ rơi xuống.

Than ra một hơi, Mễ Khải giống như bị đánh bại, nhẹ gật đầu: “Anh đã đem em làm hư rồi.”

Tôi hân hoan, tung tăng như chim sẻ, chủ động đưa môi mình lên, cùng anh dây dưa.

Nụ hôn cuồng nhiệt, tiếng cả hai mãnh liệt thở dốc, tất cả đều như muốn khơi dậy dục vọng sâu thẳm của Mễ Khải.

“Hạo..Hạo, đủ rồi. Không thể...” Mễ Khải đẩy người tôi ra, tạo khoảng cách giữa tôi và anh.

“Chúng ta không thể lại ...” Anh còn chưa nói hết, môi tôi lại quăn lấy môi anh. Đôi môi mềm mại như vậy, chỉ cần chạm vào, bỗng chốc có cảm giác như hạnh phúc cùng thoải mái lan truyền toàn thân. Hiện tại trong đầu tôi chỉ có một ý niệm, trở thành người của anh.

“Hạo!” Mễ Khải như đặt ra một quyết tâm rất lớn, đẩy tôi ra.

Tôi thực sợ hãi, nhưng cũng nhìn ra trong mắt anh hiện giờ chỉ còn lại lý tính cùng dục vọng.

“Hạo, đủ rồi. Anh sẽ cùng em.”

Nhìn khuôn mặt đỏ ửng của anh, biểu tượng nam tính trong quần jean của anh có chút bạo động. Tôi biết rõ, hiện tại, anh là đang nhẫn nại.

“Em ... Em cũng muốn.” Tôi cúi đầu, vì đây là lần đầu tiên có can đảm nói ra lời như thế khiến tôi cảm thấy xấu hổ không thôi.

Đợi một hồi, thanh âm kiên quyết của Mễ Khải vang lên: “Anh, không thể.”

“Tại sao?” Tôi ngẩng đầu lên, bất an nhìn anh. Cầu hoan bị cự tuyệt khiến tôi rất sợ hãi.

“Anh sẽ làm em bị thương.” Mễ Khải thương tiếc sờ sờ đầu tôi, “Anh hiện tại còn không biết nên làm sao, chờ anh...”

“Em muốn trở thành người của anh! Chỉ cần đó là anh, Mễ Khải, thì sẽ không sao hết.” Tôi giữ chặt lấy áo anh, vôi vàng cắt ngang lời nói.

Mễ Khải kéo tay tôi ra, sủng nịnh mà hôn lên gương mặt tôi: “Hạo, anh rất yêu thương em, em biết mà?”

Tôi gật đầu.

“Anh chỉ muốn lần đầu tiên của em sẽ tràn đầy khoái hoạt. Anh muốn cho em thật nhiều hưởng thụ khi chúng ta làm tình. Anh không muốn em bị thương, làm em ngay lần đầu tiên phải thống khổ.” Anh hôn hôn lên trán tôi, “Cho nên nhẫn nại một chút được không nào? Vì anh, cũng vì chính em. Nhịn thêm chút nữa, được không?”

Nghe lời anh nói, tôi chỉ có thể gật đầu. Nhưng có điều anh không biết, lần đầu tiên của em đã sớm bị cha lấy đi rồi. Mà anh càng có vẻ quý trọng bao tôi bao nhiêu, tôi càng có vẻ dơ bẩn đến không chịu nổi.

“Em yêu anh!” Kéo cổ anh lại gần, vùi đầu vào vai anh chỉ chực khóc nức lên.

“Em yêu anh! Em yêu anh! Em yêu anh...”

Như có một ma lực xui khiến, tôi một mực lặp lại câu nói kia, trong đó phảng phất bao tâm tình giấu kín của tôi.

Mễ Khải cũng vòng tay ôm lấy eo tôi, vỗ nhẹ lưng tôi, ở bên tai mà lặp lại câu nói ấy: “Anh cũng yêu em”, một lần lại một lần.

21. Chương 21

Editor: Mạc Lam Như

Warning: Có H (+):>

Cứ như vậy, Mễ Khải chuyển đến. Tiền thuê nhà giảm bớt một phần ba, mà từ lúc tôi tới đây, anh ta cũng chưa từ chối chuyện gì, nên ngay lập tức gật đầu lia lịa mà đồng ý.

Từ lúc này, mỗi ngày, sau khi tan làm, chờ đợi tôi sẽ không còn là bộ mặt quỷ đói chờ cơm chết tiệt của Hàn Sách nữa. Chỉ cần Mễ Khải không có lớp, anh đều làm sẵn một bàn cơm thơm ngào ngạt đợi tôi về.

Cũng từ ngày đó, khi mở cửa vào nhà, chào đón tôi luôn là một cái ôm ấm áp đầy yêu thương.

Tôi nghĩ, hạnh phúc, tôi đã chân chân chính chính mà có được rồi.

Thời gian từng ngày trôi qua, Mễ Khải cùng Hàn Sách được nghỉ đông. Nghỉ đông vừa tới, cũng còn cách Tết âm lịch không xa.

Hai người bọn họ hiện đều chưa có về nhà mà khẳng khẳng ở lại siêu thị. Mễ Khải nói ở nhà không có việc gì làm, tiền xe có thể tiết kiệm thì tiết kiệm, ở đây cũng có thể giúp tôi nữa. Hàn Sách thì nói ghét đi mua vé xe.(?) Sau cùng, rốt cuộc, hai người đều ở lại.

Mễ Khải vào siêu thị làm việc. Ông chủ đồng ý, sau Hàn Sách còn nhõng nhẽo cùng cứng rắn xin xỏ ông chủ, giúp ông chủ đồng ý cho Mễ Khải làm việc cùng chỗ với tôi.

Tôi cảm thấy kì quái. Tại sao Hàn Sách lại tận lực muốn để cho tôi và Mễ Khải làm chung với nhau.

Hàn Sách nói, tại anh ta thiếu nợ anh, chính mình học kỳ sau có thể giảm được bao tiền thuê nhà và ăn uống.

Tôi im lặng.

Rất nhanh, Tết Âm lịch đến.

30 Tết, xem chương trình đặc sắc cuối năm, Mễ Khải vuốt ve tôi, hai người chung chăn, chiếm cứ lấy ghế sofa. Hàn Sách người đơn, lực mỏng, bị ném ra ghế nằm, tự mình cuốn lấy chăn, nằm co ro.

Chương trình cũng không có gì hay, nhưng tôi lại thấy vô cùng vui vẻ.

Mễ Khải và Hàn Sách giống như kỵ sĩ đồng thời bên cạnh bảo vệ tôi. Mặc dù tôi không phải là công chúa. Nhưng có ai nói kỵ sĩ nhất định phải bảo vệ công chúa đâu.

Cái cảm giác được bảo hộ ấy, ngay trong đêm mùa xuân lạnh lẽo này, cũng hóa thành ấm áp mà bao phủ lấy tôi.

Tiếng chuông báo hiệu năm mới vang lên, mọi người cùng nhau chúc mừng. Tôi nghĩ, chính mình giờ cũng là một con người mới rồi. Quá khứ đeo bám tôi bấy lâu cũng biến mất. Tất cả, toàn bộ đều là khởi đầu mới, khoảnh khắc mới của một con người mới. Nằm trong ngực người mình thích, cảm giác hạnh phúc tưởng chừng như tôi sẽ không dễ dàng có được, lại trở nên quá đơn giản mà lan tràn toàn thân.

Chương trình cuối năm chấm dứt, Mễ Khải nhìn Hàn Sách đang phiêu phiêu nằm ngủ trên ghế sofa, một cước đem anh ta đá bay khỏi ghế.

Hàn Sách mơ hồ bò dậy, giương mắt lên nhìn một cái, rồi lại ôm ôm cái chăn trở về phòng ngủ của mình.

Tôi thấy Hàn Sách như vậy, không nhịn được cười.

Mễ Khải tắt TV, mang tôi trở về phòng.

Anh sắp xếp lại giường chiếu, rồi thay áo ngủ. Tôi lấy chiếc máy ảnh đã chụp được vô số ảnh của anh ra ngắm nghía.

Làm xong việc của mình, Mễ Khải bắt đấm đùi mà nhìn tôi đang ngồi xem ảnh.

Mễ Khải đưa tay vỗ vai tôi: “Mau thay quần áo, đi ngủ thôi.”

Tôi buông máy ảnh ra, tiến sát bên người anh: “Em có cái này tặng anh.”

Mở ngăn kéo bàn học, tôi lấy ra trong đó một hộp quà được đóng gói cẩn thận: “Tặng anh, năm mới vui vẻ!”

Mễ Khải tiếp nhận, không biết nói cái gì cho tốt.

“Anh mở ra xem đi, xem xem có thích hay không.”

“Là của em tặng, cái gì anh cũng thích.” Anh có chút kích động mở quà.

Bên trong là đầy đủ dụng cụ giữ ấm: mũ, khăn quàng cổ, gang tay đều có màu lam nhẹ và màu tro nhàn nhạt, rất hợp với nam giới.

Mễ Khải mang lên, giống như mang lên một biển trời thu. Rất hợp với anh.

“Mắt nhìn của em thật không tồi, phải không anh?”

Mễ Khải nhìn tôi thật sâu. Trong mắt tràn ngập kiên định: “Em, nhắm mắt lại đi.”

Hồ nghi làm theo lời anh, chỉ trong chốc lát, tôi liền cảm nhận được ở đầu ngón tay một vật lạnh lạnh.

Mở mắt ra, tôi đã nhìn thấy một chiếc nhẫn sáng loáng được đeo trên ngón áp út của mình.

Ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Mễ Khải, anh có chút ngại ngùng: “Anh không có nhiều tiền, không mua được đồ quá đắt đỏ. Chiếc nhẫn này rất tốt, em đừng chán ghét nó.”

Trên mặt tôi tràn đầy vui vẻ.

Thấy tôi cười, anh có chút bối rối: “Hàn Sách nói tặng nhẫn rất cổ hủ, nhưng, nhưng anh cũng không biết có cái gì khác để tặng em.” Anh bắt đầu nói chuyện ấp a ấp úng.

Vui vẻ trên mặt chuyển sang sâu sắc, tôi quàng tay qua cổ anh, đưa lên môi mình: “Hàn Sách mà nói chuyện thì ma quỷ cũng chẳng thêm tin.”

Nụ hôn nhẹ nhàng, Mễ Khải vòng tay qua ôm lấy eo tôi, thân thể hai người gắn sát vào nhau.

“Vốn anh định tặng vào sinh nhật em, nhưng không nhớ ra là còn cái Tết Âm lịch này nữa, anh cái gì cũng không có chuẩn bị. Hiện tại chỉ còn biết tặng em chiếc nhẫn vào dịp này thôi.”

“Chỉ cần trong lòng anh có em, không tặng em quà cũng không sao hết. Em chỉ cần anh yêu em là được.”

Mễ Khải nghe tôi nói xong, chậm rãi đưa tay lên.

Tôi nhìn trên ngón tay anh, một chiếc nhẫn không khác chiếc của tôi là bao.

Tôi nắm lấy tay anh, cùng anh so sánh hai chiếc nhẫn.

“Anh, anh, đây là nhẫn đôi đúng không? Ah, ah, anh là cầu hôn em sao? Em thật không nghĩ tới cái người đầu gối như anh cũng biết thế nào là lãng mạn nha. Em hiện tại đã là người của anh rồi. Anh phải có trách nhiệm với em.”

Hình thức vô cùng đơn giản, không có châu báu hoa lệ trang trí làm đẹp, nhưng chỉ cần dựa vào ánh sáng phản xạ từ kim loại bóng loáng, cũng làm tôi chói mắt cùng hạnh phúc đến không cưỡng lại được rồi.

“Trở thành người của anh, Hạo.” Mễ Khải tiến đến tai tôi, thì thầm thật khẽ.

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, vẻ mặt mê say.

Tôi biết rõ anh là đang ám chỉ điều gì. Thời khắc này, chúng tôi đã đợi thật lâu.

Vươn tay ôm lấy cổ Mễ Khải, tôi chậm rãi gật đầu.

Được sự đồng ý của tôi, Mễ Khải ôm tôi lên giường.

Mọi thứ hết thảy đều như lời anh nói, động tác vô cùng ôn nhu, như thể đang nâng niu bảo vật, tràn ngập yêu thương.

Mễ Khải nhẹ nhàng hôn lên môi tôi, nụ hôn chậm rãi nhưng cũng đầy say mê. Hai người hôn thẳng tới khi cả hai đều không còn dưỡng khí mới buông ra.

“Anh yêu em.” Mễ Khải ôm lấy gương mặt tôi, chạm nhẹ trán mình vào trán tôi. Phảng phất như đó là tâm hồn anh, cùng thiết tha cầu nguyện.

“Em cũng yêu anh, Khải.” Tôi cũng vậy, ôm lấy anh, đáp lại lời yêu thương của anh.

Hơi thở nóng bức phun lên mặt, đôi môi nóng bỏng của Mễ Khải lại dán lên môi tôi. Một nụ hôn sâu thật dài, mang theo khát vọng của đôi phương, đùa giỡn lý trí của cả hai.

Hôn qua bờ môi, chiếc cằm, một đường trượt xuống phía dưới, tại cổ cùng xương quai xanh, anh để lại ấn ký của mình.

Khi anh ngậm lấy một bên đầu ngực của tôi, tôi cứng người. Lúc trước, nó chỉ làm cho tôi cảm thấy chán ghét cùng cảm giác ướt ướt, nhưng bây giờ, nó lại mang đến một cảm giác kì lạ, kích động cùng khoan khoái dễ chịu, hòa với nhau vô cùng tinh tế.

Tôi càng kịch liệt phản ứng, Mễ Khải càng thêm ra sức. Vuốt ve không lưu loát, lúc nhẹ lúc nặng, không có kết cấu. Nhưng chính bởi như vậy, tôi đã bị dục hỏa bao vây toàn thân.

Anh dùng răng khê cắn, dùng lưỡi trêu đùa, mút lấy, tay kia cũng chuyển qua bên còn lại mà nhẹ nhàng vuốt ve. Khoái cảm từng đợt truyền đến, mà anh lại không buông tha tôi, một tay còn lại lại chạy trên người tôi như khơi hỏa thêm dục vọng của tôi.

Thẳng đến khi đầu ngực tôi sưng đỏ, ướt át, phát ra ánh sáng mỹ lệ, tôi rên rỉ một hồi, Mễ Khải mới thôi ngừng tra tấn chúng.

Môi anh di động xuống dưới, lướt trên bụng. Đầu lưỡi trơn ướt trượt vào trong rốn tôi, ở tại bên trong mà càn quấy. Hai hàm răng không ngừng gặm cắn làn da xung quanh, hai bàn tay to lớn của anh còn không an phận mà sờ loạn trên người tôi. Tôi tưởng như mình sắp bị khoái cảm đánh chìm.

Vuốt ve tinh tế, ôn nhu như vậy tôi chưa từng được hưởng thụ qua, cảm giác này, so với khi cao trào còn thoải mái hơn.

Tại lúc tôi bắt đầu phiêu nhiên, bàn tay nóng bỏng của Mễ Khải bao lấy tính khí của tôi. Cảm giác nóng bỏng tắc nghẽn truyền khắp toàn thân, cơ thể khê run rẩy, môi không nhịn được phát ra tiếng rên rỉ *** đang.

Mễ Khải có chút không biết làm sao gỡ gỡ đầu, do dự bắt đầu xoa lấy.

Lúc nhẹ, lúc nặng, lúc nhanh, lúc chậm, đầu ngón tay còn vô ý hữu ý xẹt qua đỉnh mẫn cảm. Giờ khắc này, lý trí đã không còn từ lâu, đầu óc tôi trống rỗng, chỉ dùng để cảm nhận khoái cảm sung sướng Mễ Khải mang đến.

Trước mắt mơ màng, thân thể tôi giống như đang phiêu diêu trên biển, một luồng sóng mãnh liệt đánh tới.

Mễ Khải kinh ngạc nhìn chất lỏng trắng đục tôi xuất trên tay anh, tựa hồ không thể tin được chính mình làm sao có thể dễ dàng cho tôi khoái hoạt đến vậy.

Tôi mê hoặc giương mắt, mang theo dư vị cao trào, hai gò má ửng hồng, đôi mắt lười biếng khép hờ.

Nhìn tôi, Mễ Khải hung hăng ấn môi mình lên môi tôi, tôi nghe thấy thanh âm cố gắng bảo trì lý trí của anh: “Hạo, anh, không thể đợi được nữa rồi. Kế tiếp... có khả năng, em có thể sẽ bị đau nhức...Anh sẽ tận lực cố gắng không làm em bị thương...”

Tôi cảm thấy một bàn tay lần xuống mông tôi, vuốt ve khe mông, chậm rãi luồn vào trong. Tối chỗ kia, nó nhẹ nhàng vuốt ve mát xa ôn nhu. Một ngón tay mang theo chất lỏng, chậm rãi tiến vào thăm dò.

Cảm giác được cơ thể bài xích đưa đẩy, anh không biết phải làm như thế nào cho phải.

Tôi vòng tay lên cổ Mễ Khải, hôn lên môi anh: “Không sao đâu.”

Nhận được sự đồng thuận của tôi, Mễ Khải mang theo yêu thương, cắn răng cho một ngón tay tiến vào.

Có chất lỏng bôi trơn, mặc dù thật lâu tôi cũng chưa từng làm, nhưng tôi cũng không cảm thấy quá đau đớn hay khó chịu.

Mễ Khải nhìn sắc mặt tôi, có chút yên lòng, bắt đầu di chuyển ngón tay.

Cảm giác được ngón tay bên trong đang đưa đẩy chuyển động, cảm giác quen thuộc dâng lên, tôi muốn nhiều hơn nữa.

Tôi thúc giục, rên rỉ, giấy dựa eo mình.

Một ngón, hai ngón, ba ngón. Mễ Khải mồ hôi đầm đìa, khuôn mặt đỏ ửng, thân thể có chút run rẩy.

Tôi nhìn thấy dự vọng của anh đang vô cùng phần chấn mà ngẩng cao đầu. Thấy anh nhẩn nại vì tôi đến vậy, trong tâm tràn ngập cảm giác hạnh phúc. Tôi ôm lấy vai anh, ghé vào lỗ tai anh, lời nói mang theo nhiệt khí: “Anh ... Vào đi.”

Tôi cảm nhận rõ ràng thân thể anh có chút run lên, cuối cùng vẫn là nhẩn nại nói: “Từ từ ... Anh không muốn, em bị tổn thương.”

Anh đẩy tôi nằm xuống, ngón tay lại tiếp tục lục lọi bên trong thân thể tôi.

Tôi giữ chặt lấy tay anh, đặt ở bên miệng bắt đầu dây dưa.

Tôi cảm giác được, đây chính là hình thức câu dẫn nhất đối với dự vọng và lý trí của anh.

Đột nhiên, một hồi khoái cảm lan truyền khắp toàn thân, lúc tôi còn chưa kịp phản ứng, một tiếng kêu rên đã tràn ra khỏi miệng.

Mẽ Khải mừng rỡ nhìn phản ứng của tôi, lại tại chính nơi vừa rồi mà ẩn vào.

Lần này khoái cảm càng lớn hơn truyền đến, tôi nghĩ mình sắp không thể chịu được nữa rồi.

Mẽ Khải lui ngón tay ra, thân đã đổ đầy mồ hôi mà hôn tôi: “Tốt rồi, Hạo. Đợi lát nữa có thể sẽ đau nhức, nếu không thể chịu được, nói cho anh. Anh, anh sẽ dừng lại.”

Tôi mơ hồ gật đầu, nhìn nam nhân đã cho tôi bao nhiêu tình cảm cùng quan tâm vô cùng.

“Em yêu anh.” Tôi rất yêu anh, yêu tất cả, anh như vậy suy nghĩ cho tôi, cẩn thận, ôn nhu, chu đáo như thế, ngoài anh ra, ai tôi cũng không muốn.

Cảm giác xé rách truyền tới, mang theo đau đớn phủ lấy tôi. Âm thanh ghen ngào cùng nức nở sắp thoát ra. Tôi nhịn xuống. Mẽ Khải có thể cho tôi nhiều nhẩn nại như vậy, cái thống khổ nhỏ nhỏ này tôi hoàn toàn có thể chịu đựng được.

Đến lúc Mẽ Khải toàn bộ tiến vào tôi, anh ngừng lại nhìn xuống tôi, nhịn lại dự vọng bản thân, cúi xuống chạm chán anh vào trán tôi.

“Không được rồi. Em rất đau.”

Tôi lắc đầu, ôm lấy vai anh, không cho anh di chuyển.

“Hạo, em rất đau. Anh làm em bị thương.” Mẽ Khải vội vàng nói, “Mặt mũi em trắng bệch rồi này.”

Tôi lại lắc đầu: “Không có việc gì đâu, em có thể chịu được.”

Mẽ Khải còn muốn nói gì, tôi đã đưa tay lên chặn môi anh: “Anh biết chúng ta đã chờ cái ngày này bao lâu không? Không cần sợ làm em đau, em muốn anh.”

Mẽ Khải chớp mắt xúc động, hôn lên môi tôi: “Anh yêu em, Hạo!” Sau đó bắt đầu luật động.

Một luồng sóng khoái cảm vững vàng mà tràn tới, tôi không nhịn được đáp trả lời anh: “Em cũng yêu anh! Khải, Khải! Khải!”

Một hồi đưa đẩy mãnh liệt, cả hai cuối cùng cũng đạt cao trào mà xuất ra.

Xuân ý qua đi, tôi nằm trong lòng Mẽ Khải, hưởng thụ thời gian ngọt ngào.

Đưa bốn chiếc nhẫn trên tay mình, trong mắt mang theo tình quang: “Em hiện tại đã là người của anh rồi.” Rất lâu trước kia, tôi đã mong muốn được nói ra lời này, nay đã trở thành hiện thực.

Mẽ Khải sững nịnh hôn tôi một cái: “Anh sẽ chịu trách nhiệm với em. Anh yêu em.”

Tôi ngẩng đầu nhìn anh cười cười, tiếp tục chơi đùa chiếc nhẫn.

“Mang theo chiếc nhẫn như vậy có phải là có hơi lộ liễu? Ngày mai đi mua một cái dây xuyên vào, làm thành vòng cổ. Anh thấy sao?”

Mẽ Khải ôn nhu nhìn tôi: “Nghe lời em.”

“Như thế thì nó càng gần tới vị trí trái tim.” Tôi lại ngẩng đầu, cười nhìn anh.

Một đêm tình nồng ý đượm, tràn ngập mật ý còn tiếp tục ...

22. Chương 22

Editor: Mạc Lam Như

Gối đầu lên tay Mễ Khải, được hương vị quen thuộc của anh quần lấy, tôi ngủ thiếp đi.

Hạnh phúc tới dễ dàng như vậy, tôi có cảm giác không chân thực. Mấy tháng trước, việc yêu đương ngay tới chính mình cũng còn chẳng dám mơ tới, chỉ coi đó như hi vọng xa vời, vậy mà hiện tại, hạnh phúc như vậy quả thật giống như đang nằm mơ. Cảm giác ngọt ngào trôi nổi này, phẳng phất giống như đem người ta đặt tại thiên đường vậy.

Trong mơ hồ, tôi cảm giác được toàn thân đau nhức, nhất là nơi sâu kín kia, phía sau có một cánh tay trắng kiện vây lấy mình. Cảm giác quen thuộc như vậy, tựa như tại trong ngôi nhà rét lạnh đó, bị cha một mực khống chế như trước. Chẳng lẽ đây, hết thấy hạnh phúc này, chỉ là mơ thôi sao, chính mình một mực trốn tránh hiện thực, đi tìm hạnh phúc, an ủi bản thân trong những giấc mơ?

Không thể khống chế được, chính mình toàn thân bắt đầu run rẩy, một tầng mồ hôi lạnh tản ra toàn thân. Cái người con trai đang ôn nhu mà bảo vệ mình kia, hết thấy đều hóa thành bọt nước.

Giấy giụa, kêu gào, cổ gằng thoát ra khỏi gông cùm xiềng sắt.

Mễ Khải bừng tỉnh, chân tay luống cuống, trên mặt chứa đầy kinh ngạc cùng lo lắng vô cùng: “Hạo, xảy ra chuyện gì vậy? Tỉnh, tỉnh lại! Hạo!”

“Không muốn! Thả tôi ra! Không muốn!” Cảm giác được có người túm lấy tôi, kéo vào trong ngực, tôi càng giãy giụa dữ tợn hơn.

“Em mở mắt ra xem, là anh! Mễ Khải!” Mễ Khải đem tôi ôm vào trong ngực, ngăn lại động tác của tôi, vỗ nhẹ nhẹ vào mặt cho tôi tỉnh lại.

Mở ra mí mắt, tôi mơ hồ trông thấy một thân ảnh. Một thân ảnh quen thuộc, mang theo ôn hòa cùng quan tâm. Tiêu cự chậm rãi khôi phục, đó là khuôn mặt của Mễ Khải.

Tôi đưa lên bàn tay đang run rẩy của mình, chạm vào mặt anh, một cảm giác ôn hòa truyền đến. Nước mắt trượt ra khỏi hốc mắt, tôi run run nói: “Khải, anh ở đây. Không, anh vẫn chưa bị biến mất.”

Mễ Khải vuốt ve lấy khuôn mặt tôi, vẻ mặt lo lắng nói: “Hạo, em sốt rồi.”

Tôi nhẹ nhàng cười: “Chỉ cần được ở bên anh, phát sốt cũng không phải việc gì quan trọng.”

Mễ Khải có chút nóng vội cùng áy náy: “Anh làm em bị thương. Em sốt như vậy mà anh không có chú ý tới.”

Tôi nhắm mắt lại: “Khải, anh không cần lo lắng cho em, em không sao. Anh như vậy khiến em đau lòng.”

Sau đó, tôi tựa như bảo vật quốc gia được Mễ Khải che chở lấy. Không được xuống giường đi lại, không được nói quá nhiều,...không được trợn mắt quá lâu. (:D). Từ trên xuống dưới, từ cao đến thấp, đều bị anh hầu hạ hết, ăn cơm cũng là anh từng miếng, từng miếng đút cho tôi.

Qua một tuần, hết sốt, nhưng cảm giác tim đập nhanh vẫn còn lưu lại.

Mễ Khải vẫn chăm sóc tôi từng li từng tí một, anh vẫn là tự trách không thôi.

Tết Âm lịch qua đi, Mễ Khải cũng phải tới trường. Tuy vậy, anh vẫn tiếp tục tới siêu thị làm thêm. Có thể cùng anh về nhà, là hạnh phúc lớn nhất của tôi.

Trong hạnh phúc, thời gian trôi qua rất nhanh. Tháng hai, tháng ba, thoát cái đã là cuối tháng tư.

Mễ Khải lại một lần nữa chuẩn bị thi giữa kì, anh cần phải phấn đấu rất nhiều, vì học bổng. Mà người cũng giống như anh, chuẩn bị thi giữa kì, là Hàn Sách, lại đang nhỡ nhơ đi dạo bên ngoài. Hai người tạo nên một sự khác biệt thật lớn.

Nhìn anh đi ngủ trễ, sáng sớm lại vùi đầu vào học hành, tôi rất đau lòng, đồng thời cũng tận lực mà không tới quấy rầy anh. Nhìn anh mệt mỏi, tôi mang lên cho anh một cốc sữa bò nóng, lâu lâu thì làm chút điểm tâm cho anh.

Mễ Khải thấy tôi ngủ cùng ngủ, thức cùng thức với anh, hơn nữa, luôn tự mình chuẩn bị lấy công việc của anh, rất đau lòng mà ôm lấy tôi, tại bên cạnh tai tôi, trịnh trọng ưng thuận lời hứa: “Lúc cuộc thi kết thúc, ngày mùng 1 tháng 5, anh sẽ đưa em đi du lịch.”

Nằm trong ***g ngực của anh, tôi vui mừng cùng cảm động đến nỗi suýt rơi nước mắt.

Tôi nói: “Chỉ cần cùng anh một chỗ, em cũng không mong cái gì hơn. Chỉ cần ở bên anh mà thôi.”

Mễ Khải hôn lên khóe mắt đọng đầy nước mắt của tôi, vòng tay đem tôi ôm thật chặt.

Như vậy, tôi bắt đầu chờ đợi ngày mùng một tháng năm đến.

Tự tính toán thời gian, nhìn bóng lưng cố gắng của anh, trong thâm tâm tôi đều tràn đầy hạnh phúc.

Cuối cùng, ngày thi của anh, cũng chấm dứt.

Nhìn đồng hồ trong siêu thị, cũng sắp tới giờ tan làm, Mễ Khải cùng Hàn Sách tiến vào siêu thị.

Vào bên trong mua ít đồ dùng cùng tài liệu, Mễ Khải ôm lấy eo tôi, ba người khoái hoạt mà trở về nhà.

Mặt trời chiều đã ngã về phía Tây, thân ảnh cả ba cứ thế bị kéo dài thật dài. Trên đường đi, tiếng nói cười không ngừng vang lên.

Đang đi, bỗng một chiếc xe trông cực kỳ quen mắt lọt vào tầm mắt của tôi, cách chúng tôi rất gần mà cấp thiết dừng lại.

Sau đó, từ trên xe bước xuống một người, nụ cười của tôi như đông cứng lại

Tôi nhìn thấy vẻ mặt trầm trọng của cha, vài bước, đi tới trước thân thể tôi, giữ chặt cánh tay tôi, như vậy kéo tay tôi hướng về phía xe.

Cha gầy, tiêu tụy đi rất nhiều, cũng già hơn nữa. Tóc tai rối tung, râu ria lún phún, hốc mắt thâm quầng, bờ môi khô nứt. Áo phục cao cấp nhăn nhúm, trên còn có rất nhiều vết ố vàng, vạt áo còn có chỗ chưa có dắt vào lưng quần. Cả vạt cũng không thắt, hai nút áo trên cùng cũng chưa cài lên.

Tại trong lúc còn đang đang khiếp sợ, tôi cũng không giãy giụa gì cả.

Vẫn chỉ có Mễ Khải kịp phản ứng, kéo tay áo cha lại.

“Hạo!”

Nghe thấy thanh âm của Mễ Khải, tôi mới lấy lại tinh thần, giãy giụa tìm cách cầm lấy tay Mễ Khải.

“Khải! Khải!” Tôi gấp gáp gọi.

Mễ Khải cũng sắp bị mang đi khỏi mình rồi. Tôi trốn đi, là để tìm cuộc sống hạnh phúc của chính mình, bây giờ lại bị cha tìm được. Cha muốn mang tôi về, trở về căn nhà lạnh lẽo kia.

Trở về lần này, để phòng ngừa tôi chạy trốn lần nữa, không biết cha sẽ dùng cách gì để trông giữ tôi đây. Hiện tại, rời khỏi Mễ Khải, sau này khả năng có thể gặp lại anh cũng không còn nữa.

Nghĩ đến khả năng tương lai, cảm giác sợ hãi chạy thẳng lên não.

Tôi khóc, gắt gao túm lấy tay Mễ Khải, khàn giọng kêu tên anh, tất cả tình cảm trong lòng đều hóa thành một chữ, trong thân thể mãnh liệt kêu ra.

“Hạo! Hạo!” Mễ Khải cầm lấy tay tôi, hướng vào ngực anh kéo tới.

Cha cũng không có lên tiếng, mặt không biểu tình, tiếp tục lôi tôi lên xe.

Bỗng hai người âu phục màu đen từ trên xe bước xuống, mỗi người một bên, đem Hàn Sách cùng Mễ Khải kéo ra.

Nhìn Mễ Khải cùng tôi tay dần tách rời, từng điểm, từng điểm rời xa.

Tôi khóc hô giã giụa càng dữ tợn hơn: “Thả con ra! Thả con ra! Con không muốn! Con phải về! Khải! Khải!”

Vô luận tôi có giã giụa ra sao, cha cũng không có mảy may nửa điểm động tĩnh, nửa phần dao động, thẳng tắp hướng xe đi tới.

Tôi vươn tay hướng về phía Mễ Khải, trên không trung vùng vẫy. Nhưng khoảng cách giữa hai chúng tôi là ngày càng xa.

Mễ Khải cũng giã giụa cố thoát khỏi hai người kia, nhìn tôi ngày càng bị mang đi xa, vội vàng hô to: “Hạo! Hạo! Hạo!”

Rốt cuộc, tôi vẫn là bị cha mang lên xe.

Đóng cửa xe, cha lập tức chốt khóa, thả tôi ra.

Tôi ngay lập tức mở cửa xe, lôi kéo vài cái, cửa xe vẫn y nguyên như vậy. Lúc này, xe run run vài cái, bắt đầu chuyển động.

Tôi càng thêm luống cuống, vỗ lấy cửa sổ xe, kêu lớn: “Thả tôi ra! Thả tôi ra!”

Xe dùng tốc độ cực nhanh mà đi, tôi lo lắng chuyển hướng ra cửa sổ sau xe, tan nát cõi lòng, bất đắc dĩ mà gọi ra cái tên đã hơn vạn lần khắc ghi trong lòng: “Khải! Khải!...”

Thẳng đến khi phía sau bụi mù, bóng dáng Mễ Khải cũng không còn thấy được nữa.

Lôi kéo lấy âu phục của cha, tôi như phát điên mà kêu gào: “Thả con xuống! Con không muốn phải về nhà! Con phải trở về với Khải...”

Cha thẳng tắp nhìn tôi chòng chọc, cái gì cũng không có làm, ngay cả lông mày cũng không có nhú xuống.

Rất xa, đi qua một khu vực hẻo lánh, trong tâm tôi, nỗi sợ hãi càng thêm bí ẩn.

“Cầu cha! Cho con xuống xe! Con không muốn về nhà...”

Cầu khẩn, khóc kêu, cha vẫn y nguyên, bất vi sở động.

Trên đường đi, khóc rống cùng cầu khẩn đều không có dừng.

Xe đi lên đường cao tốc, vùng đất bằng phẳng.

Tôi khóc đến không ra nước mắt nữa, gọi đến thanh âm khàn khàn, lôi kéo cha đến hai tay vô lực, biết rõ hết thấy kết cục đã định.

Tôi rũ xuống hai tay, vô lực dựa vào cha.

Thấy tôi bình tĩnh trở lại, cha đem tôi đặt lên ngực, vỗ nhẹ lấy lưng tôi.

Tôi nhắm mắt lại, chậm rãi phun ra một câu: “Con hận cha.”

Nghe thấy vậy, thân thể cha cứng ngắc, sửng sốt một chút. Một hồi sau, cha một tay lại phóng xe đi tiếp, một tay tiếp tục vỗ vỗ lấy lưng tôi.

23. Chương 23

Editor: Mạc Lam Như

Vừa vào đến cửa, tôi đã bị cha ôm lấy, chặt tới nỗi tôi hít thở không thông. Tôi cảm giác được rõ ràng thân thể cha đang run rẩy.

Tôi không hề làm gì, chỉ mặc cha ôm lấy.

Qua thật lâu, cha mới hấp tấp thả tôi ra, tay chân luống cuống nói: “Cha, cha rất lâu rồi không có tắm rửa. Mùi trên người nhất định rất khó ngửi. Như vậy lại ôm con... Cha, cha đi tắm rửa. Con chờ một chút.”

Cha vừa mới nói như vậy, tôi mới chú ý tới hình tượng lờ mờ của cha. Bình thường, cha tao nhã là vậy chắc chắn sẽ không bao giờ để mình mất hình tượng của mình ...

Nói xong, cha có chút lảo đảo, chạy vào nhà tắm.

Vừa rời khỏi tầm mắt cha, tôi lập tức chạy đi mở cửa, lại không ngờ tới, khóa cửa đã bị thay đổi, không chỉ muốn đưa mật mã, mà còn phải kiểm tra dấu vân tay. Trước khóa công nghệ cao đang từng từng trước mặt, nó giống như một nhất chặn đứng đường sống của tôi vậy.

Cửa trước không được, tôi đi tới cửa sau, rồi lại giống hệt như ban nãy. Tôi cảm giác có chút thất bại, tiến tới xem xét cửa sổ. Mỗi một chiếc cửa sổ đều có thiết bị gắt gao phong bế.

Cố gắng nâng đỡ thân thể bất ổn, tôi chạy đi tìm điện thoại. coi như tôi không thể ở cùng Mẹ Khải, cũng phải để cho bọn họ biết được chút tin tức. Tôi nhiên bị người ta bắt đi, Mẹ Khải cùng Hàn Sách nhất định là rất lo lắng.

Đi quanh phòng một vòng, nơi vốn để đặt điện thoại nay cũng không còn thấy đâu. Đi tìm khắp xung quanh, cũng không thấy nửa điểm điện thoại. Hiện tại, tôi đã tinh tường nhận thức rồi. Cha hiện tại chính là, đem tôi cách ly với thế giới bên ngoài.

Ngôi nhà đẹp đẽ này biểu hiện ra bên ngoài cũng không có gì là bất thường cả, nhưng trên thực tế, nó đã biến thành một loại nhà giam, không còn nghi ngờ gì nữa, một nhà giam vô cùng đẹp đẽ, quý giá.

Đi tới thư phòng, vừa rồi lúc xem xét cửa sổ, tôi đã nhìn thấy một ít đồ dùng học tập cùng một số thứ lộn lộn rơi trên mặt đất, nghĩ tới sau khi tôi mất tích, cha đã lật tung căn nhà lên để tìm tôi. Nếu như nhớ không lầm thì lúc trước khi cần dùng điện thoại, tôi đều phải ở nơi này.

Trong đồng đồ vật, tôi tìm ra điện thoại, nhanh chóng khởi động máy, màn hình hiện lên: “Mời cầm thẻ Sim vào”

Mấy chữ vô cùng đơn giản như vậy tựa như cái búa tạ, làm cho tôi thật lâu cũng không có phản ứng.

Nhanh chóng gỡ pin điện thoại ra, cái mảnh quen thuộc kia cũng không còn nữa rồi.

Thất thần ngã ngồi xuống đất. Phần nộ, sợ hãi cùng không cam lòng điên cuồng mà giằng co trong đầu. Hiện tại, hi vọng duy nhất của mình đều vô tình bị đánh vỡ. Vừa nghĩ lại, còn có điện thoại của cha.

Tìm được cặp đi làm của cha, không có điện thoại. Tôi bình tĩnh nhớ lại xem cha thường để điện thoại ở đâu.

Đi vào phòng ngủ, cha thường thích đặt dưới gối ngủ. Vạch gối ngủ lên, trông thấy phía dưới là một kiện quần áo màu đen, cầm lấy quần áo, phía dưới cái gì cũng không có.

Hi vọng lần nữa tan vỡ. Trong lúc còn đang nản lòng thoái chí, ánh mắt tôi đột nhiên chú ý tới quần áo đang cầm trên tay. Đó là bộ tôi đã ném vào thùng giặt – đồng phục.

Đồng phục nhẵn nhụi nhúm nhúm, tản ra một mùi rất lạ, còn có nhiều vết bẩn. Mùi hương này, giống hệt của cha.

Nghĩ đến cha mỗi ngày mệt mỏi cùng hốc mắt thâm quầng, còn cả cái đồng phục bẩn này nữa. Cha hằng ngày đều không biết mệt mỏi kiếm tìm thân ảnh tôi trong trí óc.

Vào lúc cha phát hiện không thấy tôi, cha đã thương tâm biết nhường nào, lo lắng ra sao cha xuất ra không biết bao nhiêu nhân lực tìm tôi trên đường phố lớn nhỏ tìm kiếm bóng hình tôi lúc phát hiện tôi che giấu đồ vật, cha đã thống khổ đến thế nào và cả lúc tìm thấy đồng phục của tôi, cha đã sợ hãi tới mức nào.

Mỗi ngày, mỗi ngày cha là như thế nào tưởng niệm cùng kiếm tìm tôi, mỗi đêm như thế nào mà vuốt ve y phục tôi mà chìm vào giấc ngủ ...

Lúc tôi còn đang ngẩn người, cha vọt lên tiến đến. Tóc còn mang giọt nước, cha chỉ dùng một chiếc khăn vẩy lấy thân dưới, cả người tràn đầy bọt nước, hiển nhiên là cha giặt rửa nhanh nhẹn giống như lúc chạy vào nhà tắm.

Thấy tôi đứng trước giường của mình, cha yên tâm thở dài nhẹ nhõm, nhưng gương mặt lập tức lộ ra biểu tình sợ hãi. Cha chậm rãi vươn tay, còn mang theo chút run rẩy, nhẹ nhàng nâng gương mặt của tôi lên. Tay vừa chạm vào má tôi, cả thân thể tôi đã nằm trong ***g ngực cha.

“Thật tốt qua! Tiểu Hân, con thật sự trở về rồi.” Cha kích động đến nỗi ngay cả thanh âm cũng run run.

“Cha còn tưởng rằng đây cũng là đang nằm mơ, lại mơ thấy con về rồi. con trở về rồi, cha rất vui mừng, rất hạnh phúc. Tĩnh lại, không thấy bóng dáng con, cha lại tưởng như mất con thêm lần nữa. Đang tắm rửa, cha đột nhiên sợ, sợ đây chỉ là đang nằm mộng. Xong vào phòng ngủ, trông thấy con, cha thật vô cùng cao hứng, Tiểu Hân đã thật sự trở về. Nhưng cha lại sợ nữa, chỉ cần đụng vào con một cái, con rồi lại biến mất không dấu vết. Cha lại càng sợ hơn, lúc này đây chỉ là vọng tưởng.” Nói đến đây, thanh âm cha nghẹn ngào.

Lúc này đây, tôi cảm thấy thực xin lỗi cha. Chính mình hoàn toàn không để ý tới hậu quả, thật không nghĩ tới nhất, lại là cha ở lại sẽ ra sao. Chính mình quá mức ích kỷ, một lòng chỉ nghĩ đến bản thân. Nhưng là cha nói một câu, liền đem tôi giam vào nhà giam này.

“Cha đã mất con đi một lần, nay đã trở lại, nhất định sẽ không để Tiểu Hân rời khỏi cha thêm một lần nào nữa.”

Cha kích động nói, như đem cái chết của tôi ra tuyên bố.

Về đến nhà sau một tuần lễ, tôi đều không ra khỏi nhà, cha cũng không ra khỏi nhà. Công việc cũng không buồn để ý, chỉ là một mực nhìn chòng chọc tôi, làm cái gì cũng đều phải cùng cha, không cho tôi ly khai khỏi tầm mắt của cha. Đi nhà vệ sinh tắm rửa đều phải báo cáo, được cha cho phép mới được làm. Cả người liền giống như bị giam lỏng.

Tuy cuộc sống ở đây áp lực vạn phần, nhưng tôi vẫn đang tìm lấy cơ hội ra ngoài.

Điện thoại của cha tùy ý bật lên, không phải tôi không biết lợi dụng, nhưng là mã giải khóa, bốn con số nhỏ nhỏ kia chính là đang cản trở tôi.

Tôi đã thử qua rất nhiều thứ, như là sinh nhật tôi, sinh nhật cha, ngày năm 4 tuổi đó, ngày năm 13 tuổi kia,... Mà ngay cả ngày nghỉ gì gì cũng thử qua, không có một cái nào đúng cả.

Cha nhẹ nhàng cầm lấy điện thoại trong tay tôi, đem tôi chăm chú ôm vào ngực. Mặc tôi giãy giụa như thế nào, cha cũng không có nửa điểm phản ứng.

Trải qua một ngày cuối tuần như vậy, cha hoàn toàn không để tôi tìm được chút khe hở nào, mặt khác tôi lại có một phát hiện. Cha ngoại trừ ôm tôi, cũng không có làm thêm hành động nào thân mật hơn, ngay cả nụ hôn chào buổi sáng tốt lành của cha cũng không có. Cha như vậy cũng không để lại cho tôi gánh nặng tư tưởng quá lớn.

Một tuần trôi đi rất nhanh, cha cảm bộ đồng phục mới, ướm thử trên người tôi.

“Tiểu Hân, đến thử đồng phục của con đi.” Cha nhẹ nhàng gọi tên tôi, trên mặt là nụ cười sáng lạn, nhưng cái cười kia cũng không che giấu hết được u buồn sâu trong nội tâm.

“Tiểu Hân lần này ra ngoài thật lâu, cũng cao lớn lên nhiều rồi. đồng phục lúc trước cũng không vừa người nữa rồi.”

Nhìn đồng phục trong tay cha, tự mình xem xét lại, quả thật tôi cũng cao lên nhiều rồi. Lúc trước chỉ đến bắp vai cha mà giờ đã cao hơn cằm của cha một chút rồi. Thời gian nửa năm kia đã khắc lên người tôi dấu ấn vĩnh cửu rồi.

Cha cúi nhìn tôi, lát sau khẽ thở dài, giúp tôi mặc quần áo.

Trong gương là một thân thể thon dài của thiếu niên, một bộ trang phục màu đen, toát lên hương vị tuổi trẻ. Thiên nhiên vươn tay vuốt chân đều là bộ dạng xinh đẹp.

Phía sau, cha đang dùng sức mà nhìn chòng chọc hình dáng trong gương, ánh mắt cha tràn ngập lửa nóng, như là muốn một ngụm nuốt chửng đối phương vào bụng nhưng lông mày lại co rút nhanh, mang theo nét nồng đậm sâu bi.

Cha đi tới phía trước, khẽ vuốt ve bả vai tôi. Mỗi một động tác đều chứa đựng bao ý nghĩ nhu hòa – yêu thương, làm tôi trong một thoáng bỗng cảm thấy nhói đau.

“Tiểu Hân, ngày mai con đi học. Cha đã liên lạc tốt với nhà trường rồi.”

Tôi nhìn cha, trên mặt cha chính là ngập tràn thống khổ. Bỏ đi tính toán trong nội tâm, tôi thuận theo động tác của cha, tiến vào trong ngực cha.

Cha than ra một hơi, bên trong lộ rõ bi thương mà tôi không tài nào chịu nổi.

Ngày hôm sau, lúc chuẩn bị ra cửa, chuông cửa vang lên. Cha không chút hoang mang, xỏ giày vào rồi đi mở cửa. Đang đứng ngoài cửa chính là cái người đã ngăn trở Mễ Khải một tuần trước, cách ăn mặc y hệt. Cái người một thân đồ Tây đen cùng kính râm làm cho tôi không rét mà run, chân không tự giác mà thối lui hai bước.

Cha cười cười, giữ chặt tay tôi, đi tới trước cửa ga ra. Ngồi lên phía sau, người kia cũng tương tự leo lên ghế lái.

Cửa xe bị khóa lại, tôi biết mình không còn cách nào thoát được nữa.

Một đường xe, hai cha con cùng im lặng. Ánh mắt cha vẫn luôn dán chặt lên người tôi, trong thiên ngôn vạn ngữ, tôi lựa chọn cách xem nhẹ điều ấy.

Trường trung học Tông Bắc, ngôi trường phía trước đã quen đến mức không thể quen thuộc hơn được nữa.

Đi vào phòng hiệu trưởng, cha cùng hiệu trưởng hàn huyên vài câu. Trong lúc đó, tay của tôi luôn bị cha nắm chặt trong tay, tại cửa phòng hiệu trưởng, cái người áo đen cũng một mực đứng đó.

Sau khi nhận sách, đến phòng học, cha cũng đều là dắt lấy tay tôi mà đi, còn có một người một mực đi theo chúng tôi.

Chúng tôi cùng tới trước cửa một lớp 11. Mặc dù tôi đã nửa năm không có đến trường, cha vẫn quyết định cho tôi cùng học với mọi người năm thứ 2 trung học.

Tiến vào phòng học, không cần tự giới thiệu, bên cạnh tôi, một ai đó đã bắt đầu bắt chuyện.

Tôi quay đầu, đó là một người đeo kính, trên người toát lên khí tức nhã nhặn cùng chút liêu lĩnh của một thanh niên cao lớn.

“Tôi tên Trương, là lớp trưởng, sau này nếu có khó khăn gì, cậu có thể tìm gặp tôi.” Không có mỉm cười, chỉ có âm thanh lạnh lùng phát ra.

Lớp học lúc trước không có người này. Mặc dù không muốn nhưng tôi vẫn phải hướng cậu ta cười cười, cũng quyết định không để ý tới cậu ta nữa.

Cha đi rồi, suy nghĩ của tôi bắt đầu trôi nổi, cũng không rõ ràng là cảm giác gì. Thẳng tới khi vừa rồi, cha còn một mực bảo bệ tôi chặt chẽ, giờ khắc này lại không hề kiêng kỵ mà đem tôi thả vào trường học. Như vậy không có phòng bị gì, giống như cố ý cho tôi cơ hội chạy thoát.

Nhưng là, hết thấy, đều không có đơn giản giống như những gì tôi tưởng tượng.

Hết giờ học, không có dấu hiệu gì đặc biệt. Các học sinh thừa dịp nghỉ giữa giờ nói chuyện phiếm hay chuẩn bị bài cho tiết học tiếp theo giáo viên như thường lệ xách cặp ra ngoài, không có bất kỳ điều gì kỳ lạ quái thú thúc tôi, mọi thứ đều diễn ra hết sức bình thường.

Nhấn nài vài tiết học, tôi tiếp tục quan sát tình hình xung quanh, xác định bên cạnh cũng không có người của cha tới giám sát tôi mới thừa dịp tan học hỗn loạn mà ra khỏi phòng học.

Đi qua hành lang gấp khúc, băng qua sân trường, vậy mà Trương vẫn một mực đi theo tôi ở một khoảng cách không xa không gần. Điều này mơ hồ làm tôi có cảm giác có cái gì không đúng.

Lúc đi ra cổng trường, đã thấy sẵn một chiếc xe hơi, bên cạnh xe là hai người vận y phục đen đang đứng.

Tình hình như vậy, tôi biết rõ mình không có khả năng theo cổng trường mà trốn thoát rồi. Quay người, tôi đi đến chỗ bức tường vây xung quanh trường.

Tìm được một chỗ tường thấp thấp, tôi chuẩn bị leo qua, lại bị một cánh tay giữ lại.

Quay người lại, lại là Trương, cái người vẫn một mực đi theo tôi từ bấy đến giờ. Giờ thì tôi chắc chắn cậu ta chính là người mà cha phái tới giám sát tôi.

Sau đó thì tôi cũng nắm được tin tức. Trương là người của công ty cha, vô cùng tài giỏi, được cha đưa tới từ một trường học khác chuyển đến đây, ở trường giám sát nhất cử nhất động của tôi.

Tuy sớm biết cha không có khả năng đơn giản mặc kệ tôi ở trường học như vậy, nhưng thật sự là cha đã rất rất cẩn trọng rồi, đem nội tâm vẫn còn bị đả kích về chuyện trước đây cùng niềm hi vọng nhỏ nhoi của tôi ra tàn phá ác liệt.

Mỗi ngày tới trường học, cha giống như giao ban, đem tôi sang cho Trương, tận tay! Trong trường học, bất luận tôi có đi tới đâu, cũng đều có Trương phía sau.

Cậu ta đi theo tôi, giám sát từng cử chỉ hành động của tôi, chỉ cần tôi có hơi hướng chạy trốn hay cùng người bên ngoài liên hệ một chút thì cậu ta ngay lập tức ngăn lại. Sau khi tan học, cậu ta sẽ trông giữ tôi, ngồi trong phòng học chờ cha hoặc cha cho người vào đón. Tôi chưa từng có lúc nào được ở một mình.

Coi chừng tôi như vậy, quá cẩn thận, kín kẽ, không chỗ hở. Tôi hết thấy đã chịu sự an bài của cha, chậm rãi phong bế nội tâm mình, trở lại như lúc trước, không nghe, không hỏi, không nhìn chính mình, không hề mỉm cười, cũng không hề nói thêm điều gì nữa, chỉ nhẫn nhịn chịu đựng, chờ cơ hội, chớp lấy mà hành động

24. Chương 24

Editor: Mạc Lam Như

Thời gian ngày từng ngày lại trôi qua, không có chấn động, giống như ao tù nước đọng, chậm rãi mà hư thối biến chất.

Cha phòng bị nghiêm ngặt chưa hề giảm một chút nào, theo tôi từng nơi, áp bách từng chỗ. Tôi cảm tưởng không gian trước mặt như bị bó hẹp cùng khí tức tự do đã bị hút cạn.

Cuộc sống cứ như vậy trôi qua, tôi cảm thấy lòng mình đang dần dần chết đi, dần dần buông đi từng cơ hội, cứ vậy cho tới khi mình chết vào nhiều năm sau.

Đó là một buổi chiều khi mặt trời đã ngã về phía Tây. Trương, cậu ta mặt không biểu tình ngồi đối diện với tôi trong lớp học. Nhìn khuôn mặt lạnh như băng của cậu ta, từ trong tâm tôi cảm thấy vô cùng sợ hãi con người trước mắt. Cậu ta lãnh khốc, vô tình, trong mắt chỉ chứa đựng lợi ích của chính mình, chỉ cần là thứ có thể đem lại lợi ích cho bản thân, kể cả con người, cậu ta sẽ không bỏ qua bất kì thứ gì những thứ còn lại, đều không thể lọt vào mắt cậu ta.

Lúc mới bắt đầu, tôi còn cầu xin cậu ta thả tôi đi. Cậu ta chẳng những không nhân từ nương tay mà còn đe dọa tôi sẽ nói chuyện này cho cha biết.

Cha đối với Trương rất có tín nhiệm, cậu ta rất được trọng dụng, những lời cậu ta chắc chắn cha sẽ tin. Và còn lợi ích của cậu ta, tất cả đều phụ thuộc vào tôi.

Cha để cậu ta ở đây, chẳng khác gì ám chỉ tiền đồ của cậu ta chính là nằm ở việc có canh giữ tôi cẩn thận hay không. Như vậy thì ... Cậu ta ở đây, tôi sẽ không cách nào trốn thoát được.

Điện thoại của Trương vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

Tiếp nhận điện thoại, Trương lạnh lùng liếc nhìn tôi, cái nhìn này, làm tôi lạnh tới thấu xương.

Trương ngắn gọn trả lời điện thoại rồi cúp máy, sau đó lại là một mảnh lặng yên.

Các bạn đã tan học hết, phòng học trở nên yên tĩnh dị thường. Ngoài cửa sổ, bầu trời dần chuyển sang màu đen đêm tối.

Mỗi lần tan học, trong lớp chỉ còn tôi và Trương, tôi đều tràn ngập cảm giác lo lắng cùng sợ hãi.

Vào lúc tôi cảm thấy bản thân dường như không thể hô hấp nổi, cửa phòng học bị đẩy ra.

Đi vào trong không phải là cha, mà là chú Đường đã lâu không gặp.

“Thật có lỗi, chuyện công ty bận quá, chú tới muộn.” Chú Đường hiền hòa xin lỗi.

Thấy chú Đường vào cửa, Trương không nói lời nào, cầm lấy cặp sách bước đi.

Đợi Trương ra khỏi phòng học, chú Đường mới kéo lấy tay tôi đi ra ngoài, vừa đi vừa nói chuyện: “Hôm nay công ty bề bộn nhiều việc, cha không rảnh tới đón cháu, bảo chú tới đón cháu trước. Chú đã lâu rồi không gặp cháu, chắc cũng phải tầm nửa năm rồi.”

Gặp được chú Đường, tôi có chút kích động. Nếu là chú Đường, có lẽ vẫn còn cơ hội.

Giữ chặt tay chú Đường, tôi cầu khẩn: “Chú Đường, hôm nay có thể cho cháu tự về nhà được không?”

Chú Đường nhìn tôi, có chút bất đắc dĩ cười cười: “Tiểu Hân, việc của cháu với cha chú biết cả rồi. Những ngày này khổ cho cháu rồi. Cha của cháu cũng là vì lo lắng cho cháu, cháu thông cảm cho cha cháu một chút.”

Nói đến đây, chú Đường ý tứ dừng lại. Mà ‘con đường sống duy nhất này’ lại đang nói cái gì mà cha nhất định không buông tha tôi.

Tôi vội vàng bắt lấy tay chú Đường, càng thêm bức thiết, năn nỉ: “Chú Đường, cháu xin chú, thả cháu đi! Chú là người nhìn cháu từ nhỏ tới lớn, cháu biết rõ chú là người tốt. Xin chú! Thả cháu đi!”

Chú Đường chậm rãi thở dài, nói: “Tiểu Hân, cháu cũng biết cha cháu đối với sự việc của cháu là vô cùng nghiêm túc. Chú tuy theo chân giám đốc nhiều năm, cũng được đồn thổi coi như một trợ thủ đắc lực của cha cháu, nhưng kỳ thật, chú chẳng qua chỉ là một viên chức làm công ăn lương cho cha cháu. Hôm nay, nếu như chú thả cháu, việc chú bị cách chức thì chưa tính đến, nhưng mà gia đình chú, già trẻ lớn bé, cháu nghĩ cha cháu sẽ đơn giản buông tha cho họ sao?”

Chú Đường lau nước mắt trên mặt tôi: “Tiểu Hân, mong cháu thông cảm cho nỗi khổ tâm của chú. Chú Đường này không có năng lực giúp cháu trong chuyện này. Khi chú có đủ khả năng trong phạm vi có thể rồi, bất luận cháu có thỉnh cầu điều gì, chú nhất định sẽ dốc sức giúp đỡ cháu.”

Cúi đầu xuống, tôi biết rõ, cha là người thủ đoạn như thế nào. Chính mình lại đi cầu xin, thật là làm chú Đường phải khó xử rồi.

Tận mắt thấy được lối thoát duy nhất bị chém đứt, tôi ảo não khóc lên. Âm thanh nghẹn ngào kìm nén trong cổ họng tràn ra, nhẹ nhàng phiêu tán ra sân trường đen kịt.

Từ lúc chào đời đến nay, đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy bất lực như vậy. Trong thế giới mà cha xây dựng cho tôi, tôi cảm giác mình thật vô năng, tự mình kiếm tìm hạnh phúc của mình cũng không làm được.

Chú Đường cũng rất áy náy, nhẹ nhàng vỗ vai tôi an ủi. Sau đó chú mới kéo tôi tiếp tục đi lên phía trước.

Ngồi trên xe, xe phóng đi chậm rãi, đèn đường chiếu xuống sáng trưng như ban ngày, một thành phố tấp nập, trưng diện và nhiều màu sắc. Ánh sáng hồng hồng, xanh xanh nhẹ lướt qua mặt tôi, thấp thoáng trong đó nét bi ai khó nói.

Trên đường đi, không có ai nói chuyện. Chú Đường nhẹ nắm lấy tay tôi an ủi.

Tôi nâng lên đôi mắt mông lung đắm lệ, truyền vào đó vô vàn hy vọng nhìn chú Đường, mở miệng nói ra thỉnh cầu của mình: “Chú Đường, có thể cho cháu mượn điện thoại được không?”

Chú Đường nhìn tôi thật lâu, im lặng lấy cho tôi mượn di động của chú.

“Cháu cảm ơn chú!” Tôi cảm kích nhận lấy.

Bấm lên dây số quen thuộc, kích động tràn đầy nội tâm, tràn cả ra bề ngoài, khiến các ngón tay tôi đều run rẩy.

Đưa điện thoại lại gần lỗ tai, tôi lại nghe thấy tiếng tim đập của mình, vang lên thành thạch mạnh mẽ.

Tiếp đó, tiếng người cứng nhắc truyền đến: “Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên ...”

Tựa như sét đánh giữa trời quang, nội tâm đang tràn đầy sung sướng của tôi đột nhiên không còn nữa – điện thoại của Mễ Khải không liên lạc được.

Nước mắt không nghe lời lại lần nữa chảy xuống, nội tâm bị thương của tôi muốn là sao cũng không thể ngăn lại được.

Tôi tự nhếch môi thăm đạm cười, tự nói với chính mình là không sao, còn có điện thoại của Hàn Sách.

Bấm số điện thoại của Hàn Sách, tôi chậm rãi đưa về phía lỗ tai, tay lại càng run rẩy lợi hại hơn. Trong nội tâm tôi vô cùng sợ hãi, sợ rằng ngay cả Hàn Sách cũng không thể liên lạc được nữa. Tôi chỉ mong có thể nói với họ vài lời, báo cho họ biết chút thông tin của tôi.

Mang theo bị thương, sợ hãi cùng khẩn trương, tôi giống như đang chờ đợi tuyên án tử hình, nhưng thật là một kỳ tích, trong điện thoại bỗng vang lên tiếng nói: “A lô?”. Một tiếng này, giống như tin vui mà thượng đế ban xuống cho tôi, như hồi sinh chính mình vậy.

Điện thoại gọi tới nhưng đầu dây bên kia không nói gì, Hàn Sách có chút khẩn trương nói: “Này, ai vậy?”

Tôi kích động đến nổi lú cả lưỡi, bắt đầu cà lăm: “Tôi, là tôi.”

Nghe được thanh âm của tôi, giọng nói của Hàn Sách cũng trở nên kích động: “Dương Hạo? Là cậu sao? Dương Hạo?”

“Ừm! Là tôi.” Giọng nói lâu ngày mới được nghe lại, làm tôi xúc động đến rơi lệ.

“Tôi biết rồi, Dương Hạo. À, đúng rồi, cậu bây giờ đang ở đâu? Ngày đó, sao cậu lại bị bắt cóc vậy? Cậu có bị thương ở đâu không? Còn có ...” Hàn Sách vô cùng kích động, hỏi liên tiếp một chuỗi vấn đề.

Chà nhẹ nước mắt, đợi Hàn Sách đặt câu hỏi xong, tôi mới một lần nữa lên tiếng: “Mễ Khải thì sao? Anh ấy có ở đây không?” Tôi chỉ đơn giản nói hai câu.

“Hừ, cậu đúng là trọng sắc khinh bạn..” Hàn Sách còn chưa nói hết, bên đầu dây bên kia đã thật im lặng, sau còn nghe cả tiếng thở dài. Sau thanh âm Hàn Sách mới lần nữa vang lên: “Cậu ta bị cho thôi học rồi.”

“Sao lại như vậy? Hiện giờ anh ấy ra sao rồi?” Tôi cấp thiết hỏi.

“Ngày đó, sau khi cậu bị đưa đi, hai chúng tôi bị đưa lên trường học tra khảo, Mễ Khải bị đuổi học. Tôi đã phải tốn rất nhiều công sức, cật lực chối bay quan hệ với cậu thì mới có thể qua được một kiếp. Sau khi bị thôi học, Mễ Khải cũng thử đi tìm việc làm, nhưng đều thất bại.”

“Vậy sao?” Tôi thì thào nói.

“Đây thực chất là đang xảy ra chuyện gì vậy? Có thể nói cho tôi nghe không?”

“Anh còn nhớ rõ lúc trước tôi có nói trong nhà xảy ra chuyện tôi mới phải rời đi. Kỳ thật là tôi đã trốn đi. Hôm đó, chỉ là cha tôi đưa tôi đi mà thôi.” Tôi nói ra một cái nguyên nhân đơn giản.

“Có một việc, làm phiền anh có thể chuyển lời đến Mễ Khải giúp tôi được không?” Tôi gọi điện thoại lần này cũng là vì mục đích này.

“Nói đi.”

Tôi hít sâu một hơi, nhàn nhạt nói: “Kỳ thật, tên của em không phải Dương Hạo, sinh nhật của em cũng không phải là tháng 9 năm 3, em cũng chưa tròn 18 tuổi. Em tên thật là Đồng Vũ Hân, cha của em là Đồng Nghiệm, công ty khí điện Minh Thiên là công ty của cha em. Em thực xin lỗi, Mễ Khải. Em đã không nói thật với anh. Em làm anh bị đuổi học, thật xin lỗi. Em cũng không mong anh có thể tha thứ cho em. Nhưng, em yêu anh, phần tình cảm này của em là thật lòng.” Nói đến câu cuối cùng, tôi đã khóc không thành tiếng nữa rồi.

“Cậu bây giờ đang ở đâu? Chúng tôi đi tìm cậu, sẽ đem sự tình của cậu nói rõ ràng với cha cậu.” Hàn Sách kích động nói.

“Không! Hai người đừng đến. Các anh không đâu lại được cha tôi đâu.”, tôi nức nở nói, “Tôi hiện tại bị bảo hộ rất nghiêm ngặt, hai người có tới cũng không thể gặp được tôi đâu. Hãy để tôi nghĩ cách, nghĩ cách chạy trốn. Hai người đừng đến, tôi không muốn ... làm hại mọi người lần nữa.”

Dập máy, tôi đưa trả điện thoại cho chú Đường, mỉm cười cảm ơn chú: “Cháu cảm ơn.”

Chú Đường sờ sờ đầu tôi, cảm khái vô hạn nhìn tôi. Trong mắt chú, chính tôi còn nhỏ như vậy mang trên lưng tình cảm sâu đậm như vậy, có lẽ là một loại bất hạnh.

Ô tô chậm rãi chạy gần tới nhà, từ rất xa, tôi cũng có thể trông thấy trong nhà vẫn còn sáng đèn.

Lúc cha mở cửa, hương thơm ngào ngạt của thức ăn từ trong nhà bay ra.

“Tiểu Hân, nhanh tới dùng bữa. Con đói bụng rồi phải không?” Cha vẻ mặt vui vẻ đón tôi vào nhà, gật nhẹ đầu với chú Đường rồi đóng cửa vào. Cha nói: “Hôm nay có món sườn xào chua ngọt Tiểu Hân thích nhất cùng canh trứng. Để cặp sách xuống rồi rửa tay ăn cơm đi con.”

Đúng như lời chú Đường nói, cha chỉ coi chú như một trong một ngàn viên chức khác trong công ty, dù cho chú có tuân theo lệnh của cha mang tôi về nhà, cha cũng chẳng quan tâm tới chú.

Tôi nghĩ, như vậy cũng tốt, để tránh cha hỏi han thêm gì, tôi cái gì cũng không có nói.

Ngày hôm sau, cha thái độ khác thường, dậy thật sớm, làm một bữa sáng rất phong phú rồi mới gọi tôi dậy.

Nhìn thức ăn tràn đầy trên bàn ăn, vốn tôi cũng không có hứng ăn, giờ lại càng có chút buồn nôn. Cha cũng mặc kệ tôi, bắt đầu ăn.

Không thể phủ nhận, cha vô cùng đẹp trai, chỉ là ăn một món bình dân như sữa đậu nành cùng bánh quẩy nhưng lại đem đến cho người ta cảm giác ưu nhã, cao quý. Nếu như là lúc trước, tôi có lẽ vẫn còn đang thưởng thức hình ảnh đẹp đẽ này. Nhưng giờ là hiện tại, người trước mắt chỉ mang đến cho tôi cảm giác muốn trốn tránh mà thôi.

Tôi ngược lại, lấy một cốc nước lọc, cùng một miếng bánh mì trắng, bắt đầu ăn.

Sữa đậu nành hay sữa bò trên bàn tôi cũng chẳng quan tâm. Cha cũng không lên tiếng, chỉ nhíu nhíu lông mày.

“Tiểu Hân, cha có thứ này cho con xem.” Đang ăn hai khẩu bánh, thanh âm cha đột nhiên truyền tới.

Tôi ngẩng đầu nhìn cha, cha hướng tôi cười cười rồi đứng dậy, đi vào phòng ngủ.

Chỉ trong chốc lát, cha trở lại cùng một chiếc máy ghi âm.

“Tiểu Hân, con nghe một chút đi.” Cha cười rồi bật máy lên.

Một hồi âm thanh xoẹt xoẹt phát ra, sau là một chuỗi âm thanh mơ hồ: “Chú Đường, có thể cho cháu mượn điện thoại được không?”

Máy ghi âm tiếp tục chít chít phát ra, đầu óc tôi oanh một tiếng rồi trống rỗng.

“...Mẽ Khải thì sao? Anh ấy có ở đây không... Chỉ là cha đem tôi về nhà thôi... Em yêu anh, phần tình cảm này của em là thật lòng...”

Mẽ Khải thì sao? Anh có ở đây không? Em rất nhớ anh... Hiện em chỉ là bị cha mang về nhà thôi, rất nhanh, rất nhanh, em sẽ quay về bên anh... Em yêu anh, toàn thể giới này, trái tim chỉ thuộc về anh mà thôi...

Máy ghi âm lần nữa xoẹt xoẹt vài tiếng, cha ấn nút tạm dừng.

Tiếng bấm nút vang lên, thức tỉnh tâm trí tôi.

Tôi hung hăng trừng mắt nhìn cha. Cha lại chỉ là vui vẻ trò chuyện, cười nhìn tôi.

“Cha rõ ràng là nghe trộm điện thoại của chú Đường.” Tôi mang theo phần nộ cùng không thể tin được.

“Không có. Cha chỉ là trong xe của mình, gắn lên cái máy ghi âm, phòng ngừa vạn nhất xảy ra chuyện gì. Thật không nghĩ tới, ngày hôm qua, quả đúng là có thu hoạch.” Cha trôi chảy trả lời tôi một câu.

“Cha muốn gì? Con đã bị cha bắt trở lại rồi, cha còn muốn như thế nào nữa?” Tôi có chút cuồng loạn xông tới cha, kêu lớn.

Cha lắc đầu, cười khê nói: “Tiểu Hân, con sai rồi, cha không phải là bắt con trở về. Đây nguyên bản là nhà của con, con cần phải trở về. Cha đã từng nói qua, tuột con ra khỏi vòng tay mình một lần thì nhất quyết không có lần thứ hai. Dù cho có nghĩ muốn chạy đi, cha cũng không cho phép.” Nói đến đây, cha càng trở nên phần nộ, ngữ khí ngày càng đáng sợ.

Nghe đến đó, nước mắt tôi không nghe lời chảy xuống, tôi không cách nào kiềm chế được mà khóc thành tiếng.

Vừa thấy nước mắt của tôi, cha như mềm nhũn ra, đem tôi ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng ôm lấy: “Tiểu Hân, xin lỗi, cha dọa con sợ rồi. Cha không nên hung hăng như vậy mà nói con.”

Cha nâng đầu tôi lên, lau sạch nước mắt của tôi, nhìn sâu vào mắt tôi, “Nhưng mà Tiểu Hân cũng có chỗ không đúng. Tiểu Hân không thể như vậy mà lớn tiếng với cha. Tiểu Hân không thể rời xa cha. Tiểu Hân, con là của cha. Ngoại trừ bên cạnh cha, ở đâu con cũng không được đi.”

Những lời nói của cha... Tôi bắt đầu giãy giụa, kêu khóc, muốn thoát ra khỏi cha.

“Không muốn! Con không muốn! Thả con ra! Con chán ghét cha! Con không muốn ở bên cạnh cha! Con muốn Mẹ Khải! Mẹ Khải!”

Cha không lên tiếng, chỉ là đem tôi ôm vào trong ngực, ôm thật chặt, để cho tôi vô luận có giãy giụa thế nào cũng vô ích.

Không biết chính mình làm ầm ĩ bao lâu, cũng không biết chuông cửa đã vang lên mấy lần, tôi gào khóc đến không còn khí lực, chỉ có thể xụi lơ trong ngực cha.

“Tiểu Hân, hôm nay con sẽ không đi học. Ở nhà nghỉ ngơi cho tốt.” Cha ôm tôi lên, đem tôi đặt lên chiếc giường lớn.

Cha thay tôi cởi giày cùng áo khoác, đắp chăn cho tôi rồi đi ra ngoài.

Nhìn ánh mặt trời bị song sắt phân cắt thành từng mảnh, tôi cảm thấy lòng mình như cũng đang bị cắt vụn ra.

25. Chương 25

Editor: Mạc Lam Như

Mấy ngày gần đây, trời đổ mưa liên tục. Mưa phùn rả rích làm tâm tình tôi vốn bức bối mà nay càng trở nên khó mà bình tĩnh.

Mấy ngày nay, tôi một mực cố gắng vượt qua lo lắng cùng bất an trong lòng. Cha cố tình để cho tôi nghe nội dung chiếc máy ghi âm, ý đồ rất rõ ràng. Cha muốn cho tôi biết khó mà lui. Cha cho thấy lực lượng của mình, để tôi tự hiểu, tôi hiện tại chính là đang nằm gọn trong tay cha. Thoát ra khỏi đó, là chuyện không thể.

Nhưng mà điều này cũng không phải là điều mà tôi e ngại. Cái tôi sợ nhất chính là cha biết tôi cùng Hàn Sách có quan hệ, như vậy đối với Hàn Sách sẽ có bất lợi. Hiện tại, người tôi có thể liên lạc chỉ có Hàn Sách, nếu như mất đi tung tích của anh ta, cơ hội gặp Mẹ Khải của tôi càng thêm xa vời.

Hàn Sách bây giờ là dây nối duy nhất ràng buộc tôi với Mẹ Khải, dù có làm gì cũng không thể đoạn tuyệt quan hệ cùng anh ta. Tôi cần phải mau mau nghĩ biện pháp, trước khi cha làm tổn thương anh ta, cảnh báo anh ta mới được.

Nghĩ đến Trương đang ngồi phía đối diện, tôi tự hỏi bây giờ đi quầy hàng quà vật mua đồ, thừa dịp hỗn loạn, biết đâu lại có thể thoát đi tầm mắt của cậu ta.

Vừa cảm thấy có thể thực hiện, tôi lại đột nhiên nghĩ tới, kể từ khi bị bắt về nhà, cha một chút tiền cũng không có cho tôi. Như vậy, cơ hội tôi đi tới quầy hàng ăn vặt lại trở về con số không.

Đang muốn nghĩ một kế hoạch khác trong đầu, tôi đã thấy cha đẩy cửa bước vào.

Sau khi cha tiến vào phòng học, Trương lập tức đứng lên, cúi đầu tỏ vẻ tôn kính với cha.

Cha mang theo ý cười đi về phía tôi, dặt tay tôi: “Tiểu Hân, hôm nay chúng ta đi ăn bên ngoài nhé.”

Tôi không lên tiếng. Cha mang tôi ra bên ngoài, trong suốt lúc đó, hoàn toàn không có để mắt đến Trương.

Lúc ngồi trên xe, mưa cũng bắt đầu lớn, bầu trời rất nhanh trở nên xám xịt.

Cha nhìn cảnh vật bên ngoài mơ hồ bị một màn mưa bao phủ, cảm thán nói: “Xem ra hôm nay, trận mưa này là rất lớn rồi.”

Sau đó, cha mới quay đầu nhìn tôi: “Lúc trước, Tiểu Hân sợ nhất là sấm sét. Mỗi lần sét đánh, con đều khóc, rồi chui vào ***g ngực cha.”

Tôi cúi đầu, không có để ý đến cha. Tôi cũng không biết hiện trên mặt cha hiện giờ là như thế nào.

Xe chậm rãi chạy, nhưng mưa thì càng ngày càng lớn. Mưa tạt vào cửa kính xe, làm mọi vật bên ngoài vì những giọt nước mưa mà trở nên vụn vụn.

Trên bầu trời âm u mịt mù kia, thỉnh thoảng truyền đến tiếng sấm vang dội. Cha nắm chặt tay tôi.

Trước kia, đôi tay này thật thon dài, mềm mại biết bao, hiện tại nó lại trở nên khô quắt già yếu. Trên tay đã hình thành nếp nhăn, các đốt ngón tay nổi bật, tựa như thực vật mất đi hơi nước mà khô héo. Tôi nghĩ, cha, đã già rồi.

Ngẩng đầu nhìn cha, cha cũng đang chăm chú nhìn tôi.

Cha quả nhiên đã già rồi. Khuôn mặt anh tuấn trong trí nhớ cũng có vài nét thay đổi. Làn da cha xuất hiện nếp nhăn, không còn săn chắc, màu da cũng không sáng rọi bằng lúc trước, hai bên thái dương đẹp đẽ đã điểm một ít tóc trắng. Cha thần sắc tiêu tụy nhìn tôi.

“Con nhìn cha cái gì mà chuyên chú như vậy?” Cha sờ sờ đầu tôi, cười nói.

Tôi hạ ánh mắt, cũng không nói gì cả, để lại cha một mảnh thần sắc ảm đạm.

Trong xe không phúc im lặng vốn có, xe như lúc trước, chậm rãi chạy.

Trong xe yên tĩnh dị thường, nghe thấy tiếng hít thở của cha, lại làm cho tôi cảm thấy áp bách. Có lẽ, tới tận khi tôi nằm trong quan tài, cha đều sẽ không bỏ qua cho tôi.

Đột nhiên, một tiếng nổ mạnh truyền đến, xe bắt đầu lay động kịch liệt. Tốc độ xe vốn không nhanh, lái xe mau chóng ngừng xe lại.

“Thùng lốp rồi. Xin ngài chờ cho một chút.” Lái xe quay người, cung kính hướng cha tôi mà nói.

Cha nhẹ gạt đầu, rồi chuyển ánh mắt về phía bên ngoài cửa sổ.

Được cha đồng ý, lái xe cởi áo khoác ra liền chuẩn bị xuống xe.

Hết thấy đây chỉ là trường hợp phát sinh.

Tôi nhìn thấy lái xe bấm nút, khóa xe được đẩy lên, cha quay đầu nhìn tôi, đã thấy tôi đẩy cửa ra, chân bước ra ngoài. Cha sợ hãi mở to mắt ra nhìn, diện mục trở nên dữ tợn.

Chân vừa tiếp xúc với mặt đất, tôi không quan tâm gì nữa, chỉ biết điên cuồng lao về phía trước mà chạy.

Mưa thấm ướt quần áo, ánh mắt tôi trở nên mơ hồ, xen lẫn tiếng sấm xa xa, hung hăng tại thân thể tôi mà chớp động. Mà tất cả những điều này, tôi đều mặc kệ, trong nội tâm, chỉ có duy nhất một ý niệm trong đầu – chạy.

Đem hết toàn lực mà chạy, dù con đường có kéo dài tới đâu, tôi chỉ biết nó là con đường duy nhất có ánh sáng.

Không biết mình đã chạy bao lâu, đưa mắt nhìn bốn phía, tôi đang ở trong một hẻm nhỏ âm u.

Mùi vị của mưa cùng mùi thức ăn bỏ đi cùng nhau bốc lên. Mèo hoang chần kinh, kêu thảm thiết một hồi rồi càng lui về phía bóng tối.

Ven theo con hẻm tối tăm này, bóng tối cũng không làm tôi có nửa điểm thối lui ý chí, ngược lại, tôi càng kiên định mà đi thẳng về phía trước.

Tôi không dám tin, chính mình trăm phương ngàn kế tính toán lâu như vậy, rốt cuộc, chỉ vì sai lầm của một lái xe nhỏ nhỏ mà đạt được tự do.

Cảm giác không chân thực chạy thẳng lên não, tựa như đây là một kỳ tích chỉ có trong mơ, chính mình vọng tưởng đã thoát khỏi cha.

Phía sau, cùng với tiếng mưa rơi hỗn loạn là tiếng bước chân dồn dập, tiếng cha gầm nhẹ vang lên: “Mấy người các người đúng là lũ ăn hại! Mau tìm người về đây tôi. Nơi nào, càng hẻo lánh càng phải tìm bằng được Tiểu Hân về đây. Thử không tìm thấy đi, rồi xem tôi sẽ xử lý mấy người như thế nào.”

Tôi cả kinh, bước nhanh hơn về chỗ sâu trong hẻm nhỏ. Trong hỗn loạn, tôi nhìn thấy, một cách cửa mở, không chút do dự, tôi xông vào, đóng chặt cửa, gài gao chống đỡ.

Một hồi tiếng bước chân dồn dập đi tới, lại đi qua, rồi một bước chân ngừng lại bên ngoài cách cánh cửa tôi trông không xa.

Tôi vĩnh tai lên nghe ngóng, chăm chú phân biệt tiếng mưa rơi cùng tiếng bước chân mơ hồ mà hỗn loạn.

“Bíp bíp” vài tiếng bấm điện thoại, âm thanh của cha vang lên: “Đường Diễn, bên kia tìm qua chưa? Ừm, tìm lại đi! Cho dù có lật tung cả chỗ này lên cũng phải tìm được. Nhớ đấy!”

Sau đó, tiếng bước chân của cha dần dần biến mất trong mưa.

Ven theo cánh cửa đã gỉ sắt mà ngồi xuống, lúc tiếp xúc với mặt đất, trên mặt tôi đã không còn phân biệt được rõ ràng đâu là nước mưa hay nước mắt nữa rồi.

Cha thô bạo như vậy, tôi chưa từng được chứng kiến qua. Cha để tìm được tôi, không tiếc tổn hao bất cứ thứ gì, bất luận đó là một cái giá lớn.

Vùi sâu mặt vào hai bên cánh tay, cha vì sao lại không buông tha tôi? Tôi chỉ muốn được sống cuộc sống trong thế giới của chính mình, tại sao nguyện vọng nhỏ bé như vậy cũng không thực hiện được? Mà hết thấy tại sao hết lần này đến lần khác mọi việc đều là chuyển lên người tôi?”

Bên trong hẻm nhỏ tối tăm, vang lên thanh âm nghẹn ngào nức nở của tôi.

Một thanh âm trong đầu vang lên, khuôn mặt Mễ Khải tươi sáng rõ nét xuất hiện ngay trước mặt tôi. Gương mặt ấy mang theo nét cười, nói rằng yêu tôi ... Đứng lên, lau khô nước mắt trên mặt. Ít nhất, còn có một người, ở cùng anh, tôi có thể tìm thấy thế giới của chính mình.

Đi ra khỏi chiếc cửa sắt, mưa bên ngoài càng lúc càng lớn, mạnh mẽ rơi xuống trên người tôi, tựa như muốn đâm thủng tôi thành từng lỗ vậy.

Bỏ qua đau đớn, tôi đi thẳng về phía trước. Hiện tại, tôi phải báo tin với Mễ Khải, tôi đã trốn được rồi, tôi tự do rồi, từ nay về sau có thể vĩnh viễn cùng anh ở một chỗ, cùng sống, cùng chết, thẳng tới khi cả hai cùng đầu bạc răng long.

Dừng lại một chút để xác định phương hướng, tôi tiếp tục bước những bước đi kiên định.

Không biết đã đi trong màn mưa bao lâu, một siêu thị xuất hiện trước mặt tôi. Vỗ vờ y phục ẩm ướt, tôi đẩy cửa bước vào, bởi vì mưa to nên cũng không có khách hàng. Bên trong cũng chỉ có một người đang đứng trước quầy thu ngân, xem ra là nhân viên ở đây. Tôi hít một hơi, hướng anh ta, bước lại gần.

“Thật xin lỗi, tôi có thể gọi điện thoại chứ?”

Đối phương thoáng đánh giá tôi một phát, mắt lé sang, chỉ chỉ về phía quầy điện thoại công cộng bên cạnh chỗ thu ngân.

Tôi mau chóng ứng phó, không có ý tứ nói: “Nhưng hiện tại tôi không có ... tiền.”

Đối phương liếc nhìn tôi một cái rồi quay đi, có vẻ như không thèm để ý đến tôi nữa.

Tôi vội vàng tháo đồng hồ trên tay đưa tới trước mặt anh ta vội nói: “Đây là đồng hồ cha tôi mua cho, chính hãng GUESS, không thấm nước.”

Đối phương tiếp nhận, đặt trong tay mà tinh tế xem xét. Xem xong lại dùng ánh mắt hoài nghi mà nhìn về phía tôi.

“Cái này tuyệt đối là hàng thật?”

Đối phương vẫn còn nhìn tôi.

Tôi giật mình: “Tuyệt đối không phải trộm.”

Đối phương lại nghiêng mắt nhìn tôi, tất cả tâm tư đều đặt trên chiếc đồng hồ.

Đối phương xem đủ rồi, anh ta mới buông ra một câu: “Gọi đi.”

“Cảm ơn!” Tôi hân hoan cầm lấy điện thoại, bấm lên dãy số quen thuộc.

Điện thoại chỉ mới vang lên một tiếng đã được bắt máy, tiếp đó thanh âm của Hàn Sách vang lên: “Dương Hạo sao?”

Tôi ngẩn người, trên mặt lộ ra dáng vẻ tươi cười: “Ừm, là tôi.”

“Cha của cậu canh cậu rất nghiêm ngặt sao? Lâu như vậy mới gọi điện.”

“Tôi trốn khỏi nhà rồi.” Mang theo hưng phấn, tôi vui vẻ mà tuyên bố về sự tự do hiện tại, “Mẽ Khải thì sao? Anh ấy có ở đó không?”

“Cậu chỉ biết Mẽ Khải, bạn thân lo lắng cho cậu, cậu cũng không thèm quan tâm.” Thanh âm ghen tuông mười phần của Hàn Sách vang lên, “Cậu ta về quê rồi. Mấy hôm trước, mẹ cậu ta bệnh nặng, trong nhà có người gọi điện thoại đến, bảo cậu ta mau chóng trở về.”

“Vậy mẹ anh ấy có sao không?”

“Ừm, bình thường mẹ cậu ta thân thể cũng không tốt, có thể là do nghe nói cậu ta bị đuổi học, bị đả kích, dẫn đến bệnh tình càng nghiêm trọng.”

Tuy Hàn Sách nói như bình thường, nhưng từng lời nói của anh ta như cắt thật sâu vào lòng tôi, như từng lưỡi móc, hung hăng cắm sâu vào thân thể tôi.

“Anh có thể liên lạc với anh ấy không?”

“Quê cậu ta là một địa phương nhỏ bé, muốn liên lạc có chút khó khăn. Nhưng vẫn có cách để liên lạc.”

“Cảm ơn anh.” Tôi thật sự cảm kích, Hàn Sách thật giống như người anh trai, tận lực giúp đỡ lấy tôi.

“Đồ đạc của tôi, anh có còn giữ không?” Tôi hỏi.

“Có, tất cả vẫn còn nguyên.”

“Tại giường của tôi, ngay đầu giường, phía trong vách, anh xem có sổ tiết kiệm của tôi trong đó, mật mã là xxxxxxxx. Lấy hết chỗ tiền đó ra, đưa cho mẹ Mẽ Khải chữa bệnh. Nếu còn dư thừa, hai người tự phân ra.”

“Cậu bây giờ đang ở đâu? Tôi liên lạc với Mẽ Khải, bảo cậu ta đi tìm cậu.”

“Tôi đang thành Đông, phố Trương Khánh.”

“Chúng tôi có khả năng là phải vài ngày mới tới được đó.”, Hàn Sách dừng một chút, “Cậu trước hết tìm chỗ nào ở tạm đi, đừng để cha cậu phát hiện.”

“Ừm.”

Cúp điện thoại, trên mặt tôi không tự giác xuất hiện dáng vẻ tươi cười.

Người còn đang đứng trong quầy hàng thì kinh dị nhìn tôi.

“Cảm ơn.” Bởi vì tôi đang rất vui vẻ, nên tuyệt nhiên không để ý tới nét mặt cổ quái của người kia.

Đi ra khỏi siêu thị, mưa vẫn như cũ, ào ào trút xuống. dưới mái hiên có một người đi làm về tránh mưa, anh ta kéo nhanh cổ áo, tận lực dựa vào tường, nên mưa có chút dính vào chiếc quần tây. Tôi cười cười nhìn anh ta, đối phương cũng rất có lễ độ, gật gật đầu nhìn tôi.

Nhìn từng cột nước chảy xuống từ mái hiên, tôi bắt đầu xây dựng tương lai.

Đợi mưa ngừng, tôi sẽ đi tìm một nơi để ở tạm. Tuy trên người hiện tại không có đồng nào, nhưng nhất định sẽ có biện pháp.

Đã có hy vọng, cho dù có đối mặt với tuyệt cảnh cũng sẽ nghĩ ra biện pháp, cách nghĩ lạc quan dần dần từ trong tâm tôi mà truyền vào toàn thân.

Đợi sao khi trận mưa này dừng lại, bầu trời của tôi sẽ lại là vạn dặm không mây.

Tưởng tượng trong tương lai có thể nằm trong ***g ngực ôn hòa, ấm áp của Mễ Khải, hiện tại những rét lạnh này, tựa như một việc hết sức nhỏ nhặt, không đáng để tâm tới.

Trong màn mưa mờ mịt, một chiếc xe đột nhiên lái vào, ngay lúc tôi đang kinh ngạc, ý thức chạy trốn bắt đầu trở dậy thì, người đã bị túm lại từ phía sau.

Quay đầu nhìn, là người bạn này cùng tránh mưa.

“Xin lỗi rồi.” Đối phương nhàn nhạt nói, thái độ nho nhã, lễ độ vừa rồi cũng không còn.

Chiếc xe gần đó rất nhanh tiến lại, bọt nước văng lên tung tóe.

Cha thần sắc bối rối từ trên xe bước xuống, đi thẳng về phía tôi, đem tôi ôm vào ngực.

Phía sau được giải thoát, tôi liền xụi lơ trong ***g ngực cha.

Cha chăm chú vuốt ve tôi, toàn thân run rẩy.

“Tiểu Hân! Tiểu Hân! Tiểu Hân...” Cha từng tiếng, từng tiếng, đau nhức triệt để gọi tên tôi.

Tôi nhắm mắt lại, để cho bóng tối bao phủ thân thể, giống như chính mình cũng không còn tồn tại nữa.

26. Chương 26

Editor: Mạc Lam Như

Trong bóng tối, một điểm ánh sáng dần dần mở rộng, lấp lánh, sáng rực đến chói mắt. Mễ Khải đứng ở đó, trong phiên ánh sáng này, mà vẫy tay với tôi.

“Hào!” Mễ Khải dần đi về phía tôi, nắm lấy tay tôi: “Anh chờ em lâu rồi.”

Trên tay truyền đến cảm giác ôn hòa, tôi kinh ngạc nhìn vào tay mình. Ngẩng đầu lên, nhìn ánh mắt tràn ngập vui vẻ của anh, tôi ngã vào lòng anh.

“Chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau.” Mễ Khải nói, đồng thời vòng tay cũng chặt chẽ hơn.

Cái cảm giác ôn nhu kia giờ còn mang đến cho tôi cả hy vọng cùng ước mơ.

“Ừm!” Tôi nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, “Em mãi mãi là của anh.”

Mễ Khải nâng mặt tôi lên, khẽ chạm vào môi tôi: “Anh cũng vậy, mãi mãi là của em.”

Tràn ngập cảm giác hạnh phúc không nói nên lời, tôi chậm rãi mở mắt, khuôn mặt còn mang theo nét cười vui vẻ. Trước mắt tôi là trần nhà trắng toát, quay đầu nhìn xung quanh, cha đang ôm lấy tôi ngủ. Trí nhớ giống như sóng triều mà trào đến.

Đêm mưa, điên cuồng chạy trốn, gió lạnh rét tới thấu xương, siêu thị sáng ngời ... Còn có, cú điện thoại kia ...

Tôi ngồi dậy, Mễ Khải, Mễ Khải sẽ đến đón tôi, tôi muốn hẹn địa điểm ...

Thò tay đi lấy quần áo, tôi lại bị cha chẳng biết tỉnh từ lúc nào kéo trở về trong ngực.

“Tiểu Hân, con muốn làm gì?”

Tôi ngẩng đầu, cha tiểu tụy đưa mắt nhìn tôi.

Cha phóng xe đi tới, bị người bắt giữ, bị cha ôm vào ngực ngay lập tức ...

Tôi sợ hãi nhìn cha, nước mắt hoảng loạn cứ thế mà trượt ra khỏi hốc mắt, toàn thân không nhin được run rẩy.

“Thả con ra! Không muốn! Buông ra! Thả con ra ngoài! Thả con ra ngoài!” Tôi nói năng lộn xộn, thét đến chói tai, giấy giụa, kêu khóc thảm thiết.

Cha không chế tôi đang lộn xộn, đem tôi ôm vào trong ngực, tại bên tai tôi, nhẹ giọng nói: “Tiểu Hân, con trước hết bình tĩnh chút được không? Con bây giờ chưa thể đi đâu hết, giờ phải nghỉ ngơi đã. Chờ con khỏe rồi, nơi nào cha cũng đưa con đi.”

Giằng co một hồi, tôi toàn thân không còn khí lực, giấy giụa cũng không còn, chỉ im lặng nằm trong ngực cha, trong đầu vô cùng đau nhức.

Cha nhẹ nhàng buông tôi ra, điều chỉnh gối đầu cho tôi, đắp chăn cho tôi, đồng thời ngồi dậy bên cạnh tôi, đưa tay nhẹ vỗ về tôi, như muốn dỗ dành tôi đi vào giấc ngủ, làm yên lại tâm tình hỗn loạn của tôi.

Bị đau đớn kịch liệt tra tấn, tôi mơ màng dần, đầu óc lung tung nghĩ tới hiện giờ Mễ Khải, Hàn Sách, cái nơi sáng ngời kia ...

Bàn tay cha hình như có ma lực. Cha chỉ nhẹ vỗ tôi một cái, mí mắt tôi như nặng xuống một phần, không chống đỡ được cơn buồn ngủ cùng đau đớn song song giày vò, hai mắt tôi gần như ngay tức khắc nhắm nghiền lại.

Tới khi tỉnh lại một lần nữa, bên ngoài đã là một mảnh đen kịt.

Tôi khởi động thân thể một chút, toàn thân vẫn vô lực như trước.

Dưới ánh trăng, gian phòng hiện vô cùng im ắng. Cha không biết đã đi đâu rồi.

Nhìn cảnh vật quen thuộc, suy nghĩ hỗn loạn của tôi rốt cuộc cũng khôi phục bình thường.

Tôi vội vàng tìm quần áo mặc vào, rồi xông ra khỏi phòng.

Bây giờ là lúc nào rồi? Mễ Khải còn đang chờ tôi.

Chạy tới cánh cửa bị khóa chặt, tôi mới chính thức nhận ra sự thật.

Chính mình đã bị bắt trở về, còn mong đợi cái gì mà đi ra ngoài chứ.

Nhẹ chạm vào cánh cửa lạnh như băng, ở bên kia cánh cửa, hạnh phúc chỉ còn cách tôi có mười centimet nữa thôi. Mười centimet này, sao mà lại xa xôi như vậy.

Tiến đến trước bậc thềm, tôi mệt mỏi ngồi xuống, trong nội tâm ngàn vạn lần gọi tên Mễ Khải, một lần lại một lần, câu nói yêu anh được lặp lại. Mỗi một lần lặp lại, áy náy cùng đau đớn trong lòng tôi lại càng dâng lên.

Bởi vì tôi, tiền đồ của anh cũng không còn bởi vì tôi, gia đình anh liên tục gặp chuyện bởi vì tôi, anh hiện tại ngay cả gặp mặt tôi cũng không thể.

Tại sao chính mình lại không cẩn thận, bị bắt về như vậy? Tại sao lòng tham của mình lại lớn như thế, lại còn mơ tưởng đến tình yêu xa vời? Tại sao chính mình lại cố chấp, đi tìm kiếm tự do? Hết thấy, đều là bản thân gieo gió gặt bão mà thôi.

Tôi tự oán hận chính mình, mọi thứ, tất cả mọi thứ đều là tại mình.

Quá khứ từng mảng, từng mảng hiển hiện lên trước mắt, hình ảnh Mẹ Khải ngại ngần cười, cái ôm ôn hòa, cánh tay hữu lực ấm áp, còn có lời yêu thương kia ...

Đột nhiên tôi hiểu ra.

Chúng tôi là yêu nhau, tình yêu thì cần phải tôi luyện. Tình yêu đích thực sau khi trải phong ba bão táp, sẽ càng trở nên vững chắc, bền chặt.

Tôi muốn tin tưởng vào tình yêu của chúng tôi, hiện tại sự tình chính là để khảo nghiệm tình yêu này mà thôi. Kết quả của những chịu đựng này, nhất định sẽ là tình yêu tốt đẹp không gì sánh được của chúng tôi.

Không còn mê mang, không còn sợ hãi, cũng không còn bất an, tôi kiên định đứng lên.

Khải, chờ em. Tôi nhất định sẽ nghĩ cách ra ngoài lần nữa, có thể cùng anh gặp mặt. Khi đó, tôi sẽ càng thêm yêu anh, và tình yêu của chúng tôi sẽ ngày càng kiên định!

Xác định được phương hướng cho tương lai, mỗi bước chân của tôi càng thêm vững chắc.

Ngày hôm sau, khi tôi đang mặc đồng phục, cha đã kéo lấy tay tôi, ôm vào trong ngực.

“Không đi học nữa.”

Cha nói như vậy, tôi ở trong ngực cha cũng không nói gì cả.

“Cha đã nói với hiệu trưởng, Tiểu Hân vẫn chưa theo kịp được tiến độ bài vở. Đợi đến khi nào khai giảng năm học mới, con sẽ đi học lại.”

Tôi nhắm mắt, biết rõ, đây chẳng qua chỉ là cái cớ. Tôi đã chạy được hai lần. Lần này, cha nhất định sẽ chặn cho không còn lối thoát.

Tôi chậm rãi gạt đầu, bình tĩnh mà tiếp nhận hết thảy. Hiện tại, lưu ban với tôi mà nói, một điểm ý nghĩa cũng không có. Có thể cho tôi tương lai tốt đẹp, chỉ có thể là người kia, những thứ khác đều là hư vô.

Mặc kệ có như thế nào, cha cũng không thể chăm sóc tôi cả đời. Cha sẽ già đi, cũng sẽ giao cho tôi quyền lực trong công ty. Chỉ cần chính mình trụ lại cùng nhẫn nại, để cho cha buông lỏng phòng bị, nhất định mình và Mẹ Khải có thể đến với nhau.

Cha cọ cọ đỉnh đầu tôi, khí nhiệt truyền vào tai tôi, có chút buồn buồn cùng nóng bức.

Tôi thuận theo tiếp nhận, dịu dàng ngoan ngoãn như một chú cừ non.

Cha đối với biểu hiện của tôi thì vô cùng hài lòng, tại bên cạnh tai tôi khẽ cười một tiếng: “Tiểu Hân lớn lên, tính tình đều thay đổi.”

Tôi ngẩng đầu nhìn cha, nhẹ hỏi: “Cha không thích con giống như bây giờ sao?”

Tôi thấy trong mắt cha, thoáng lóe lên tinh quang, cúi người, ghé lại gần mặt tôi.

“Con, tiểu yêu tinh hấp dẫn này, cẩn thận không chừng bị cha ăn sạch.”

Tôi nhắm mắt lại, hai tay choàng qua cổ cha. Lần đầu tiên tôi chủ động hôn cha.

Hôn cùng dây dưa một hồi so với trong tưởng tượng còn có phần nóng bỏng hơn.

Cha buông tôi ra, không thể tin được mà nhìn tôi.

Ánh mắt nóng bỏng đảo qua đôi mắt bị sương mù bao phủ, đôi môi hé mở của tôi, còn có, vạt áo còn vài nút chưa cài ...

Tôi cảm giác được, hô hấp của cha ngày càng trở nên gấp gáp, tôi chậm rãi nhắm mắt lại. Mà ngoài ý muốn của tôi, cha lại quay đi, ngồi xuống bên giường.

“Cha?” Tôi khó hiểu nhìn cha.

Cha nặng nề thở dài, đưa tay ra cài nốt y phục cho tôi.

Cảnh tượng không thể tin được trước mắt khiến tôi có chút sờn gai ốc, không có phản ứng nhìn cha cài nút cúc áo cho tôi.

Cha sờ sờ đầu tôi, ôn nhu nói: “Hôm nay con muốn ăn cái gì? Cha làm cho con.”

Thấy tôi im lặng thật lâu, cha vỗ vỗ vào mặt tôi: “Mau đi rửa mặt. Ăn mặc gọn gàng một chút, hôm nay nhà ta có khách.”, rồi cha mới rời khỏi phòng ngủ.

Kéo cổ áo, lại nhìn ra cửa phòng không còn một ai, tôi triệt để choáng váng.

27. Chương 27

Editor: Mạc Lam Như

Ngồi bên trong ghế sofa, cha một bên vuốt ve tôi, vừa nhìn quyển sách trên tay, trông rất là nhàn nhã.

Tôi lấy điều khiển trên bàn, nhàm chán chuyển kênh.

Cha nói hôm nay nhà có khách, hiện vẫn đang ở nhà đợi, nói rằng vị khách này rất quan trọng.

Tôi ngược lại cảm thấy vị khách trong lời cha nói cũng không có quan trọng đến thế. Bởi vì sau bữa sáng, cha vẫn luôn bên cạnh tôi, bất luận là làm cái gì, cũng luôn đem tôi ủng trong ngực.

Tắt TV đi, tôi tùy tiện ném điều khiển qua một bên, hướng về phía sau, khẽ dựa vào ***g ngực cha.

Tôi nhắm mắt lại, nhẹ nhàng thở dài. Mẹ Khải, hiện tại không phải là đang tìm tôi khắp nơi đấy chứ?

Tôi có thể tưởng tượng anh cùng Hàn Sách trong hẻm nhỏ, khắp nơi mà nghe ngóng tin tức của tôi, kêu gào tên tôi, hướng người qua đường hỏi thăm tin tức của tôi.

Hai người chờ thêm một chút thôi, tôi đã nghĩ ra cách để ra ngoài, hiện tại chỉ còn là vấn đề thời gian. Chờ một chút nữa, nhẫn thêm chút nữa, lui một bước, sau sẽ là trời cao biển rộng.

Cha buông sách, thật lâu nhìn về phía khuôn mặt mơ màng của tôi.

Cha nhẹ nâng mặt của tôi lên, chậm rãi mà vuốt ve.

Tôi mở mắt ra, đập vào mắt chính là khuôn mặt ôn nhu cùng thống khổ của cha.

Tôi đưa tay khẽ chạm vào nếp nhăn trên khóe mắt của cha, tràn ra một dáng vẻ tươi cười.

Cha chạm vào tay tôi, áp lấy gương mặt.

Tôi nhìn mí mắt đóng chặt không ngừng run rẩy của cha. Như vậy giống như đứa trẻ tìm được cha mẹ bị lạc, chăm chú nắm lấy góc áo của mẹ, sợ hãi lần nữa mình sẽ bị lạc. Cái cảm giác bị bỏ rơi này luôn cùng với sợ hãi và bất an.

“Cha ...”

Tôi không có động tác gì hơn, người trước mặt yếu ớt như vậy, tôi chỉ sợ một rung động rất nhỏ cũng có thể làm cho cha bị nghiền nát.

“Tiểu Hân” Đáp lại lời tôi, cha chậm rãi mở mắt, trong mắt pha lấy hạnh phúc cùng bi thương.

“Tiểu Hân, cha yêu con. Cha là người yêu con nhất trên đời. Chon nên, con làm ơn, đừng hận cha. Cha yêu thương con nhất, bất luận so với kẻ nào cũng đều hơn.” Cha ôm chặt lấy tôi, bên cạnh tai tôi, run rẩy cất lời.

Tôi nhắm mắt lại, chậm rãi mà nói: “Con, không hận cha.” Bởi vì cha là cha của con.

Phần tình cảm này, chính là quá mềm yếu, lại chịu quá nhiều cảm tình, làm cho tôi không cách nào tiếp nhận được.

Tôi một mực trốn tránh, một mực thống khổ, một mực căm hận. Không phải là vì cha, chuyện cha làm không có gì sai. Cha chỉ là thích tôi, yêu thương tôi mà thôi. Cha không có sai. Cái sai chỉ là phần tình cảm thân nhân này lại là tình yêu.

Cho nên, “Con không có hận cha.”

Tôi biết rõ, cha cũng rất thống khổ, giày vò. Cha mỗi khắc đều là lo lắng cùng bất an, khủng hoảng cùng sợ hãi. Cha lo lắng tôi hận cha rồi sinh ra chán ghét cha, chính mình trả giá hết thấy cũng không được gì. Cha sợ hãi mất đi tôi, tình cảm cho đi, sẽ không được hồi báo sợ hãi tôi sẽ vứt bỏ cha mà đi, cuối cùng, chính mình cái gì cũng không còn.

Loại giày vò này, tra tấn cả thể xác và tinh thần, tôi biết rõ, thống khổ nhất chính là cha. Cho nên, “Con không hận cha.”

“Tiểu Hân, con.. có yêu cha không?” Cha có chút kích động, thanh âm không tự giác cao lên vài phần, mà trong giọng nói ngoại trừ vui mừng, còn xen lẫn cả khẩn trương chờ đợi hồi đáp cùng sự lo lắng về đáp án.

Yêu sao? Cảm nhận được cái ôm ấm áp của cha, nhìn khuôn mặt phong sương của cha, không thương cha sao?

“Có không?” Cha cấp bách truy vấn.

Trong khi chờ đợi, tất cả nỗi lo lắng, bất an cùng hiện lên mặt cha.

Một người có thể nào đồng thời xuất ra nhiều biểu tình cùng một lúc như vậy sao?

Tôi bình tĩnh nghĩ.

Nét mặt tôi bây giờ, nếu bị cha thấy được, thì sẽ như thế nào đây?

Con người cha tràn đầy ảm đạm mà nhìn xuống dưới.

Tôi biết rõ, cũng không nói gì, cứ để mọi chuyện trôi qua. Tôi há miệng nhưng rốt cục cũng chẳng có thanh âm nào phát ra.

Dù cho kế hoạch của tôi có bị hủy, nhưng mọi việc hết thấy cũng đã xong. Bất kể là kết cục tốt đẹp hay là kết quả xấu, tất cả yêu hận rồi cũng tan thành mây khói.

Tôi thấy biểu tình cha lại trở nên thống khổ. Cha giãy giụa, tìm cớ, kéo dài. Cuối cùng, bất luận là có thuyết phục thế nào đi chăng nữa, điều đó đều không tồn tại, hiện chỉ còn biết đối diện với sự thật.

“...” Tôi nhìn thấy miệng cha chậm rãi mở ra, lời quyết định giống như theo đó mà sắp được tuôn ra.

Tôi nghĩ chính mình hiện thậm chí còn giống như đang đợi cha tuyên án.

“Đính đoong” Chuông cửa đột nhiên vang lên.

“... Cha đi mở cửa.” Cha giật giật miệng, nói ra một câu.

Cha quay người lại, tôi tựa như được trút đi gánh nặng mà thả người trên ghế sa lông. Chỉ còn một chút nữa thôi, chuyện kia dường như có thể được giải quyết, chỉ một chút nữa.

Cha đưa người khách trở vào trong phòng khách. Khi nhìn thấy người đó, tôi chỉ có cảm giác như mình bị đánh rơi vào địa ngục, nhưng đồng thời lại mang theo một cảm giác vui thích.

Nhìn phía sau gương mặt quen thuộc của Trương, tôi không thể tin được, tôi như vậy mà có thể cùng anh gặp mặt.

Ngày đêm nhớ mong cùng tưởng niệm, mà tại đây, lại chính là được tận mắt nhìn thấy.

“Khải...” Mở miệng nói, thanh âm tôi có chút khàn khàn.

Đôi mắt kia, bờ môi kia, gương mặt kia, so với trong hồi ức đã phác họa tới ngàn lần của tôi giống y hệt.

Thâm tình ngưng mắt nhìn, trong đôi mắt lúc này chan chứa biết bao tình nghĩa nồng đậm. Đôi mắt cùng ánh sáng chói lọi từ anh tiếp xúc, thật lâu đan vào nhau.

Trong ánh mắt anh, tôi đọc được tình cảm tương tự, nóng bỏng mà sâu sắc hơn. Đốt cháy lẫn nhau, chậm rãi hòa tan.

Anh gầy, tiêu tụy đi rồi. Anh vốn luôn là người tràn đầy tinh thần, sức sống. Bộ dạng anh có chút u buồn, so với trong trí nhớ kia, quả thật là không tương xứng. Đôi lông mày của anh hơi nhăn lại, đôi môi mím chặt, lần nữa lại cho thấy biểu tình hiện đang thống khổ của anh.

Tôi vươn tay, muốn chạm vào nỗi u buồn của anh. Khải, anh nhìn thấy không? Em ở chỗ này rất tốt, không có bị tổn thương. Khải, anh nghe được không? Anh nghĩ tới em sao? Em thật sự rất nhớ anh, mỗi ngày, mỗi ngày, trong đầu chỉ có hình bóng anh.

Thời gian qua anh sống ra sao? Nghe nói anh bị đuổi học, trong nhà còn có chuyện nữa. Em thực xin lỗi anh, là em đã hại anh. Nhưng hiện tại anh không cần lo lắng, em sẽ đền bù tổn thất gấp đôi cho anh. Chúng ta sẽ vĩnh viễn ở cùng một chỗ, hạnh phúc mà chung sống bên nhau, mãi mãi ...

Nước mắt đang bị tay ngăn lại, cũng cứ theo vậy mà trào ra, tôi còn chưa có làm gì đã bị cha kéo lại trong ngực, một tay ngăn cách tôi và Mễ Khải.

“Ngồi đi!” Mặc dù đây là lời nói với Mễ Khải, nhưng cha lại ôn nhu nhìn tôi, giúp tôi lau nước mắt.

“Không cần, tôi sẽ đi ngay.” Ánh mắt anh nhìn tôi cùng cha dao động một hồi, cuối cùng nhất định chăm chú trên người của cha, không ... liếc nhìn tôi lấy một cái.

Cha cũng ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn về phía Mễ Khải. Ánh mắt hai người chạm nhau, không ai nhường ai. Trong không khí sản sinh ra một loại khí tức nồng đậm mùi thuốc súng.

“Đồng Vũ Hân, chúng ta chia tay đi.” Mễ Khải nhàn nhạt mà nói, che đi thống khổ tận sâu trong lòng.

Mễ Khải vừa dứt lời, bên tai tôi truyền đến tiếng cười khê của cha.

Tôi kinh ngạc quay đầu, trông thấy khuôn mặt tươi cười của cha, lại chuyển hướng qua Mễ Khải, anh thất bại cúi đầu.

Thật lâu sau, trong phòng khách không ai nói thêm câu nào. Thời gian cứ yên tĩnh mà trôi qua, lời tuyên án cho sự sống của tôi như vậy mà mất đi.

“Vì, vì sao ...?” Tôi đã không biết mình hiện đang ở nơi nào, trong đầu đang nghĩ tới cái gì. Mà có lẽ, tận thế cũng không hơn gì cái này rồi.

“Em lừa gạt anh, lừa anh thê thảm! Em căn bản tên gọi không phải là Dương Hạo, sinh nhật cũng không phải là ngày 9 tháng 3. cũng chưa đầy 18 tuổi.” Không có xúc động, phần nộ lên án, hết thấy mọi thứ đều được anh bình thản nói ra, “Em là người có tiền, thấy thú vị liền ra ngoài giải sầu đôi bữa. Không thú vị, liền vô mộng ra đi. Để rồi sau đó, em lưu lại một cục diện rối rắm để cho bọn anh giải quyết.”

“Không phải, không phải là như thế.” Trong cái ôm ấm áp của cha, tôi bắt đầu giãy giụa. Chỉ cần một chút, cho dù là một chút, để cho tôi chạm vào Mễ Khải, một chút thôi là đủ rồi, không cần đến lời nói, tâm ý chúng tôi có thể tương thông, anh rồi sẽ hiểu rõ.

“Chuyện kia rồi sẽ ra sao?” Mễ Khải ngẩng đầu, trên mặt tràn đầy bi thương, “Cho dù không phải như vậy, em là nam, anh cũng là nam, trong nhà đều là con trai độc nhất, làm sao mà có khả năng cùng nhau một chỗ.”

Tôi trừng lớn mắt, không thể tưởng tượng nổi mà nhìn anh. Nói dối tông đường đương nhiên là việc đại sự trong cuộc đời con người. Nhưng là loại sự việc này, chẳng phải từ lúc trước khi kết giao cần phải nghĩ kỹ đó sao.

“Tại sao? Tại sao hiện tại anh mới nói đến việc này? Em tưởng là anh đã suy nghĩ kỹ về việc này rồi, chứ không phải là nhất thời xúc động mới làm ra quyết định đó. Em vẫn cho là anh đã suy tính rõ ràng ...” Tôi cảm thấy đầu óc choáng váng, mọi thứ dường như đều có vẻ ngưng trệ hết lại.

“Anh không có như vậy, giống như tưởng tượng của em. Thật xin lỗi, làm cho em thất vọng rồi. Em đã tìm được đối tượng rất tốt...” Anh chậm rãi nói ra, ngưng một chút, “Như là cha của em.”

Tôi nhắm mắt lại.

“Em rồi sẽ sống thật tốt.”

Bình tĩnh, thế giới trước mắt trở nên sáng tỏ vô cùng.

“Nói xong chưa?” Cha cười nhẹ mà nói.

Mẽ Khải liếc nhìn cha, không nói gì. Anh thò tay gỡ đầu, trên ngón áp út kia vẫn còn chiếc nhẫn sáng loáng có thể rõ ràng thấy được.

Một khắc này, chết lặng trong tâm bắt đầu chuyển động, kịch liệt nổi lên đau đớn.

“Không tiễn.” Cha mở cửa, làm ra tư thế xin mời.

Tôi nhìn thấy thân ảnh Mẽ Khải xuyên qua cửa sắt rộng mở, cửa dần khép lại, anh xoay người liếc tôi khi cánh cửa khép lại, chặt đứt tất cả ánh mắt.

Chính là cái liếc nhìn này, trong thiên ngôn vạn ngữ, đó là cái liếc nhìn của ngàn vạn tình nghĩa.

Sự sống đang ở bên bờ vực, được cánh tay hữu lực kéo trở lại.

Chiếc nhẫn kia vẫn còn trên tay anh, anh còn đeo, là có ý nghĩa tràn đầy yêu thương, nên anh mới ngoái đầu lại nói cho tôi biết – anh không có thay lòng đổi dạ.

Vui thích tràn ngập lan tràn, là cảm giác linh hồn thoát ra khỏi thân thể mà trở nên bay bổng cùng nhẹ nhõm. Tôi lẽ ra cần sớm nghĩ đến, hết thấy những lời anh nói đều không phải lời thật lòng.

Anh có thể tới đây, cái này vốn là một việc không thể nào. Nhất định là cha đã có làm gì rồi. Cha luôn dùng thủ đoạn mà. Tại sao tôi lại ngu ngốc như vậy, không chịu tiếp thu bài học trước, lại một lần nữa rơi vào cái bẫy như vậy?

Tôi tự cười khổ chính mình ngu ngốc, đồng thời trong nội tâm lần nữa lại có động lực, cháy lên niềm hy vọng.

28. Chương 28

Editor: Mạc Lam Như

Từ sau khi Mẽ Khải đi, mỗi ngày của tôi đều có vẻ vô cùng xao động, tôi khó có thể bình yên ngồi một chỗ. Tuy không biết vì sao Mẽ Khải lại nói vậy, nhưng dù sao anh cũng đã cho tôi đủ loại ám hiệu, tôi biết, anh vẫn sẽ đợi tôi.

Vốn dĩ tôi nên yên lòng vì những điều này, nhưng không hiểu sao giờ lại bắt đầu nôn nóng, như cá mập ngửi thấy mùi máu tươi dưới nước mà rục rịch không yên.

Nằm trong ***g ngực cha, tôi lại thay đổi tư thế, mặc kệ xoay như thế nào, tôi cũng không thấy dễ chịu. Cha dừng đọc sách, thấp mắt nhìn xuống tôi. Khóe miệng cha hơi nhếch lên một chút, cha lại tiếp tục đọc sách, còn tôi một bên xem bài vở. Hiện tại tôi không đi học, cũng không có việc làm, cha thường để tôi nằm như vậy mà vuốt ve.

Tôi nhàm chán ngáp ngáp một chút, cha để quyển sách trên tay xuống, nhìn về phía tôi: “Mệt mỗi sao? Mau đi tắm rửa.”

Tôi gật gật đầu, đứng lên.

Cuối cùng tôi cũng có thể thoát ly khỏi ánh mắt của cha, cũng chỉ có lúc này, tôi mới có thể thả lỏng bản thân.

Mở vòi hoa sen, tôi nhìn thân ảnh mơ hồ trong gương. Không biết cha tại sao lại yêu thích con người trước mặt này. Rõ ràng là một thiếu niên bình thường, chỉ là khuôn mặt kế thừa huyết thống nên đẹp mắt một chút. Tôi cũng không có cá tính, lại khúm núm, nhút nhát như chuột, nội tại lại càng bản cùng cực điểm.

Tại sao cha lại thích tôi? Tôi là con trai cha, trong cơ thể mang cùng một dòng máu, cùng huyết thống. Đây là tại sao chứ?

Tôi ngược lại nghĩ tới một người khác. Mẽ Khải thì sao? Anh vì sao lại yêu thích tôi?

Như vậy thì cái người lúc nào cũng sai như tôi vì sao lại có người ưa thích?

Vậy vậy bọt nước trên tóc, tôi rũ bỏ những suy nghĩ không tốt này. Mẽ Khải nhất định là rất yêu thích tôi.

Mẽ Khải, hôm nay được gặp anh, mọi chuyện lại là như thế, nghĩ như vậy càng như thêm tra tấn người.

Vì Mẽ Khải...

...

“Cha...”

Cha ngẩng đầu, nhìn về phía tôi đứng ở cửa phòng ngủ: “Gội đầu sao? Con mau đi sấy khô tóc. Cẩn thận không bị cảm lạnh.”

“...” Cẩn rằng một cái, tôi bỏ đi áo choàng tắm trên người.

Ánh mắt cha lập tức tối lại, dao động mà đặt tại thân thể tôi.

“Mặc áo vào, sấy tóc rồi đi ngủ.” Cha lạnh như băng mà nói một câu, cúi đầu tiếp tục xem sách.

“Cha!” Tôi có chút gấp gáp.

“Đừng để bị cảm mạo.” Lần này cha cũng không ngẩng đầu lên.

“...” Hiện tại tôi không biết nên làm như thế nào cho phải.

Tôi đứng ở dưới ánh đèn, thân thể trần truồng, coi như cha đã từng trăm ngàn lần nhìn tôi lỏa thể như vậy, như thế nào thì tôi vẫn là xấu hổ không thôi. Mà nghĩ tới mình cùng cái chuyện sắp cần làm, tôi càng có cảm giác mình trở nên xấu xa.

Rung động lấy tay bỏ đi đồ lót trên người, lay động thân thể bước tới trước một bước, tôi nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Cha...”

Cha lé mắt nhìn qua tôi một cái, kinh ngạc mở to mắt: “Con, đây là đang làm gì vậy?”

“Con...” Dừng khí đổ xuống, tôi không tự giác cúi đầu, “Ôm con.” Tôi thanh âm yếu ớt như ruồi muỗi mà nói ra hai chữ.

“Đi ngủ!” Cha hô lớn một tiếng.

Không ngờ tới được là tôi bị cha quát to như vậy, thân thể bất giác co rúm lại, nước mắt nhăn nhịn đã lâu chảy xuống. Chẳng lẽ mình thật sự là người vô dụng như thế, cái gì cũng không có làm được, mà ngay cả có nắm chắc thắng lợi trong tay thì sự tình cũng sẽ rối tinh rối mù cả thôi ...

Nâng lên đôi mắt đầm lệ, tôi cũng nhìn thấy hai mắt cha hình như cũng đã đỏ thẫm.

“Cha, con yêu cha.”

Đất trời nghiêng ngả, tôi đã bị cha kéo mạnh về phía giường, đặt ở dưới thân.

“Con nói cái gì?”

Đôi mắt tràn ngập tơ máu của cha nguy hiểm trừng tôi, hơi thở nóng rực theo lời nói mà phun trên mặt tôi. Như vậy thật giống với quái thú đáng sợ đang chuẩn bị hưởng dụng con mồi.

“Con, yêu cha.” Tôi có chút run rẩy, không trọn vẹn mà nói ra câu kia, giống như chú ngựa mang theo ma lực.

“Nói lại lần nữa!” Cha gấp gáp, đối với tôi hô to.

“Con yêu cha.” Tôi lại đáp.

“Lại một lần nữa!” Cha thúc giục.

“Con yêu cha.”

“Một lần nữa!”

“Con yêu cha...”

Lần lượt, từng tiếng, cha như phát điên mà chăm chú bức bách.

Tôi không chút do dự, lần lượt lặp lại lời kia... Cuối cùng, tất cả thanh âm của tôi đều bị môi cha nuốt gọn. Cha hôn đến kịch liệt, tất cả tương tư nửa năm nay dường như trút cả vào đây.

Hai tay tôi vòng qua cổ cha, chủ động đáp lại nụ hôn này, biến nó trở thành nụ hôn sâu, dài và ướt át.

Thấy được phản ứng của tôi, cha càng thêm điên cuồng. Thật sâu, thật dài, như thế nào cũng không chịu buông tay.

Nụ hôn vừa dứt, tôi chỉ có thể nằm tại ngực cha mà thở.

Tôi nghĩ, cái duy nhất tôi có thể đem cho cha, có lẽ chỉ có cái này thôi.

Bờ môi bị hôn đến sưng đỏ, hơi run lên, đầu lưỡi có chút đau xót.

Cha tựa như hoàn toàn biến thành người khác. Tôi chưa từng có thấy qua cha cuồng bạo như thế này, hoàn toàn không còn hào hoa phong nhã như trước. Cha giống như là muốn đem tình cảm kiềm nén bấy lâu mà phóng thích vào lần này vậy.

Hoàn toàn không tuân theo trình tự nào, không một điểm thương tiếc, càng không có kiên nhẫn khiêu khích, cha trên người tôi điên loạn mà gặm cắn. Chỉ trong chốc lát, trên người tôi đã trải rộng những dấu hôn đỏ sậm cùng dấu răng.

Tôi nhắm chặt hai mắt, chờ đợi thống khổ đi qua.

Cùng Mễ Khải hôn môi, cùng Mễ Khải động chạm, tất cả đều không có giống như vậy. Vừa nghĩ tới cái người đang ở trên thân mình không phải là Mễ Khải, tôi liền có chút cảm giác muốn bài xích.

Chăm chú leo lên phía trên thân thể cha, tôi tự nói với mình, chỉ cần qua đi là tốt rồi. Chỉ cần xem cha như Mễ Khải là được rồi. Là Mễ Khải đang hôn tôi, là Mễ Khải đang vuốt ve tôi, là Mễ Khải đang tiến nhập thân thể tôi...

Đã là nam nhân, vô luận đối phương là ai, nơi địa phương trí mạng kia mà bị kích thích, ắt sẽ không chịu nổi mà phản ứng. Huống chi đây lại là thân thể quen thuộc đã từng bị cha chiếm hữu qua bao lần.

Cha ra vào rất nhanh khiến cho tôi liền có phản ứng. Tình dục chậm rãi bao phủ toàn thân, hai chân chăm chú kẹp lấy hai bên hông của cha, đang đưa eo của chính mình.

Chưa bao giờ thấy tôi chủ động như vậy, cha đã hoàn toàn mất đi lý trí, thậm chí chính mình nên dùng khoái cảm mà nhắm nháp nhiệt tình của tôi.

Không chịu nổi sự tấn công mãnh liệt của cha, như có luồng sóng mãnh liệt đánh tới, làm tôi chậm rãi lên tới cao trào.

Trong hoảng hốt, tôi thấy Mễ Khải đang nhìn tôi mỉm cười. Anh vuốt ve tóc của tôi, tới gần bên tai tôi mà nói: “Anh yêu em.”

Một lời thổ lộ kia làm tôi toàn bộ đều vui thích, cao hứng gọi ra tên của anh: “Khải!”

Thân thể căng cứng xụi lơ xuống, ánh mắt tan ra đung phải đôi mắt cha, mang theo phần nộ cùng không thể tin được.

Tôi giật mình một cái, cảm giác được trong người không còn nguồn phát tiết đầy nhiệt lưu nữa liền mềm nhũn ra.

Cha đen mặt từ trong cơ thể tôi lui ra. Tôi chỉ có thể hoảng sợ cùng bất an mà nhìn cha.

Cha không nói hai lời, lập tức đem tôi vào phòng tắm. Dem tôi quăng xuống bồn tắm, mặc kệ tôi có bị đụng đầu hay va chạm vào đâu không, cha vặn mở vòi hoa sen, xả nước trực tiếp lên người tôi.

Nước lạnh thoáng cái vọt tới, lạnh như băng, rét tới thấu xương. Nhưng làm cho tôi sợ hãi hơn cả chính lại là ánh mắt rét lạnh của cha. Nhiệt tình ban đầu sớm đã lui bước, chỉ còn lại độ ảm đã bị đóng băng hết thấy.

Mặc kệ tôi đang run rẩy sợ hãi trong bồn tắm giầy giụa, cha ném vòi hoa sen đi, tay đổ ra sữa tắm, hướng tới người tôi mà kì cọ.

Trên người tôi, cha một hồi điên cuồng xoa nắn, sau mang bọt biển hướng tới phía dưới thân sau của tôi mà sờ soạng.

Tôi sợ hãi mở to hai mắt, kinh hoàng vô cùng.

“Cha, con không muốn! Cha!”

Hai mắt cha đỏ ngầu, hoàn toàn không để ý tới lời nói của tôi, tiếp tục động tác vừa rồi.

Ngón tay mang theo sữa tắm rất dễ dàng tiến vào địa phương vừa mới bị khuếch trương qua, ở bên trong mà tận lực càn quấy, chà xát, không chút lưu tình.

Tẩy trừ như vậy chỉ mang đến thống khổ, tôi chỉ có thể leo lên ôm chặt vai cha, nước mắt đã sớm rơi đầy mắt.

“Cha, không muốn. Đau quá, cầu cha...” Lời nói thỉnh cầu thoát ra không được trọn vẹn, đầy đủ.

Cha đột nhiên dừng động tác trong tay, đẩy tôi ra, vung tay cho tôi một cái bạt tai.

“Con như vậy mà để cho nó đụng chạm thân thể!” Cha đứng lên, tức giận nói, hung dữ trừng mắt với tôi.

Cái tát này là cực kỳ dùng sức, cả người tôi đều bị lật tung trong bồn tắm, bên má bị đánh sưng phồng lên. Xem ra, cha là đem tất cả khí tức phần nộ này giờ dồn hết vào cái tát này.

Cha thở gấp nhìn tôi một hồi rồi quay người đi ra, để lại tôi một mình trong phòng tắm.

Thoảng ngưng lại, tôi chậm rãi bò dậy, đem mình cuộn lại trong bồn tắm, lẳng lặng rơi lệ.

Tại sao lại như vậy? Tại sao chính mình lại không thể dùng được? Tại sao việc gì tôi cũng không làm được?...Khải, em làm mọi thứ hỏng hết rồi...

Trong nội tâm tràn đầy hối hận, ý thức chậm rãi mơ hồ dần.

Không biết đã qua bao lâu, cha lần nữa đi đến.

Tôi ngẩng đầu nhìn cha, mi tâm cha nhăn lại, ánh mắt bi thương mà nhìn lấy tôi. Cúi đầu thấp xuống, tiếp tục ôm chặt lấy thân thể mình, tôi không phản ứng.

Cha đi về phía trước, xả đi nước lạnh, vặn xuống một hồi nước ấm, cọ rửa thân thể run rẩy của tôi. Một bên nhẹ nhàng xoa bóp, một bên dùng bọt biển thoa bọt khắp thân thể tôi.

Thân thể ôn hòa dần, khuôn mặt trắng bệch của tôi hiện lên vài vệt hồng nhạt, run rẩy cũng dần dần ngừng lại.

Cha đau lòng dùng khăn tắm lau nhẹ nhàng trên thân thể tôi, che kín vết nước cùng một bên khuôn mặt bị sưng lên.

Lau sạch sẽ thân thể tôi, cha dùng khăn tắm bao lấy tôi, ôm tôi quay vào phòng ngủ.

29. Chương 29

Editor: Mạc Lam Như

Thời gian trôi rất nhanh, chớp mắt đã qua một tháng. Từ lúc đó, cha mỗi ngày, mỗi ngày đều muốn thân thể tôi, làm cho tôi không cách nào xuống giường được. Cha không biểu hiện ra ngoài nhiều lắm nhưng thập phần tức giận trong lời nói của cha cũng cho tôi biết được phần nào lòng cha đang biến hóa thay đổi.

Cha cũng có nghiêm túc nghĩ lại, có lẽ chính mình đèn bù không đúng phương thức, làm cho tôi không thể tiếp nhận. Cho dù là chia lìa nửa năm, từng mất đi mà có lại, cha vẫn còn cương chế dục vọng ôm tôi. Cha hy vọng chính mình đổi qua phương pháp này, khiến tôi có thể tiếp nhận cha.

Nhưng là tôi đã đem mình cho người khác. Đây là điều cha tuyệt đối không thể chấp nhận được.

Lúc mới bắt đầu cho tới giờ, phần nộ theo thời gian cũng giảm dần. Cha nhìn tôi nằm ở trên giường túng dục quá độ, suy yếu không chịu nổi, thương tiếc vuốt ve lấy gương mặt tôi, trong mắt bao trùm chính là đau xót vô tận.

Tôi biết rõ cha rất đau lòng, với tư cách là con, tôi là một đứa con bất hiếu. Cha vì tôi mà làm nhiều như vậy, tôi chẳng những không có cảm ơn mà ngược lại, còn dùng chạy trốn là phương thức biểu đạt sự bất mãn của bản thân, dùng cách vô cùng tàn nhẫn để trả thù cha.

Tôi không biết quá nhiều thứ rồi. Có người cha tốt như vậy, chính mình lại còn đi yêu cầu điều không thực tế, một lần lại một lần làm cho cha phải thương tâm.

Nhẹ nhàng nâng tay cha lên, tôi đặt tới bên môi, khẽ hôn: “Cha, con yêu cha.”

Cha sững sờ, ôm tôi, run rẩy gay gắt.

Còn cái kia, sau khi khôi phục bình thường, cha cũng không hề ngày đêm yêu cầu tôi. Trải qua một thời gian nghỉ ngơi, tôi chậm rãi khôi phục.

“Tiểu Hân, con sắp vào học rồi. Hè năm nay cha chưa đưa con đi ra ngoài chơi. Con nghĩ xem chúng ta nên đi đâu?”

“Con...” Tôi muốn đi một nơi, kỳ thực chỉ có một – Đê Tuyền.

Tôi há há miệng, nhưng cuối cùng cũng không có nói ra.

Cha ôn nhu nhìn tôi: “Nói đi, không sao đâu, nơi nào cũng được.”

“...Australia...” Tôi cũng không quá xác định mà nói.

Cha nhìn tôi: “Tiểu Hân, con muốn tới đó sao? Cũng tốt, nơi đó thực vật nhiều, bầu không khí tốt, đối với thân thể rất có lợi.”

Bình thường xuất ngoại nếu như tôi yêu cầu Australia, cha đều không có đồng ý. Bởi chỗ đó động thực vật độc quá nhiều, vì an toàn của tôi, hơn nữa cha rất chán ghét sâu bọ, cho nên từ trước đến giờ luôn phản đối. Hiện tại, cha rõ ràng là đồng ý.

Có lẽ còn có hy vọng...

Tôi mau chóng giữ chặt tay áo cha, chờ đợi nhìn cha.

Cha nhìn tôi, trên mặt là phong sương ẩn dưới khuôn mặt an nhiên.

Bờ môi nhúc nhích vài cái, cuối cùng tôi muốn nói rồi lại thôi.

Cha vỗ vỗ đầu tôi: “Không cần lo lắng, ngày mai chúng ta đi, sẽ không để con đợi lâu.” Cha đem động tác kỳ lạ của tôi đọc thành: rất chờ mong được tới châu Úc.

Cúi đầu xuống, tôi cũng không có lên tiếng, đèn xuống lửa đang bốc lên trong lòng, bắt buộc mình phải tỉnh táo. Đây là biểu hiện của việc cha yêu tôi. Tôi không thể lợi dụng tình cảm này để tổn thương cha.

Hơn nữa, hiện tại thời điểm còn chưa tới, kích động quá mức sẽ đem đến thương tổn cho cha, lại làm cho cha đề phòng mình hơn. Bản thân không nên quá ích kỷ.

Cha từng ngày, từng ngày già đi, một ngày nào đó, cha sẽ thả tay, cho tôi tự do. Một ngày nào đó cha sẽ hiểu rõ, chính mình không cần phải kích động, chọc tức cha, ngày đó rồi cũng sẽ đến...

Sau đó, qua một tháng tại Australia, cha cùng tôi quay trở về nước, ngay cách ngày khai giảng hai ngày.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, thiết bị kim loại lạnh như băng vốn dùng để phong kín cửa sổ nay đã không còn, thay thế chính là ánh mặt trời ôn nhu, tươi đẹp.

Tôi vui vẻ quay đầu về phía cha.

Cha tiến lên một bước ôm tôi vào lòng nói: “Tiểu Hân, cha sai rồi. Cha ngay từ đầu đã không cần phải đem Tiểu Hân trói buộc như vậy.” Cha nói ra thực khẩn thiết.

Tôi cả kinh, người cha duy ngã độc tôn nay lại đối với tôi xin lỗi, lúc trước nói một thì không có hai, cha lại buông lời xin lỗi tôi trước.

Cha nâng cằm tôi lên, ôn nhu hỏi: “Tiểu Hân có thể tha thứ cho cha không?”

Nhìn vào đôi mắt thâm tình của cha, tôi ôm lấy cổ cha, dán thân thể mình lên, gật nhẹ đầu.

Tại sao không tha thứ? Cha cho tới bây giờ bây giờ cũng không có làm cái gì sai mà. Cha chỉ là yêu tôi, mà người luôn bị tổn thương nhiều hơn lại là cha. Cha vô tư cho đi mà chỉ mong tôi có thể đáp lại. Một mực sai là tôi, không phân chuyện tốt xấu mà lại cự tuyệt cùng né tránh...

“Người nên nói lời xin lỗi là con. Cha chưa từng làm chuyện gì sai cả.”

Cha có chút kích động, vuốt ve tôi thật lâu.

Buổi tối ngày nào đó, giống như là nghi thức, cha đoạt lấy tôi.

Cha nói, chưa bao giờ có được ngày giống như hôm nay, cảm giác tâm ý cả hai đều tương thông.

Tôi hôn lên lông mày, mắt cùng môi của cha, chăm chú dán lên thân thể cha, không nói gì.

Sau đó, học kỳ mới đã đến.

Khai giảng xong, sóng yên biển lặng. Cha không hề phái người giám thị tôi, cũng không hề đưa đón. Cha mua cho tôi điện thoại di động mới, tiền tiêu vặt cũng cho tôi, hết thấy đều giống như tôi chưa từng có rời nhà trốn đi.

Kỳ thật, tất cả cũng không còn được như trước.

Đi học, tôi không sao nghe lọt, thành tích tuột dốc không phanh. Mọi người xung quanh đều không biết, tôi là ở lại một lớp. Cho Hàn Sách gọi điện thoại, điện thoại của anh ta cũng thành vô ích...

Còn lại tất cả đều giống như lúc trước, không có thay đổi.

Tôi mỗi ngày lại lay động ngồi trên xe buýt, ở trường học thì lặng yên, ít nói.

Thời gian chậm rãi đi qua, đông đi xuân tới, tôi bận rộn học thi tốt nghiệp, kiên nhẫn chờ đợi. Chờ đợi một ngày được ‘phá kén tự do’.

30. Chương 30

Editor: Mạc Lam Như

Kỳ thi Đại học ngày càng tới gần, cha vì thành tích của tôi mà lo lắng không thôi.

Thầy chủ nhiệm nói chuyện, hiệu trưởng phỏng vấn tôi không dưới mười lần. Trường học nghĩ mọi cách để tôi có thể khôi phục lại như trước, Cha cũng vì tôi mà thương yêu không dứt.

Tận tình khuyên bảo, ân cần thiên dụ, tất cả đối với tôi đều vô tác dụng, thành tích vẫn y nguyên mà trượt dài.

Trường học tiếc nuối vô cùng, một mầm non của Đại học Thanh Hoa – Bắc Đại cứ thế mà chết đi rồi.

Cha càng đau lòng hơn khi tôi mong muốn được học tại Thành Bắc, thường thường vuốt ve lấy tôi than tiếc.

Ngược lại chính tôi lại không có cảm giác gì. Có gan dù thi không đậu, thi rớt đại học, không tốt nghiệp khỏi trường cấp 3 cũng đều không sao cả.

Rất nhanh, giờ chỉ còn cách kỳ thi Đại học 3 tháng, đây là giai đoạn chạy nước rút tối trọng yếu nhất.

Không biết tại sao đột nhiên cha nói muốn dẫn tôi ra ngoài giải sầu. Nguyên nhân rất đơn giản, muốn tôi dứt bỏ phiền não, đem tâm tư một lần nữa thả về với học tập.

Đang trong giai đoạn nước rút vô cùng khẩn trương, thế nhưng chủ nhiệm lớp lại cho tôi một tuần lễ nghỉ học.

Bắt đầu chạy trên đường nhỏ gập ghềnh, cha ra vẻ nhẹ nhõm mà nói chuyện phiếm với tôi, hoàn toàn không có nhắc gì tới chuyện học tập hay thi cử.

Cha hao tâm tổn trí như vậy, nhưng tôi chỉ cảm thấy đây chẳng qua là việc làm vô dụng mà thôi.

Đối với tôi mà nói, giải sầu như thế này không có cũng chẳng sao, không có ý nghĩa thực tế.

Theo đường xe chạy, chúng tôi đi tới một ngôi biệt thự nằm trên núi. Đây chắc hẳn là nơi tĩnh dưỡng tốt. Bốn phía đều là một màu xanh mượt của núi rừng bao phủ, phía trên cao lại là sắc xanh lam của bầu trời. Người ở gần đây cũng phải cách đến 10 km, mà có thể gặp được đám người tụ tập hay đi mua sắm vật dụng hằng ngày tại cửa hàng hay siêu thị thì cách đó tới 15 km.

Rời xa huyên náo, núi xanh, trời rộng, chim hót vờn quanh, quả thực là một nơi tĩnh dưỡng hoàn hảo. Nhưng với tôi mà nói, ở đâu cũng đều giống nhau cả thôi.

Xuống xe, cha vươn tay ôm eo tôi, đem tôi mang vào biệt thự. Từ bên ngoài nhìn vào căn biệt thự này không hẳn là lớn, đi vào, tôi mới kinh ngạc vô cùng. Không phải vì bên trong trang hoàng thật đẹp mà là bởi vì phía sau biệt thự nối thẳng tới đỉnh núi.

Nhìn khuôn mặt kinh ngạc của tôi, cha đưa tôi xuống phía cửa sau.

“Trên đỉnh núi có chỗ nghỉ ấm áp, bên trong có chỗ ngồi để xem rất nhiều thực vật xinh đẹp và hồ điệp.”

Cha dắt lấy tay tôi, bước từng bước lên tới đỉnh núi.

“Nơi này cách biệt thự không xa, buổi tối cũng có thể ngủ lại. Ở đó, chúng ta còn có thể ngắm sao nữa, rất tuyệt phải không?”

Đi vào công trình kiến trúc nơi đỉnh núi, tôi bị cảnh tượng trước mắt hấp dẫn vô cùng. Thực vật rậm rạp đan xen với hồ điệp đang nhẹ nhàng bay xung quanh. Một bác nông dân chuyên trồng hoa ở đây, nhìn chúng tôi cười hiền lành. Bác đến bên cạnh chú chó nhỏ, nó liền vui mừng mà vẫy vẫy cái đuôi.

Nhìn ánh mắt kinh ngạc của tôi, cha ôm tôi vào lòng, nhẹ nhàng nói: “Một tuần lễ ở đây, hôm nào cũng tới nơi này nhé.”

Quay đầu nhìn vào phía cha, tôi nhẹ gật đầu.

Cha sủng nịnh hôn tôi một cái, cười nhìn tôi.

Cha đã dẫn tôi tới một nơi không tồi. Bình thường tại nhà ấm, cha chỉ chọn một chỗ ngồi xuống, đọc sách. Mà tôi thì thường theo bác nông dân chuyên trồng hoa đi xem xét hoa cỏ. Nhờ đó, tôi biết thêm rất nhiều tri thức mới lạ về hoa và cả hồ điệp.

Trong nước bùn, dưới ánh mặt trời, chú chó nhỏ vui sướng mà truy đuổi hồ điệp, tôi vui vẻ cười, giống như đã quên hết phiền não của mình.

Cha đã đứng, ở đây được ba ngày, mỗi ngày trôi qua thực sự rất mới lạ và phong phú.

Nhìn tôi hoàn toàn bị hoa cỏ hấp dẫn, cha nhẹ nhàng hôn lên má tôi: “Tiểu Hân, chúng ta không còn lương thực dự trữ nữa rồi.”

Tôi hàm hồ “Ừm” một tiếng.

Cha quay qua mặt của tôi, hôn lên môi tôi, nụ hôn vừa có chút sâu xa vừa như là thả lỏng chơi đùa.

“Ừm?” Tôi mơ hồ trả lời.

Cha xoa xoa tóc của tôi, thả tôi ra, đứng dậy: “Chuẩn bị một chút, chúng ta sẽ xuống núi mua đồ ăn.” Vừa mới bước được hai bước, cha liền quay trở lại, “Hay là con tắm rửa trước đi.”

Mặc xong quần áo, ô tô lại đi trên con đường xóc nảy.

Không biết đã qua bao lâu, vào lúc tôi mơ hồ nhắm mắt lại, cha lắc lắc tôi, ý bảo đã tới nơi.

Tiến vào siêu thị, cha đưa cho tôi một cái rổ, cha cũng cầm một cái.

“Nếu thích gì thì cứ mua. Cha sẽ đi phía bên này.” Nói xong, cha quay người đi.

Thu hồi ánh mắt nhìn cha đang lựa chọn vật phẩm, tôi nhìn xung quanh, hoàn toàn không có mục đích.

Thực phẩm muôn màu các loại. Tôi vậy mà lại chậm chạp đi ở giữa chẳng biết nên mua thứ gì cho tốt.

“Đồng Vũ Hân!”

...

“Đồng Vũ Hân!”

Lần này tôi mới chính thức nghe rõ có người gọi tên tôi.

Quay đầu nhìn, là người mà ba năm nay tôi chưa có gặp – học trưởng!

Học trưởng đi nhanh về phía tôi, dáng vẻ tươi cười rực rỡ. Cái cười này y nguyên như trong trí nhớ của tôi, chói sáng hai con mắt.

“Thật không nghĩ tới tại chỗ này có thể gặp được cậu.” Học trưởng nhiệt tình hướng tôi chào hỏi.

Mà tôi lại ngu ngơ đứng nguyên tại chỗ.

Học trưởng vẫn không thay đổi, vẫn luôn lạc quan, sáng sủa như vậy, cảm giác khoái hoạt lan sang cả những người xung quanh. Mà cũng gần như là vậy, học trưởng chỉ là trải qua 3 năm rèn luyện trưởng thành, giờ càng trở nên thành thục, ổn trọng. 3 năm qua, học trưởng đã lột xác trở thành một người đàn ông ưu tú.

Đúng vậy, không thể tưởng tượng ngay tại chỗ này lại có thể gặp được người mình từng thích trước kia.

“Cậu cũng tới đây nghỉ phép sao?” Học trưởng vui vẻ hỏi.

Tôi gật gật đầu. Tuy không biết vì sao học trưởng lại ở chỗ này, nhưng qua cách nói của anh, có lẽ anh là khách du lịch.

“Đàm Hàng, hóa ra anh ở đây. Em tìm anh mỗi mất mấy giờ.” Theo những âm thanh làm nũng đến gần, tiến vào mắt là một cô gái ăn mặc xinh đẹp.

“Đây là..?” Cô gái tiến tới bên người học trưởng, lúc này mới để ý tới sự hiện diện của tôi.

Học trưởng khoác lấy tay cô gái, một bên giới thiệu: “Đây là đàn em của anh tại trung học. Còn đây là bạn gái của tôi.”

Biết rõ tôi là đàn em của anh, ngữ khí cô gái nhu hòa đi nhiều, gật đầu nhìn tôi: “Chào cậu.”

“Chào bạn.” Tôi vô cùng kinh ngạc. Trong trí nhớ tôi, bạn gái học trưởng là một cô gái kiên cường, chất phác. Mà cô ấy cùng người trước mắt này, hoàn toàn bất đồng.

Nhìn nghi hoặc trong mắt tôi, học trưởng giải thích: “Tôi cùng bạn gái cũ chia tay lâu rồi.”

“Tại sao?” Tại sao lại chia tay? Lúc trước không phải rất yêu nhau sao? Tình yêu của hai người chẳng phải làm người khác hâm mộ hay sao? Khi đó hai người không phải rất yêu nhau sao? Tại sao lại chia tay chứ?

“À, thì tính cách không hợp.” Học trưởng mang vẻ mặt nuối tiếc.

Chỉ là bởi vì nguyên nhân nhỏ như vật thôi sao? Chẳng lẽ một tình yêu như vậy cũng không chịu nổi đả kích, yếu ớt đến nỗi chỉ cần một lý do đơn giản thì sẽ lập tức tan vỡ?

“Học trưởng, anh có tin tức gì về bọn Dịch Tân không?” Lúc trước, Dịch Tân cùng anh chàng bạo lực tại thời điểm nặng nề nhất kiên định cho tình yêu của họ mà.

“Ừm... Hình như hai người họ chia tay rồi. Nghe nói Dịch Tân thích người khác. Hai người hiện nay đang náo loạn gay gắt đây này.”

Nghe học trưởng nói xong, tôi chấn kinh rồi.

“Làm sao có khả năng. Họ yêu nhau như vậy, Dịch Tân sao lại... Vì Dịch Tân, anh chàng kia đã chịu nhiều đau khổ, Dịch Tân sao có thể thay đổi nhanh chóng như vậy được?”

Hóa ra tình yêu lại yếu ớt như vậy. Tưởng rằng tình yêu có thể làm cho người ta kiên cường hơn, vậy mà bản thân lại đi nghiền nát nó dễ dàng như thế.

Cảm giác được thân thể bắt đầu lay động, lưng lay sắp đổ, tôi được một vòng tay ôn hòa bao lấy.

Cảm giác ôn hòa kia, quay đầu nhìn, là cha.

Cha giấu giếm dấu vết ôm đỡ lấy tôi. Học trưởng ngạc nhiên nhìn về người phía sau tôi.

“Chú là cha của Tiểu Hân. Chào cháu.” Nhìn ra được cách nghĩ của học trưởng, cha bắt đầu tự giới thiệu.

“Cháu là học trưởng của Đồng Vũ Hân, còn đây là bạn gái của cháu.” Học trưởng vội vàng giới thiệu bản thân.

“Hình như Tiểu Hân thân thể không thoải mái, hay là chúng ta về trước. Sau này còn có cơ hội, các con sẽ chậm rãi nói chuyện sau.”

Học trưởng nhìn về phía khuôn mặt trắng bệch của tôi, nhẹ gạt đầu, lùi một bước nhường đường.

Cha ôm lấy tôi, không để ý tới ánh mắt người khác, mang tôi ra khỏi siêu thị.

31. Chương 31

Editor: Mạc Lam Như

Khi Dịch Tân tuy đã xa trường nhưng vẫn yêu cầu anh chàng bạo lực luôn chung thủy ở đội bóng rổ chờ cậu ấy, tôi đã cho rằng, tình yêu có thể làm cho người ta trở nên kiên cường cùng gấp đôi dũng khí.

Cùng với đó chính là ánh mắt kiên định của anh chàng bạo lực nói với tôi, sẽ chờ đến lúc bọn họ có thể tự do hạnh phúc, tôi đã nghĩ tình yêu tốt đẹp chính là những điều ngọt ngào nhất.

Nhưng mà, hết thấy những thứ đó đều không có giống như tôi nghĩ. Tình yêu chẳng những không thể đem lại dũng khí cho người khác mà còn làm cho người ta trở nên nhu nhược. Tình yêu cũng không phải là thành trì vững chắc, được phòng thủ kiên cố gì cho cam, mà ngược lại, nó lại yếu ớt đến phiến toái. Tình yêu cũng không phải đường mật ngọt ngào gì hết, mà chính là tương phản với nó, chua xót cùng khổ sở không thôi.

Tôi bắt đầu hoài nghi tình yêu. Tình yêu có thể được vun đắp, bồi dưỡng, nhưng rồi cũng không chịu được một dả kích mà trở nên yếu ớt vô lực. Thậm chí, kinh nghiệm mưa gió trong tình yêu cũng không thể nào ngăn lại được những trắc trở có thể xảy ra. Mẽ Khải. Tình yêu hiện giờ của chúng tôi đang là như thế nào? Đã qua hai năm chia lìa, tôi còn nguyên niềm tin vững chắc mà ở đây đợi anh, tình yêu của tôi vẫn còn nguyên vẹn. Còn anh thì sao? Anh có phải vẫn như hồi đó lúc để lại ám hiệu, tin tưởng rằng chúng tôi gương vỡ lại lành?

Một luồng khí xâm nhập từ bên ngoài lan vào bên trong cơ thể. Xe lại một lần nữa xóc nảy trên đường nhỏ.

Khuôn mặt tôi trắng bệch, tuyệt vọng bất lực. Cha nhủ chặt lông mày, trong nội tâm ẩn chứa tâm sự nặng nề.

Đến biệt thự, cha không nói gì ôm tôi xuống xe. Động tác của cha thể nhưng lại cực kỳ nhu hòa, giống như đang nâng niu bảo vật.

Tiến vào biệt thự, tôi bị đặt xuống giường lớn. Cha kéo chăn, đắp lên cho tôi.

“Con ngủ một lát đi.” Cha nhẹ giọng nói.

Tôi thuận theo nhắm mắt lại, nhưng trong đầu lại vô cùng lộn xộn, như thế nào cũng không thể chìm vào giấc ngủ.

Lần thứ tư tôi mở mắt ra, cha lại đưa tay che lại.

“Đàm Hàng đã nói gì với con sao?” Thanh âm cha giống như bao trùm thân thể tôi, tay dường như còn có chút run rẩy.

Mới vừa kinh ngạc cha làm sao mà biết rõ học trưởng, tôi vừa nghĩ lại, nhớ tới bức ảnh bị thiêu hủy kia. Cha không thể nào buông tha cho bất kỳ ai mà cha cho rằng sẽ uy hiếp tới mình được.

Cũng chính bởi vì vậy, lúc cùng Mễ Khải hẹn hò, tôi mới cố chấp điên cuồng ghi chép lại từng khoảnh khắc đẹp đẽ của chúng tôi. Tuy nhiên, lúc bị cha bắt về nhà, cả căn phòng tràn ngập những bức ảnh kia, tôi đã phải lưu lại rồi.

Tôi chậm rãi lắc đầu: “Không có.”

Trong bóng tối, tôi không nhìn thấy biểu tình của cha, chỉ có thể từ hai tay run rẩy của cha cùng giọng nói có chút chột dạ của cha mà suy đoán. Có lẽ là lúc trước, khi tôi còn chưa biết, cha đã làm gì đó không tốt với học trưởng.

Trong tâm tôi giờ cảm thấy vô cùng áy náy. Chỉ có chính mình tương tư, thầm thích người ta, học trưởng cũng không biết rõ sự tình, lại bị người khác uy hiếp.

“Thật sao?” Cha mang theo sợ hãi cùng lo lắng hỏi thăm.

“Ừm. Bọn con chỉ nói về mấy chuyện lúc trước ở đội bóng rổ.” Tôi nói.

Nghe thấy như vậy, cha dường như có vẻ yên tâm, xong lại khổ sở thở dài. Sau đó, hai mắt như mang ánh sáng bỗng nhiên trùng xuống.

Tôi có chút ngạc nhiên trợn mắt một chút, cả thân người như bị chấn trụ.

Đôi mắt cha mang theo đau xót nhìn tôi. Bi thương, đau nhức, sầu bi, bất an, sợ hãi vô cùng. Cha để lộ ra cảm giác hỗn loạn, thiếu an toàn thể này là lần đầu tiên tôi được chứng kiến. Thật không ngờ tới, một người mạnh mẽ, cứng rắn và nhiều thủ đoạn như cha cũng có biểu tình thống khổ như vậy.

“Cha.” Tôi nhẹ nhàng gọi một tiếng. Trong mắt cha nổi lên bi thương rung động.

“Tiểu Hân, cha... Cha già rồi, từng ngày trôi qua đều càng trở nên già yếu. Một ngày nào đó, cha sẽ không còn ở đây chăm sóc con nữa. Đến lúc đó, con muốn tiếp xúc với ai hay muốn làm điều gì, cha đều không quản nữa rồi. Cha cái gì cũng không muốn, chỉ mong con có thể ở lại bên cha, có được không?” Cha khẩn thiết yêu cầu, lời nói mang chút khép nép, đã không còn bộ dáng ‘lôi lệ phong hành’ trong dĩ vãng (quyết định nhanh chóng, lời lẽ quyết đoán). Như vậy giống như một vị vương giả đến Tây Sơn vào lúc hoàng hôn để đưa ra lời thỉnh cầu cuối cùng.

Cha có thể thấy được thần tình hoang mang lo sợ hiện tại của tôi. Chính mình một lòng luôn nghĩ, quả thật là tôi muốn ly khai. Nếu như cha dùng sức mạnh cùng những biện pháp cứng rắn để giữ tôi lại, tôi có thể không chút lưu tình mà bỏ lại cha, quay đầu đi thẳng. Nhưng bây giờ, cha lại dùng tới biện pháp buồn bã, đau lòng, làm sao mà tôi có thể bỏ lại cha đây?

Tôi khó xử rồi. Hiện tại đối mặt với cha, tôi không đành lòng tổn thương cha. Nhưng mà lời thỉnh cầu của cha muốn vĩnh viễn bên cha, tôi không rõ phải làm sao, bởi chính tôi cũng là luôn tâm tâm niệm niệm mà nghĩ đến cha.

“Không được sao?” Không thấy tôi trả lời, biểu tình cha càng trở nên bi thương cùng tuyệt vọng.

Cha hôn lên mặt tôi, như một tín đồ thành kính với chủ mà thỉnh cầu, hy vọng bản thân có thể đổi lấy một con đường sống.

Tôi hiểu rõ cha có hành động khác thường như vậy là do lúc trước đã từng hại rất nhiều người, hiện tại chính là gieo gió gặt bão, bị báo ứng, không thể không bỏ qua tư thái, đau khổ mà cầu khẩn.

Tuy hậu quả như vậy là có lẽ cũng là hậu quả tất yếu của cha, nhưng đó dù sao cũng là cha của tôi, là người thân cận nhất của tôi trên đời. Vô luận cha đã làm ra những việc sai trái gì, tôi cũng đều tha thứ vô điều kiện cho cha. Còn nữa, cha bây giờ cũng không có làm gì quá đáng, hơn nữa hết thấy cũng phải là cha sai. Tôi làm sao lại không tha thứ cho cha chứ?

“Cha, con sẽ không rời bỏ cha.”

Tôi nhìn thấy con ngươi ảm đạm của cha sáng lên, thất lạc cùng sầu bi liền bị quét sạch, trên mặt tràn đầy đáng vẻ tươi cười vui vẻ.

Bản thân có thể mang lại cho cha ảnh hưởng lớn như vậy, tôi biết mình vô cùng quan trọng với cha.

Ôm chặt lấy cổ cha, tôi lần nữa hứa hẹn: “Con sẽ không rời xa cha, con sẽ luôn bên cạnh cha, không đi đâu hết.”

Cha cũng phản ứng lại, chăm chú vuốt ve tôi: “Cha không cần ai hết, chỉ muốn một mình Tiểu Hân thôi.”

Đúng vậy, cha từ trước đến giờ trong mắt chỉ có tôi, lại không để người khác vào trong mắt. Tôi là người thân duy nhất của cha, cho nên cha không thể đánh mất tôi, tôi cũng không thể ly khai cha. Loại trói buộc này từ khi sinh ra đã được hình thành, có lẽ sẽ không bao giờ mất đi cho tới khi một trong hai người mất đi tính mạng mới thôi.

Thoáng cái, hành trình giải sầu một tuần chấm dứt, tôi trở lại trường học. Nhưng mà chuyến đi lần này dường như không đem lại được hiệu quả gì. Tâm tư tôi luôn mông lung, sự chú ý hoàn toàn không đặt trên bài vở.

Trường học giống như đã bỏ cuộc, không còn giáo dục thuyết giảng nữa. Cha cũng không có biện pháp. Đã từng mời những giáo sư giỏi nhất đến dạy nhưng thành tích của tôi cũng không hơn được chút nào.

Nhìn nếp nhăn giữa lông mày của cha ngày càng sâu, nội tâm tôi cũng ngày càng cảm thấy áy náy.

Thời gian tiếp tục trôi qua. Một ngày, có người tới gặp tôi, một người mà tôi nghĩ sẽ không còn được gặp lại nữa – Hàn Sách.

Khi tôi đang ngồi trong ngực cha xem ti vi, chuông cửa vang lên. Cha vỗ vỗ đầu tôi, buông tôi ra rồi tự mình đi mở cửa.

“Tiểu Hân, có người đến tìm con.” Thanh âm cha truyền đến.

Tôi đang buồn bực, có ai đến tìm tôi chứ. Quay đầu, tôi liền trông thấy Hàn Sách một thân âu phục phẳng phiu đang đứng ở trước cửa.

Lúc ấy tôi vô cùng choáng váng, anh ta làm sao lại đến đây? Cha để cho anh ta vào sao? Ngàn vạn ý niệm trong đầu tôi nhất thời hiện lên trong đầu.

Thấy Hàn Sách cung kính hành lễ với cha, hình thức kia càng nhìn càng thấy quen mắt.

Cha không nói gì, chỉ nhẹ gật đầu. Hàn Sách cùng cha tôi tiến vào phòng.

Ngồi xuống bên cạnh tôi, Hàn Sách cười cười, thần sắc cũng không còn kiêu bất cần đời giống như trước đây nữa.

“Anh sao lại đến đây?” Tôi nghiêng mắt nhìn cha. Cha đang ngồi qua một bên xem báo.

“Tôi đi công tác, vừa vặn lại đến thành phố này, nên tôi đến thôi.” Hàn Sách gãi gãi đầu, có chút không được tự nhiên.

“Anh còn đi làm nữa. Hiện đang công tác ở đâu vậy?” Tôi nói mấy câu, giật mình vì được gặp nhau ban đầu cũng được niềm vui sướng hòa tan.

Hàn Sách liếc nhìn cha tôi, ngượng ngùng nói: “Tôi hiện đang làm việc tại công ty của cha cậu.”

Tôi giật mình nhìn về phía Hàn Sách, anh ta chỉ nhàn nhạt nói một câu: “Nói ra rất dài dòng.”

Tôi lên nhìn sang cha. Cha mặt vẫn nguyên biểu tình xem báo chí khi này, dường như không hề để ý chúng tôi đang nói chuyện.

Khó trách sau khi Hàn Sách vào cửa đã cảm thấy thái độ của Hàn Sách đối với cha tôi rất là kỳ quái, hóa ra là cha đã trở thành ông chủ của anh ta. Cha uy hiếp người đứng là không mất quá nhiều công sức. Câu “Nói ra rất dài dòng” kia, trong đó không biết bao hàm bao nhiêu thủ đoạn rồi.

Tôi còn có một nghi vấn: “Anh biết tôi hiện ở đâu sao?” Chẳng lẽ cha không đề phòng? Cho dù có liên hệ cùng tôi, cũng không thành vấn đề?

“Mẽ Khải nói cho tôi biết.” Lúc nói lời này, ánh mắt Hàn Sách lập lòe bất định.

“Đúng rồi, anh ấy đã tới đây.” Tôi đáp ứng nói, “Anh ấy gần đây sao rồi? Đã gần hai năm tôi không có tin tức của anh ấy.” Nói xong, tôi nhìn sang cha, xem phản ứng của cha.

Hàn Sách lộ ra bộ dạng khó xử, chà xát góc áo, gian an mở miệng: “Cậu ta, đã có bạn gái.”

Một câu này tựa như sấm sét giữa trời quang, tôi tại chỗ mặt mũi trắng bệch. Cảm giác trời sập xuống có lẽ cũng không hơn gì cái này. Hai năm vững chắc, đã bị một câu nói kia hóa thành hư vô.

Cha nghe xong, buông báo xuống, bình tĩnh nhìn tôi.

Hàn Sách cũng là lộ ra vẻ mặt khó xử. Nhìn khuôn mặt trắng bệch của tôi, an ủi hay mặc kệ cũng không xong, chỉ có thể làm là lo lắng.

Từng đột choáng váng như đánh úp lại. Tôi nhắm mắt, tự lừa mình dối người mà nói: “Là cha tôi bảo anh nói vậy đúng không? Giờ anh là nhân viên của cha, cha bảo anh làm cái gì anh cũng phải làm cái đó mà. Đây không phải là sự thật đúng không? Là cha tôi bảo anh làm vậy, đúng không?” Tôi mở mắt ra, kích động nắm lấy cánh tay Hàn Sách.

“Cậu, tỉnh táo lại một chút.” Hàn Sách kéo tay tôi xuống, nắm lại trong tay mình, “Tôi biết là cậu rất đau lòng, nhưng việc này với cha cậu là không liên quan. Đây là Mẽ Khải, Mẽ Khải nói cho tôi biết.”

Tôi mở to hai mắt, không dám tin nhìn người trước mặt mình: “Anh gạt tôi. Mẽ Khải sẽ không bao giờ thay đổi. Anh ấy sẽ chờ tôi.”

Tôi mãnh liệt quay đầu, trừng mắt về phía cha, không khổng chế được thanh âm mà nói lớn: “Là cha, là cha làm cho Mẽ Khải nói thế với Hàn Sách! Cha có thể bức Mẽ Khải chia tay với con thì cha cũng có thể khiến anh ấy nói như vậy! Là cha! Hết thấy đều là do cha đã động tay động chân.” Kêu khóc cùng sợ hãi, tôi khóc nức lên.

Thần sắc cha hiện lên bi thương, cha chỉ yên lặng không nói.

Tôi lần nữa lôi kéo cánh tay Hàn Sách, tựa như trong biển lớn mệnh mông mà bắt được thanh gỗ cứu mạng, cầm chặt không buông: “Mấy người liên kết lại lừa gạt tôi đúng không? Hàn Sách, tôi biết rõ đối với anh tôi giống như người thân, anh sẽ không lừa gạt tôi. Nói cho tôi biết, là mấy người đang lừa gạt tôi. Mẽ Khải, anh ấy sẽ không vứt bỏ tôi đâu!”

Hàn Sách nhíu mày, khổ sở nhìn tôi: “Vũ Hân, cậu trước hết tỉnh táo lại, nghe tôi nói đã.”

Nhìn gương mặt nghiêm túc của Hàn Sách, tôi cố tự trấn định, nhẹ gạt đầu.

“Ngày đó, cậu gọi điện cho tôi, tôi đã lập tức lên đường tìm Mẽ Khải. Tới được nhà cậu ấy, cha của cậu đã phái người đưa cậu ấy đi. Sau đó, tôi cũng bị bắt được. Bị bọn họ đưa đi, xử lý thủ tục chuyển trường, chuyển tới một trường Đại học khác. Bọn họ lấy mất di động của tôi, còn nói, có một vị trí trong công ty điện khí Minh Thiên, muốn tôi học hành cho tốt, đợi đến khi tốt nghiệp thì đến đó công tác. Còn nữa, họ nói Mẽ Khải bị đưa đi du học ở nước ngoài rồi, người ta tiền đồ sáng lạn như vậy, cũng không cần tôi quan tâm.”

Nói đến đây, Hàn Sách lên nhìn thần sắc của tôi, xác nhận tôi đã tỉnh táo lại, tiếp tục nói: “Bọn họ vừa đi, tôi đã lên đường tới đây, ở trên đường phố mà tìm cậu khắp nơi, nhưng mà thế nào cũng không tìm thấy. Mặc dù tôi biết cậu hiện đang ở trong thành phố này, nhưng ở đây lớn như vậy, tôi lại không có người quen biết, tôi tìm vài ngày rồi lại tới nhà Mẽ Khải, muốn xem xem cậu ấy có phải là đã thực sự bị đưa nước ngoài

rồi hay không. Đến nhà cậu ấy, bố mẹ Mễ Khải vẫn còn đang vô cùng vui sướng vì việc du học này. Tôi muốn hỏi cách liên lạc với cậu ấy, bọn họ nói rằng cậu ấy đi rất vội, cụ thể là trường nào cũng không biết, hiện chỉ chờ cậu ấy tự liên lạc lại với họ thôi. Khi đó, tôi mới thật sự tin là Mễ Khải đã đi nước ngoài.”

Nghe đến đó, tôi quay đầu nhìn cha, cha cũng đang nhìn về phía tôi, trong ánh mắt lộ ra thần sắc bi thương. Tôi tạm thời bỏ qua ánh mắt đau khổ kia, tiếp tục nghe Hàn Sách nói tiếp.

“Sau khi tôi tốt nghiệp, quả nhiên được nhận vào làm tại Minh Thiên. Rồi đến một tuần trước, công ty cho tôi đi công tác. Đêm hôm đó, Mễ Khải gọi điện cho tôi. Cậu ấy nói cho tôi biết địa chỉ của cậu, kể về tình hình gần đây của cậu ấy, rồi sau đó tự nói ra việc mình có bạn gái. Mễ Khải nói bọn họ hẹn hò với nhau cũng gần được hai năm rồi.”

Nghe Hàn Sách nói xong, tôi tuyệt vọng rồi. Hóa ra hai năm kiên quyết chờ đợi của tôi thế mà lại biến thành vô ích. Mễ Khải vừa ra nước ngoài, liền có bạn gái mới. Chính mình không biết, lại cứ nhiên mà ngốc nghếch chờ đợi ở đây. Ngu ngốc như vậy thế nhưng lại là tôi cam tâm tình nguyện.

Lúc này tôi cũng đã hiểu rõ, vì sao cha dứt khoát thu nạp họ. Bởi vì, đừng nói Hàn Sách, mà ngay cả Mễ Khải, là người có uy hiếp lớn nhất đối với cha, nay cũng đã hạ vũ khí đầu hàng hết rồi. Trên đời này, hẳn là sẽ không còn ai tới để tranh cướp tôi với cha nữa.

Mễ Khải đã có bạn gái. Việc này đối với cha không còn nghi ngờ gì, chính là một viên thuốc an thần cực tốt. Có lẽ cha đã sớm biết việc này, cho nên, tất cả canh phòng nghiêm ngặt với tôi đều bị hủy bỏ.

Chính mình thật sự quá ngu ngốc không biết gì, một lòng thầm nghĩ tới tương lai tươi đẹp cùng Mễ Khải, một chút cũng không nhìn rõ thực tại tàn khốc, bản thân cứ nhiên lại đắm chìm trong mộng đẹp.

Tôi che mặt, khóc không thành tiếng.

Cha ôm lấy tôi, liếc nhìn đầy ẩn ý với Hàn Sách. Anh ta lập tức tiếp thu, tự giác rời đi.

Có thể được cảm giác ôn hòa cùng ôn nhu bao phủ, ủy khuất trong tâm mãnh liệt trào ra, tôi khóc càng dữ dội hơn.

Khóc đến nấc cả lên, tôi mới không thể không ngừng lại, chỉ còn thút thít, nỉ non.

Giương mắt nhìn cha, cha hiện lại đang dịu dàng, bao dung mà nhìn tôi.

Ánh mắt tràn ngập yêu thương cùng chờ đợi của cha làm tôi vừa ngưng khóc, nước mắt lại một lần nữa trào ra.

“Cha.” Tôi nhẹ nhàng gọi.

“Ừ?” Cha cũng nhẹ giọng đáp lại, bên trong lại là đau lòng vô hạn.

“Mễ Khải thật sự có bạn gái từ lâu rồi phải không?”

Cha ôm tôi chặt hơn, nhẹ gật đầu một cái.

“Cha cũng biết anh ấy có bạn gái lâu rồi?”

Cha siết chặt vòng tay, ôm tôi chặt hơn một chút, lại nhẹ gật đầu.

Tôi cười khẽ, hóa ra tất cả mọi người, chỉ có mình tôi là một mực mơ mơ màng màng, không biết gì.

“Cha, con xin lỗi, là con đã luôn nghi ngờ cha.” Khẽ vuốt lấy khuôn mặt cha, “Con làm cha phải đau lòng rồi.”

“Tiểu Hân không cần phải xin lỗi cha. Con cũng không nên tự trách bản thân.” Cha vừa nói, vừa hôn lên trán tôi, mỗi động tác đều tràn đầy thương tiếc.

Tôi lẳng lặng nhắm mắt lại, mặc cha tùy ý hôn môi. Chỉ có như vậy mới làm tiêu tan đi phần nào áy náy trong lòng tôi. Bởi vì tôi lại một lần nữa dùng hành động của mình tự mình huỷ hoại bản thân, để cho tâm cha vẫn một lòng yêu tôi, thấy rõ rằng lòng tôi vốn còn duy nhất một người, nay bị đá kích tới tan nát

...

32. Chương 32

Editor: Mạc Lam Như

Sau khi Hàn Sách tới, mọi việc lại trở về như trước. Kỳ thi Đại học ngày càng tới gần, mà việc học của tôi chẳng khá hơn là bao. Lúc trước, tôi chỉ là vô tâm nghe giảng bài, hiện tại, chỉ còn là ngẩn người mỗi ngày.

Cha nhìn ánh mắt mông lung của tôi, đã lo lắng nay còn lo lắng hơn.

Trong phiếu điểm, thành tích thi tốt nghiệp của tôi rồi tinh rồi mù.

Cha nhìn tổng điểm chưa đến 400, con số có lẽ rất đáng để bị ‘sứt đầu mẻ trán’. Điểm của tôi như vậy, xem ra muốn vào trường tốt hơn cũng khó.

Tôi áy náy nhìn vào nếp nhăn ngày càng sâu của cha, không biết nên làm thế nào cho phải.

“Tiểu Hân.” Cha đưa tay lên vỗ tôi lại gần.

Tôi thuận theo, tiến lại gần rồi ôm cha.

“Đi học Thành Bắc.” Bốn từ đơn giản mà hữu lực vang lên.

Tôi ngẩng đầu nhìn cha, thấy cha nhăn lông mày, gian nan nói: “Cha sẽ để con đi học ở Thành Bắc.”

“Cha!” Tôi có chút đau lòng.

Thực ra trường học đối với tôi cũng không có gì quan trọng. Từ nhỏ, tôi đã chẳng ham muốn bất kỳ thứ gì, tự nhiên cũng chẳng có mong muốn gì đối với trường Đại học. Chỉ là cha từ trước tới nay muốn gì, cho dù là tình cảm của tôi hay cả việc muốn học Thành Bắc của tôi cũng thành bọt nước.

Tôi thực sự thấy có lỗi với kỳ vọng từ trước đến nay của cha đối với tôi. Một lần nữa lại để cho cha phải thất vọng.

Sau đó, cha dùng tiền cùng quan hệ để cho tôi có thể vào học Thành Bắc, khoa quản lý kinh doanh.

Nhận được giấy trúng tuyển ngày đó, cha như thoảng cái đã già đi mười tuổi.

Tôi có chút ghen ngào, tay cầm tờ thông báo, chân dường như không trụ vững.

“Cha!”

Cha cười cười, ý bảo tôi đừng nghĩ quá nhiều.

Tôi làm sao có thể không nghĩ gì chứ. Làm sao lại không nghĩ tới cha đã bên ba bên ngoài bao lâu cha là như thế nào ở trước mặt người khác ăn nói khép nép gần đây tinh thần và thể xác cha đều mệt mỏi đến nhường nào ...

“Tiểu Hân, nghe lời cha, hai tháng nữa con đã là sinh viên rồi. Con cũng tròn 18 tuổi, cũng đủ trưởng thành để hiểu chuyện rồi. Lúc trước, con còn nhỏ, không thể phân biệt đúng sai, có phạm phải lỗi lầm thì cha cũng không có so đo. Hiện tại đã khác rồi, con cũng không thể như lúc trước mà tùy hứng được. Trước khi làm việc gì, con đều cần phải suy nghĩ cho kỹ, đừng để bản thân phải hối hận.”

Nghe từng câu từng chữ cha nói ra, tôi bật khóc mà nhẹ gật đầu.

“Lên Đại học, ở trong kí túc xá của trường rồi, phải tự mình cố gắng học tập cho tốt.” Cha xoa đầu tôi, đem tôi ôm vào ngực.

“Ừm!” Nước mắt càng chảy ra, tôi nhẹ gật đầu.

Cha bật cười, nâng đầu tôi lên, lau nước mắt cho tôi.

Kỳ nghỉ hè cuối cùng của cấp 3 lại không giống những kỳ nghỉ hè trước. Hai cha con tôi không đi du lịch bên ngoài. Mà chính trong hai tháng nghỉ hè ấy, cha tìm thầy đến dạy bổ túc cho tôi kiến thức còn thiếu sót trong chương trình.

Trước khi khai giảng tới, cuối cùng tôi cũng đã hoàn thành việc bổ túc cho môn toán và Tiếng Anh rồi.

Ngay lúc còn đang bận rộn chuẩn bị nhập học, Mễ Khải tìm đến tôi.

Trong phòng khách ba người nhìn nhau, không khí lúc đó có chút lúng túng cùng ngượng ngập.

Cha bưng đồ uống lên, nói là phải ra ngoài có việc. Áo khoác cha cũng không cầm theo, chỉ vội vã ra khỏi cửa.

Nhìn thân ảnh cha rời đi, tâm tôi lại dấy lên nỗi đau lòng không thôi.

Mễ Khải áy náy nhìn tôi, ánh mắt lập lờ, dường như là đang đấu tranh tư tưởng.

Tôi quay đầu cười cười nhìn Mễ Khải: “Anh ngồi đi.”

Mễ Khải kéo lấy tay của tôi cùng ngồi xuống, ánh mắt tràn đầy vẻ tự trách.

“Hạo, anh thật sự xin lỗi.” Mễ Khải xin lỗi, lời nói rất mực chân thành, “Làm em uống công đợi anh lâu như vậy. Em muốn đánh, muốn mắng anh thế nào cũng được.”

Nhìn con người mình đã từng yêu hận trước mắt, hiện tại vẫn là người đó, đối mặt với anh, trong lòng tôi lại chẳng hề có một tia giận giữ nào.

“Em biết anh có nỗi khổ riêng.”

Không lâu trước đây, tôi còn hận anh, oán anh vô cùng, nhưng mà, việc hận thù này thì sẽ được lợi ích gì chứ? Chúng tôi yêu nhau chỉ là nửa năm, mà chia lìa lại những hai năm. Cách xa nhau mấy ngàn km, không liên hệ, trước mặt nhau vẫn không thể quen thuộc. Như chúng tôi bây giờ đây, tình yêu và hận thù càng dễ dàng phai nhạt.

Mà tình yêu vốn dĩ đã yếu ớt, không chịu được phong ba, cho dù chỉ nhỏ thôi, thì nó biến mất hầu như không còn nữa. Cho nên khi một trong hai người thay lòng đổi dạ thì cũng chẳng có chuyện ai đúng ai sai. Chỉ có tình yêu là rời đi mà thôi.

Nghe lời tôi nói, trong mắt Mễ Khải tràn đầy cảm kích.

“Sự tình là như vậy.” Anh êm tai nói tiếp, “Hai năm trước, việc anh bị đuổi học bị mẹ anh phát hiện, bệnh tình lại càng chuyển biến xấu. Anh đã đi tìm việc làm khắp nơi, nhưng không được, đành trở về chăm sóc cho mẹ. Không lâu sau, người của cha em tìm đến anh, mang anh dẫn tới trước mặt cha em. Cha em đầu tiên đưa ra điều kiện bắt anh phải chia tay em, anh không đồng ý. Sau đó, cha em nói, nếu như người mẹ già ốm yếu của anh biết được anh đang kết giao cùng với một thằng con trai, không biết bà ấy sẽ ra sao. Cha mẹ anh đều là nông dân chất phác, có lẽ sẽ không tiếp thu nổi những điều này. Chỉ sợ sau khi biết chuyện, bệnh tình của mẹ sẽ quá nặng. Vào lúc anh còn đang do dự, cha em còn nói, nếu như người thân và bạn bè anh trôi dạt khắp nơi, anh cùng Tiểu Hân ở một chỗ sẽ có thể an tâm sao? Lúc đó anh biết, mình đã không còn đường lui, chỉ có thể đáp ứng. Cha em nhận được sự chấp thuận của anh, điều kiện đưa ra lúc trước cũng không có lấy lại mà để anh đi du học ở nước ngoài, sau khi tốt nghiệp sẽ làm việc tại công ty Minh Thiên. Anh nghĩ đây chính là thời khắc ‘thiên thời – địa lợi – nhân hòa’, lui một bước chính là trời cao biển rộng, với anh mà nói đây chính là cơ hội chờ đợi bấy lâu. Khi đó, anh tin tưởng em cũng sẽ đợi anh, cứ dựa theo sự sắp xếp của cha em mà chia tay em.” Mễ Khải nói những điều này đều là do trước kia cha thường dùng nhiều thủ đoạn.

“Cha em còn nói, anh không xứng với em. Cho nên anh nghĩ, mình cần học tập thật tốt, trở thành tinh anh của xã hội, khi đó chúng ta sẽ là môn đăng hộ đối. Anh có thể dùng năng lực chính bản thân để chống lại kẻ thù to lớn, không phải ngây ngốc liều mạng, như vậy, là tốt nhất. Sau đó anh mới dùng ám hiệu với em, khi đó anh thật sự yêu em, muốn cùng em chung sống cả đời. Anh tin tưởng tình yêu của chúng ta có thể chịu được sức mạnh của thời gian. Nhưng sau khi đến nước ngoài, sự tình không hề giống như anh đơn giản tưởng tượng. Không có trải qua huấn luyện về ngôn ngữ, đến sinh hoạt của anh còn có vấn đề, huống chi là học tập. Làm cho anh nản lòng thoái chí nhất chính là khi cha em gọi điện nói cho anh biết, anh vừa xuất ngoại, em, em liền ...” Thanh âm Mễ Khải gián đoạn rồi.

Tôi nhắm mắt lại, biết anh còn chưa nói hết câu kia, nhưng trong đó đã bao hàm biết bao ý tứ.

“Anh lúc ấy rất hận, cam chịu, mất hết can đảm, dường như không thể gượng dậy nổi. Vừa lúc đó, cô ấy xuất hiện. Cô ấy rất quan tâm đến anh, luôn hỏi han ân cần, vào lúc anh cần có người bên cạnh nhất thì cô

ấy đã tới và an ủi anh. Bọn anh ngày càng trở nên thân thiết, anh sau cũng dần khôi phục lại. Sau đó, hai người bọn anh chính thức kết giao. Một tháng trước, anh sắp tốt nghiệp. Cha em biết rõ chuyện anh đã có bạn gái, muốn anh nói cho em biết. Anh nghĩ tới nghĩ lui, đều không biết phải mở miệng như thế nào, nên đã tìm cách liên lạc với Hàn Sách, để cho cậu ấy tìm đến em trước. Đến lúc anh tốt nghiệp trở về, chính miệng anh sẽ nói em biết toàn bộ mọi chuyện, và nói lời xin lỗi với em.”

Mễ Khải nói xong toàn bộ câu chuyện, không giống như trút được gánh nặng, mà ngược lại thần kinh trở nên căng thẳng, đợi phán quyết của tôi.

Hóa ra mọi chuyện là như vậy. Trong chuyện này ẩn chứa nhiều sự tình mà tôi không biết, cha trong đó có động bao nhiêu tay chân, vì những điều này mà hao tổn biết bao nhiêu tâm tư.

“Khải, anh chịu khổ rồi.” Tôi thản nhiên nói.

Mễ Khải kinh ngạc nhìn tôi, có lẽ anh vốn cho rằng phản ứng của tôi sẽ là khóc rống lên.

“Anh không có sai. Anh cũng chỉ là ở thế bị động, những việc anh làm, sẽ không có ai khiển trách anh.”

“Hạo!” Mễ Khải có chút kích động.

“Trước đây người đã tạo nên tình yêu của chúng ta là em. Em không có vì anh mà bảo vệ thân thể cho tốt. Người không đúng là em. Cho dù khi đó có muốn dùng kế sách rời khỏi cha, em làm vậy cũng là không đúng. Còn nữa, anh chỉ là bởi vì thích em mà phải chịu nhiều đau khổ như vậy, em thật xin lỗi.”

“Hạo, anh xin lỗi.” Mễ Khải đem tôi kéo vào trong ngực, có chút kích động.

“Không nên gọi em là Hạo nữa, gọi em Vũ Hân. Là trước đây em lừa gạt anh. Anh không có trách tội em, em đã nên cảm tạ trời đất rồi. Hiện tại còn xin lỗi em, không phải là làm em càng tổn thọ sao?” Tôi tiến sát ***g ngực mềm mại của Mễ Khải, lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng hưởng thụ sự ôn hòa của anh. Hết thấy mọi chuyện đều đã qua rồi.

“Cảm ơn em, vì đã tha thứ cho anh.”

Nghe theo thanh âm từ ***g ngực anh truyền ra, tôi nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, ngồi thẳng người dậy.

“Cô ấy đối tốt với anh không? Anh sẽ hạnh phúc chứ?”

Mễ Khải nhìn tôi thật sâu, trịnh trọng nói: “Rất tốt, rất hạnh phúc. Em cũng khá lên nhiều rồi, mau chóng tìm được hạnh phúc nhé.”

Tôi nhẹ nhàng gạt đầu.

Mễ Khải đi rồi, tôi cũng vĩnh biệt tình yêu khắc sâu trong lòng này. Tôi nghĩ, tôi thực ra cũng không mất đi anh, ít nhất, sau này chúng tôi vẫn là bạn bè. Tình bạn này, hãy để cho tôi làm một vị trí nhất định trong lòng anh.

33. Chương 33

Editor: Mạc Lam Như

Sau khi Mễ Khải rời đi, tôi gọi điện vào di động của cha.

Lúc tiếp nhận điện thoại, thanh âm cha mang theo chút run rẩy, trong đó còn có cả sự sợ hãi.

Tôi biết là cha đang sợ điều gì rồi. Mà ngay cả lúc Mễ Khải đến, tình địch ngay trước mặt, cha vậy mà lại chạy trốn chết, cũng đều là bởi vì cha đang sợ hãi.

Cha sợ tôi sẽ chất vấn mình về mọi chuyện cha đã làm. Sợ tôi trách cha, hận cha, chán ghét cha nữa.

Nhưng là cha đã quên mất một điều, cha là cha của tôi, cho dù cha làm đúng hay sai, tôi cũng đều không có tư cách trách cứ cha. Hơn nữa, lúc trước là do mình làm sai. Là tôi một mực trốn tránh, khiến cho sự tình thành như vậy. Tất cả những việc cha làm đều là do tôi bức cha mà ra. Cho nên cha không có sai.

Hai phút sau, bên ngoài phát ra tiếng vang lớn. Tiếp đó là tiếng chìa khóa đing đing đang đang phát ra, cửa bị cha mở ra. Không nghĩ đến cha có thể nhanh chóng như vậy mà trở lại, tôi có chút hoảng sợ.

Cha vừa nhìn thấy tôi, lại bắt đầu sợ hãi, hết nhìn đông lại nhìn tây, không dám đặt ánh mắt lên người tôi.

Cha dường như là chạy tới, tóc tai loạn lên như ổ gà, quần áo cũng lộn xộn, cha còn thở gấp, bộ dáng rất chật vật.

“Cha!” Tôi nhẹ nhàng hô. Vừa bị tôi gọi, cha toàn thân run lên, toàn thân căng thẳng.

“Mế Khải đã nói hết mọi chuyện cho con.”

“Dạ, sao?” Cha cúi đầu xuống, như một đứa trẻ chuẩn bị chịu phạt.

“Cha, con không trách cha.” Một câu nói, tựa như một ngọn lửa hy vọng, chiếu sáng bóng tối đang bao trùm trong lòng cha.

“Tiểu Hân!”

“Lúc trước con làm sai nhiều chuyện như vậy, cha cũng không có trách tội con. Hiện tại, con cũng không thể trách cha. Hơn nữa cha cũng không có làm sai, lại càng không thể trách tội được rồi.”

Cha nghe xong hết sức kích động, đem tôi ôm vào trong ngực: “Cha làm nhiều chuyện xấu như vậy, thật xin lỗi.”

Tôi nhẹ nhàng lắc đầu: “Cha, mấy chuyện đó cũng đều do con bức, cho nên cha không có sai.”

Cha nâng đầu tôi lên, đưa mắt nhìn vào mắt tôi: “Tiểu Hân thực sự trưởng thành, cũng đã hiểu chuyện rồi.”

Nhìn cha ngày đêm lo lắng cho tôi, vất vả gian nan tọa đầy trên khuôn mặt, tôi đau lòng nói: “Cha, thực xin lỗi. Lúc trước là con không đúng. Cha yêu thích con như vậy, con không hiểu được đã đành, lại còn một mực trốn tránh, làm cho cha bị tổn thương nhiều đến thế.” Tôi ghen ngào, “Hiện tại con lại không biết, làm cho cha thương tâm thêm. Con sẽ mãi ở lại bên người cha.”

Sau khi đã trải qua nhiều chuyện như vậy, việc của học trưởng, Dịch Tân, Lữ Nhân Cần, và cả Mế Khải, đã làm cho tôi hiểu được, thế gian này, có nhiều chuyện sẽ theo thời gian mà không ngừng biến hóa.

Chúng tôi là cha con, không có khả năng kết giao như người bình thường. Tình yêu có thể thay đổi, thế hèn vĩnh viễn cũng có thể trở thành hư vô. Nhưng tôi cùng cha, ở giữa chính là tình thân có chém cũng không đứt. Cho dù tôi không thể tiếp nhận tình yêu của cha, cha vẫn mãi mãi là cha của tôi, máu mủ tình thâm, chắc chắn, sẽ không bao giờ thay đổi.

“Tiểu Hân, cha yêu con. Cha mãi mãi yêu con.”

Yêu thương như vậy, cho dù ngày nào đó, tình yêu này biến mất, tình thân sẽ vẫn còn. Đổi lại là trước kia, tình cảm sâu đậm này làm tôi không thở nổi, nhưng bây giờ, bản thân lại có thể đơn giản tiếp nhận.

“Cha, con tin cha.”

Vài ngày sau là ngày nhập học. Trong sân trường Đại học Thành Bắc, cha kéo lấy tay tôi, trong đám người nặng nề mà nhân nhả bước đi. Việc báo danh cha đều ném qua cho chú Đường. Cha theo giúp tôi làm kiểm tra sức khỏe và xem phòng ở, rồi bắt đầu đi dạo quanh sân trường.

Tháng chín dương lịch, thầy trò mồ hôi nhễ nhại bận rộn ghi danh. Cha trong đám người hỗn loạn ấy ôm lấy eo tôi, cúi người, tại bên tai tôi nhẹ nói: “Đây là đang trả thù Đường Diễn khi đó cho con mượn điện thoại.”

Lời nói của cha làm tôi bật cười, hóa ra cha cũng có những lúc trẻ con như thế: “Sao cha còn muốn phạt chú ấy phải đem đồ đạc của con chuyển lên tầng 7 nữa?”

“Đó là một chủ ý tốt. Lát nữa để cho Đường Diễn giúp con và bạn cùng phòng đun đầy nước sôi để đổ vào bình nước uống trong phòng!”

“Tốt!”

Trên sân trường, hai người đàn ông vô cùng đẹp trai đang sóng bước cùng nhau nói chuyện vui vẻ, làm thu hút không biết bao nhiêu ánh mắt của nữ sinh.

Đồng thời, cùng lúc đó, khi đang xếp hàng đóng học phí, chú Đường có chút nổi gai ốc mà đánh rùng mình một cái.

—————Hoàn—————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khon-tu-a-troi-buoc>